

Dood voor de zonde?!

Heiligmaking, strijd
en overwinning in
Romeinen 6-7-8

Onder redactie van
evangelist Arjan Baan

Dood voor de zonde?!

Praktische bijbeluitleg
over heiligmaking

Romeinen 6-7-8

onder redactie van:
Evangelist
Arjan Baan

Alle Schriftaanhalingen zijn uit de Herziening Statenvertaling, tenzij anders vermeld.

Eerste druk oktober 2008

Dood voor de zonde?!
© Stichting HeartCry - 2008
ISBN/EAN 978 90 79465 04 0

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dood voor de zonde?!

Dit boekje is geredigeerd en gewijzigd.
De oorspronkelijke titel was:

ONS GEESTELIKE GROEI

Ds. G.D. du Toit (Zuid-Afrika)

Eerste druk
oktober 2008

Uitgave van

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
Overzicht van Romeinen 6, 7 en 8	9
Romeinen 6	12
Praktische exegese Romeinen 6	13
Romeinen 7	65
Praktische exegese Romeinen 7	68
Romeinen 8	97
Praktische exegese Romeinen 8	101

Voorwoord

Het is inmiddels een gewoonte geworden om elke Heart Cry conferentie een eenvoudig boekje uit te delen aan alle bezoekers. Op deze manier willen we jongeren en ouderen stimuleren om naast de Bijbel ook goede geestelijke lectuur te lezen.

Dit keer hebben we gekozen voor een boekje dat uitermate geschikt is voor Bijbelstudie. Het boekje dat jullie in handen hebben handelt over drie kernhoofdstukken uit de Romeinenbrief, namelijk de hoofdstukken 6, 7 en 8. Het zijn overigens niet de gemakkelijkste hoofdstukken. We hebben licht van boven nodig om het te verstaan!

Alle geestelijke waarheden ontvangen wij door openbaringskennis. De Heilige Geest wil het Woord van God voor ons onthullen. Zonder openbaring door de Heilige Geest kunnen we ook dit boekje niet bestuderen. Het is daarom ons gebed dat we niet alleen onze kennis verrijken, maar ook dat de inhoud van Romeinen 6-7-8 tot een levende realiteit wordt in ons aller leven.

De inhoud van dit boekje komt voor een groot gedeelte uit een verouderd Afrikaans boekje met de titel 'Ons geestelijke groei' van G.D. du Toit. We hebben ervoor gekozen om de inhoud over te zetten naar het Nederlands en sommige gedeelten aan te passen en andere gedeelten uit te breiden. Daarom is dit boekje onder redactie uitgegeven.

Graag wil ik in dit voorwoord besluiten met het verwijzen naar enkele inleidende woorden van G.D. du Toit. Hij schrijft het volgende:

Paulus was vol van het volbrachte werk van Jezus Christus.

Het kruis is voor Paulus het antwoord op de diepste zielsbehoefte van de gelovige. Niet het kruis zonder Christus. Dat is een dwaling van de Roomse Kerk. Niet Christus zonder het kruis. Dat is een dwaling van het 'social gospel'. De gekruisigde Christus (en het samen met Christus gekruisigd zijn) is de zuivere Evangelieboodschap:

O Christless cross no refuge for me;
O crossless Christ my Saviour could not be;
But, O Christ Crucified, I rest in Thee!

O, dat de ogen van de Kerk van Christus open mogen gaan voor de diepere betekenis van het kruis, voor de waarheid van onze identificatie met Christus' dood en opstanding. Wat een geestelijke revolutie zal dat teweeg brengen!

De grote kwaal van het christendom van vandaag is oppervlakkigheid. Er is zo weinig diepgang in het geestelijke leven van Gods kinderen. Het gevolg is geestelijke armoede, een leven van gedurige nederlaag en moedeloosheid.

Zo nu en dan zijn er betere tijden, maar omdat er geen diepte in zit, is er geen blijvende zegen. En omdat dit met de meeste christenen zo jaar op jaar gaat, is er een geest van zelftevredenheid gekomen in de Gemeente van Christus.

We leven in een tijdperk van Laodicea. O, moge de Heilige Geest onze ogen openmaken voor de diepe waarheden zoals die verwoord staan in Romeinen 6 tot en met 8.

Stichting Heart Cry
Evang. Arjan Baan
Oktober 2008

Overzicht van Romeinen 6, 7 en 8

In Romeinen 5:20 gebruikt Paulus de uitdrukking: *‘...waar de zonde is toegenomen, daar is de genade meer dan overvloedig geweest’*.

Uit deze stelling is Romeinen 6 t/m 8 geboren.

God heeft de wet gegeven, opdat de misdaad zou toenemen. De wet is een zoeklicht wat de Heere op de zonde laat vallen, zodat de zondaar de ware aard van de zonde kan leren kennen.

Door de wet wordt de zonde aangewezen als overtreding van Gods gebod, als opstand tegen God, als verwerping van Gods gezag.

De mens wordt niet onreiner door de wet, maar de onreinheid komt aan het licht. Maar hoe meer de zonde in zijn afschuwelijkheid gekend wordt, des te meer wordt de genade van God gekend in zijn kracht en heerlijkheid. Hoe groter de zonde, hoe meer de genade.

Hoe groter de macht van de vijand, des te groter de eer van de overwinnaar. Hoe groter het besef van de zonde, des te zoeter de vertroosting van het Evangelie.

De apostel Paulus is zich ervan bewust dat er mogelijk bezwaren gemaakt kunnen worden tegen dat wat hij in de vorige hoofdstukken uitgelegd heeft.

Dat bezwaar wordt genoemd in Romeinen 6:1 en beantwoord in Romeinen 6:2-14. Zijn antwoord sluit hij af met de woorden uit Romeinen 6:14: *‘Want de zonde zal over u niet heersen. U bent namelijk niet onder de wet, maar onder de genade.’*

Hij beseft dat er gemakkelijk een bezwaar ingebracht kan worden tegen dit vers. Dit bezwaar wordt genoemd in vers

15: *‘Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet onder de wet, maar onder de genade zijn? Volstrekt niet!’* Zijn antwoord vindt u in Romeinen 6:16 t/m Romeinen 7:6.

Ook deze keer sluit hij zijn antwoord af met een aanvechtbare stelling in Romeinen 7:7: *‘Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde?’* Het antwoord op deze stelling staat beschreven in Romeinen 7:8-26.

In Romeinen 8 werkt Paulus de gedachte van Romeinen 6:14 verder uit. Hij laat ons daar het leven van de gelovige zien die niet onder de heerschappij van de zonde, maar onder de heerschappij van de genade leeft.

Laten we nog eens kijken naar Romeinen 6-8.

Romeinen 6

In Romeinen 6 wijst Paulus de gelovige op zijn positie in Christus. Krachtens de dood van Christus en zijn identificatie met Hem in Zijn dood, is hij in de ogen van God dood voor de zonde. Krachtens de opstanding van Christus en zijn identificatie met Hem in Zijn opstanding, is hij levend voor God.

Dit moet de gelovige **wéten** (Rom. 6:3,6,16). Zo moet hij zich **rékenen** (Rom. 6:11). Zijn roeping is nu om zich te **stéllen** ter beschikking van God.

Romeinen 7

In Romeinen 7 laat de apostel zien hoe de gelovige Gods wil en Gods wet wil volbrengen, maar vanwege de inwonende zondemacht de voortdurende nederlaag leidt.

Zijn mislukking is toe te schrijven aan het feit dat hij zijn positie in Christus niet goed ziet. Hij probeert nu in zijn eigen kracht te doen wat de Heilige Geest in hem wil doen,

als hij maar zijn geloofspositie inneemt.

Op deze manier komt hij (weer) onder de wet en leeft hij (weer) onder de veroordeling van de wet. Hij zucht onder de macht van de inwonende zonde en roept om verlossing. En dan gaan zijn ogen weer open en ziet hij zijn positie in Christus weer. Hij neemt zijn positie in en dan is er, na een heftige storm, weer rust. Hier zijn we aan het eind van Romeinen 7 gekomen.

Romeinen 8

In Romeinen 8 zien we de gelovige die vrijgemaakt is van de zondemacht. De strijd is niet opgehouden. Nee, want de vijand, binnen in de mens, is niet dood. Zolang de verlostie zijn geloofspositie in Christus blijft behouden, geeft God voortdurend de overwinning.

Hier vindt een strijd tussen de Geest en het vlees plaats. Als de gelovige vervuld is met en wandelt door de Geest, zal hij de begeerte van het vlees zeker niet vervullen (Gal. 5:16).

Romeinen 6

1. *Wat zullen wij nu zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade toeneemt?*

2. *Volstrekt niet! Hoe zullen wij die aan de zonde gestorven zijn, nog daarin leven?*

3. *Of weet u niet dat wij allen die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn?*

4. *Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat evenals Christus uit de doden is opgewekt door de heerlijkheid van de Vader, zo ook wij in een nieuw leven zouden wandelen.*

5. *Want als wij met Hem één plant zijn geworden, gelijkgemaakt aan Hem in Zijn dood, dan zullen wij ook aan Hem gelijk zijn in Zijn opstanding.*

6. *Dit weten wij toch dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam van de zonde tenietgedaan zou zijn en wij niet meer als slaaf de zonde zouden dienen.*

7. *Want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde.*

8. *Als wij nu met Christus gestorven zijn, geloven wij dat wij ook met Hem zullen leven.*

9. *Wij weten toch dat Christus, nu Hij is opgewekt uit de doden, niet meer sterft. De dood heerst niet meer over Hem.*

10. *Want wat Zijn sterven betreft, is Hij eens voor altijd voor de zonde gestorven en wat Zijn leven betreft, leeft Hij voor God.*

11. *Zo dient ook u uzelf te beschouwen als dood voor de zonde, maar voor God levend in Christus Jezus, onze Heere.*

12. *Laat dan de zonde niet regeren in uw sterfelijk lichaam, om aan de begeerten daarvan te gehoorzamen.*

13. *En stel uw leden niet ter beschikking voor de zonde*

als wapens van de ongerechtigheid, maar stel uzelf ter beschikking aan God, als mensen die uit de doden levend geworden zijn. En laat uw leden wapens van de gerechtigheid zijn voor God.

14. Want de zonde zal over u niet heersen. U bent namelijk niet onder de wet, maar onder de genade.

15. Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet onder de wet, maar onder de genade zijn? Volstrekt niet!

16. Weet u niet dat aan wie u uzelf als slaaf ter beschikking stelt tot gehoorzaamheid, u slaaf bent van wie u gehoorzaamt: óf van de zonde, tot de dood, óf van de gehoorzaamheid, tot gerechtigheid?

17. Maar God zij dank, u was wel slaaf van de zonde, maar nu bent u van harte gehoorzaam geworden aan het voorbeeld van de leer waaraan u overgegeven bent.

18. En vrijgemaakt van de zonde bent u dienstbaar gemaakt aan de gerechtigheid.

19. Ik spreek op menselijke wijze vanwege de zwakheid van uw vlees. Want zoals u uw leden slaafs beschikbaar gesteld hebt aan de onreinheid en van de ene wetteloosheid tot de andere wetteloosheid, stel zo nu uw leden beschikbaar ten dienste van de gerechtigheid, tot heiliging.

20. Want toen u slaaf van de zonde was, was u vrij ten aanzien van de gerechtigheid.

21. Wat voor vrucht dan had u toen van de dingen waarover u zich nu schaamt? Immers, het einde daarvan is de dood.

22. Maar nu, van de zonde vrijgemaakt en aan God dienstbaar gemaakt, hebt u uw vrucht, die tot heiliging leidt, met als einde eeuwig leven.

23. Want het loon van de zonde is de dood, maar de genadegave van God is eeuwig leven, door Jezus Christus, onze Heere.

Praktische exegese Romeinen 6

1. Wat zullen wij nu zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade toeneemt?

Dit is de manier van redeneren van Paulus. Hij oppert bezwaren tegen wat hij zelf gezegd heeft, omdat hij vermoedt dat deze bezwaren bij sommige van zijn lezers ontstaan zijn, en vervolgens antwoordt hij daarop. Mogelijk zijn deze bezwaren daadwerkelijk vanuit de gemeente te Rome tot Paulus gekomen, maar het is ook heel goed mogelijk dat deze vraag- en-antwoord-methode een manier is van Paulus om een boodschap over te brengen. Dit ziet u ook in Romeinen 4:1, Romeinen 6:15 en Romeinen 7:7.

Zullen wij in de zonde blijven? Zullen wij in de zonde volharden, daarin blijven voortleven, zodat de genade zal toenemen? Is het niet gewaagd van de apostel Paulus om deze stelling uit te spreken, dat waar de zonde meer wordt, de genade ook toe zal nemen? Ja, het is gewaagd in de ogen van hem die niet begrijpt wat zonde en genade is.

Zonde (in het Grieks 'hamartia') drukt de gedachte uit van 'het doel van God missen'. Het hart en de wandel van de zondaar zijn zo anders dan God het bedoeld heeft. Hij is vijandig gezind tegenover God. God hindert hem in zijn begeertes en plannen. Hij leeft in opstand tegen God. Hij tast de eer van God aan.

Genade (in het Grieks 'charis') is de herstelling van de zondaar in de gunst van God. God schenkt hem in Christus vergeving van al zijn misdaden, kindschap en het eeuwige

leven, en dit zonder enige verdienste van zijn kant. De opstandeling tegen God wordt een erfgenaam van God, een mede-erfgenaam van Jezus Christus.

Zonde en genade, wat een tegenstelling!

Zullen wij aan wie God in Christus zoveel genade bewezen heeft, volharden om van Hem af te dwalen, om tegen Hem op te staan, zodat de genade die Hij reeds aan ons bewezen heeft, toe zal nemen?

Deze retorische vraag komt op vanuit Romeinen 5 de laatste verzen, waarin Paulus spreekt over de heerschappij van de zonde en van de genade.

‘Als Gods genade alleen maar meer verheerlijkt wordt door de grootte van de zonde, dan is het toch goed om door te gaan? Op een bepaalde wijze is zondigen dan zelfs tot Gods eer!’ Paulus antwoordt daarop is negatief en absoluut: *Volstrekt niet!* Waarom niet? Het is positioneel onmogelijk... aangezien u onder een andere heerschappij bent gesteld, die maakt dat u niet langer de zonde, maar de gerechtigheid dient. Dit punt werkt hij uit in Romeinen 6.

2. Volstrekt niet! Hoe zullen wij die aan de zonde gestorven zijn, nog daarin leven?

Volstrekt niet! Weg met deze gedachte!

Voor het woordje ‘wij’ staat in het Grieks ‘hoitines’. Let op dit woordje. Hoe verder wij komen met het bespreken van het antwoord van de apostel, hoe meer wij de betekenis van dit woordje zullen gaan begrijpen. Het Griekse woord ‘hoitines’ verwijst niet alleen naar de *personen* over wie hier gesproken wordt, maar ook naar hun *hoedanigheid* (hun positie, staat). Letterlijk betekent het: mensen zoals

wij. Mensen die vergeving van al hun zonden ontvangen hebben door het bloed van Jezus, die in de gunst van God opgenomen zijn, Zijn kinderen geworden zijn, die openlijk beleden hebben dat zij in Christus geloven en in Hem aan de zonde gestorven zijn – hoe kunnen *zulke* mensen nog in zonde voortleven?

Aan de zonde gestorven. De Engelse vertaling luidt: dood voor de zonde. Maar dit is niet juist. Zeker, wij zijn dood voor de zonde. Daarover gaat de apostel in vers 11 spreken. Maar hier herinnert hij zijn lezers aan een bepaalde gebeurtenis die *eenmaal en voor altijd* plaatsgevonden heeft. Hij herinnert hen aan iets wat eenmaal met hen gebeurd is.

Toen zij Christus door Gods genade aangenomen hebben, hebben zij openlijk beleden dat zij de brug tussen hen en de zonde afgebroken hebben. Voortaan willen zij hoege-naamd niets meer van doen hebben met de zonde. Zij zijn aan de zonde gestorven.

De apostel Petrus wijst in 1 Petrus 2:24 op dezelfde waarheid. Het woord ‘afsterven’ betekent hier ook eenmaal en voor altijd met de zonde gebroken te hebben.

De gelovigen zijn niet *voor* de zonde gestorven. Dit heeft Christus in hun plaats gedaan. Maar zij zijn *met betrekking tot* de zonde gestorven. Een andere vertaling drukt dit mooi uit: de zonde afgestorven.

Er is een ogenblikkelijk afsterven van de zonde, zoals wij ook uit dit vers leren. Maar er is ook een dagelijks afsterven van de zonde. Daarover spreekt de apostel in vers 5.

Hoe zullen wij nog in de zonde leven? De apostel doet hier een beroep op zijn lezers om toch niet in de zonde

voort te leven. Hij verklaart hier heel beslist dat dit onmogelijk is. De gelovige kan in de zonde vallen, maar erin volharden, erin voortleven, kan hij niet. Want wanneer een gelovige volhardt in de zonde, blijkt daaruit dat hij geen gelovige is. Een gelovige heeft een nieuwe positie en is daarmee niet langer onder de heerschappij van de zonde.

Als iemand belijdt dat hij een kind van God is en voortleeft in de zonde, is hij een leugenaar.

De apostel Johannes wijst ook op deze waarheid.

‘Ieder die in Hem blijft, zondigt niet (Grieks: zondigt niet voortdurend)’. ‘Iedereen die zondigt (voortdurend zondigt, voortleeft in de zonde), heeft Hem niet gezien en niet gekend.’

‘Ieder die uit God geboren is, doet geen zonde (zondigt niet voortdurend)’ – 1 Joh. 3:6, 9.

Mensen zoals wij, die ons vertrouwen op Christus gesteld hebben, openlijk trouw aan Hem gezworen hebben, voorgoed met de zonde gebroken hebben; mensen die Christus liefhebben – hoe kunnen *wij* in de zonde voortleven, de zonde die Hem Zijn leven gekost heeft!

Wanneer hebben de gelovigen aan wie de apostel schrijft dan deze belijdenis afgelegd dat zij aan de zonde gestorven zijn?

3. Of weet u niet dat wij allen die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn?

Weet u niet? Opmerkelijk hoe vaak de apostel deze vraag stelt! Zie maar eens in Rom. 6:16; 7:1; 1 Kor. 3:16; 5:6; 1 Kor. 6:2, 3, 9, 15, 16, 19.

Er zit een bestraffende toon in deze vraag. Zijn lezers behoren te weten. Gebrek aan kennis van Gods Woord is een van de voornaamste oorzaken van het gebrekkige geestelijke leven van zo veel kinderen van de Heere. Zij weten niet.

Wat een verantwoordelijkheid rust er dan op hen die dit wel weten. Zij moeten hun kennis meedelen aan anderen; zij moeten hun zwakkere medegelovigen helpen.

In Christus gedoopt. Sommige Schriftverklaarders vatten deze doop in geestelijke zin op. Dit ziet dan op de inlijving in Christus door de Heilige Geest.

Deze opvatting komt ons echter gedwongen voor. Nee, de apostel herinnert zijn lezers hier aan een gebeurtenis die plaatsgevonden heeft toen zij Christus aangenomen hebben. Het is iets wat hun sterven, begraven en opstaan met Christus zinnebeeldig voorstelt.

In vers 5 spreekt hij van gelijkvormigheid aan de dood van Christus of afbeelding van Zijn dood.

De meest voor de hand liggende betekenis van 'doop' is hier de doop met water. Dit is ook de opvatting van de meeste en beste Schriftverklaarders.

Het was dan ook het bevel van Christus: 'Maak discipelen en doop hen' (Matth. 28:19).

Door de doop zijn de gelovigen Zijn volgelingen geworden.

In 1 Kor. 10:1 en 2 zegt de apostel dat de Israëlieten bij hun doortocht door de Rode Zee allemaal 'in Mozes' gedoopt zijn. Hun doortocht door de zee, onder leiding van Mozes, was een openlijke verklaring van God dat zij voortaan aan Mozes behoorden, die Hij hen als leidsman gegeven had.

En deze verklaring hebben zij aanvaard. Door hun doortocht door de Rode Zee, achter Mozes aan, hebben zij openlijk verklaard dat zij voorgoed alle betrekkingen met Egypte afgebroken hadden en Mozes zouden volgen.

Zo luidde het bevel van Christus dat zij die Hem geloofden, gedoopt moesten worden in de Naam van de Drie-enige God, als een teken en zegel dat zij voortaan aan Hem toebehoorden. In Handelingen 19:5 lezen wij van mensen die gedoopt zijn in de Naam van de Heere Jezus. Voortaan moesten zij zichzelf beschouwen als volgelingen van Hem.

In Christus gedoopt betekent dus een openlijke verklaring aan Christus toe te behoren, een te zijn met Hem. Weten jullie niet, vraagt de apostel, dat toen jullie in Christus gedoopt zijn, jullie openlijk verklaard hebben dat jullie met de zonde gebroken hebben en voortaan aan Hem behoren?

In Zijn dood gedoopt. Hun doop met water staat in het nauwste verband met Zijn dood. En Christus is in de dood gegaan om de zondeschuld te betalen, de zondestraf te dragen en de zondemacht te vernietigen.

Door hun doop in Zijn dood hebben zij dus openlijk verklaard dat zij vrijgemaakt zijn van de zonde, vrij van de schuld, de straf en de macht van die zonde. Zij zijn aan de zonde gestorven. De apostel herinnert hen aan deze openbare belijdenis.

Hoe kan iemand die zo in Christus gedoopt is, dan redeneren: 'Laten wij in de zonde volharden, zodat de genade meerder kan worden!'

4. Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat evenals Christus uit de doden is opgewekt door de heerlijkheid van de Vader, zo ook wij in een nieuw leven zouden wandelen.

Christus is niet alleen maar gestorven. Hij is ook begraven. En wij zijn samen met Hem begraven. En dit sterven en begraven worden samen met Christus, zegt de apostel, is symbolisch uitgedrukt in de doop.

Wij moeten onthouden dat de doop van volwassenen in het Nieuwe Testament de oorspronkelijke doop was, net zoals de doop in heidense landen waar gezanten van Christus heden ten dage naar toe gaan, nog de oorspronkelijke doop is.

Wij moeten hierbij denken aan de wijze van dopen destijds, namelijk door onderdompeling. Bij de hele redenering van de apostel moeten wij dit in gedachten houden.

De apostel heeft het hier echter niet in de eerste plaats over de *wijze* van dopen, maar over de *betekenis* van deze doop voor de gelovigen aan wie hij schrijft, ook aan ons.

Tijdens zijn doop is de gelovige als het ware in een watergraf gegaan. Daardoor heeft hij openlijk beleden: Mijn oude mens, mijn zondige zelf, ik, zoals ik uit Adam geboren ben, is met Christus begraven.

‘Begraven door de doop’ moet niet opgevat worden in die zin alsof de doop het middel was waardoor zij met Christus begraven zijn. Geen waterdoop kan een zondaar redden.

De bedoeling is deze: met Christus begraven in Zijn dood, waarvan de doop door onderdompeling een zinnebeeld is.

Bij hun doop hebben de gelovigen aan wie de apostel schrijft, openlijk verklaard dat zij volgelingen van Christus zijn, één met Hem, één in Zijn dood en één in Zijn begrafenis.

Opdat evenals Christus uit de doden is opgewekt door de heerlijkheid van de Vader, zo ook wij in een nieuw leven zouden wandelen.

Soms spreekt de Schrift van de opstanding van Christus. Hij Zelf heeft gezegd dat Hij macht heeft om Zijn leven af te leggen en macht heeft om het weer op te nemen.

Hier wordt gezegd dat God Hem opgewekt heeft. Nooit heeft God Zijn heerlijkheid meer geopenbaard dan toen Hij Christus uit de doden opwekte. Heerlijk heeft de Vader geantwoord op het volbrachte werk van Zijn Zoon.

Paulus heeft soms geen woorden om deze heerlijkheid van God, Die Hij geopenbaard heeft in de opwekking van Zijn Zoon, te beschrijven (zie Efeze 1:19 tot en met 22).

En dezelfde heerlijkheid heeft Hij geopenbaard toen Hij ook ons opwekte, want wij zijn samen met Christus opgewekt (Kolossenzen 3:1).

En wat was het doel van God met onze opwekking samen met Christus?

Zodat wij ook in een nieuw leven zouden kunnen wandelen. Nieuw (Grieks: kainotes), of liever: nieuwigheid van leven.

In hoofdstuk 7:6 wordt datzelfde woord ook zo vertaald: *Wij dienen in nieuwigheid van de geest.*

Ons leven, na onze inlijving in de opgestane Christus, is niets anders dan Zijn opstandingsleven. Daarom is het een nieuw leven.

Het is een andersoortig leven. Het is zo anders dan vroeger! Dat is hier de betekenis van het woord 'kainotes'.

Wij moeten in een nieuw, een heilig leven wandelen.

En dit leven moet gezien worden in hem die belijdt dat hij door Christus verlost is. Vanwege het feit dat ze verenigd zijn met Christus, ja bij de wedergeboorte in Hem gedoopt zijn, MOETEN ze wel in een nieuw en heilig leven. Ze hebben immers een nieuwe positie en zijn niet meer onder de heerschappij van de zonde.

Zodat. Dit is het doel van God met onze verlossing. Niet slechts om ons in de hemel te brengen, maar om hier op aarde door ons het opstandingsleven te openbaren. Daartoe zijn wij verlost.

Zouden wandelen. Hier staat in het Grieks: rondwandelen. In 1 Petrus 5:8 wordt ditzelfde woord gebruikt voor de duivel. Hij loopt rond.

Waar de gelovige ook gaat, in zijn hele praktische leven moet dit opstandingsleven tot openbaring komen. De kracht die van zo'n leven uitstraalt, zal mensen tot overtuiging van zonde brengen en hen naar Christus trekken.

Wat een verandering heeft dit opstandingsleven gebracht in het leven van de discipelen van Jezus.

Voor Pinksteren waren zij vleselijk. Zij waren niet vatbaar voor geestelijke waarheden, onkundig, ongelovig, eerzuchtig, onvrijmoedig, krachteloos. In deze toestand wandelden zij rond onder de mensen.

Na Pinksteren wandelden zij rond in nieuwigheid van leven, in een nieuw soort leven. Niet als geestelijke krachtpatseren of zondeloze mensen, maar vanuit en in de kracht van Christus' opstanding.

De liefde en vrede en blijdschap van Christus straalde van hen af. Zij waren vol hemels vuur en vol kracht. En toen week de verdeeldheid onder hen en zij waren één.

Geen wonder dat dit opstandingsleven een hele geestelijke omwenteling in de samenleving teweeg gebracht heeft. Mensen kwamen bij duizenden tot bekering.

Maar hierover was de vijand dan ook briesend. De verdrukking die Christus aan Zijn discipelen voorspeld had, hebben zij ondervonden. Wat een gebrek aan dit opstandingsleven is er vandaag in de Kerk! Godsdienst vinden wij volop. Wij zijn Bijbelgetrouw, kerkvast, godsdienstvast.

Maar wandelen wij ook rond als dragers van het opstandingsleven van Jezus Christus?

O, het gebrek aan een heilige wandel onder Gods volk! Het vlees en de wereld zegevieren. Precies zoals de vijand van zielen het wil hebben. En hoe wordt de Heilige Geest daardoor niet bedroefd. De Geest Die gekomen is om in de Kerk te wonen en Christus te verheerlijken.

Mensen zoals wij ('hoitines', vers 2):

die openlijk beleden hebben dat wij aan de zonde gestorven zijn, dat wij aan Christus behoren, dat wij één zijn met Hem in Zijn dood, één in Zijn begrafenis.

die God met grote kracht en heerlijkheid samen met Zijn Zoon opgewekt heeft tot een nieuw leven en met het doel dat wij een heilig leven moeten leiden.

Zouden wij (hoitenes) nog in de zonde voortleven, een behagen scheppen in dingen die onze Verlosser Zijn leven gekost hebben, opdat de genade die God in Christus reeds aan ons bewezen heeft, groter kan worden?

Wat een verfoeilijke gedachte!

5. Want als wij met Hem één plant zijn geworden, gelijk-gemaakt *aan Hem* in Zijn dood, dan zullen wij ook *aan Hem* gelijk zijn in Zijn opstanding.

Want. Deze nieuwheid van leven, dit opstandingsleven, is zeker en moet voortkomen uit onze éénwording met Hem.

Waarom? Als wij waarlijk één zijn met Christus in Zijn dood, als wij samengegroeid zijn met Hem in Zijn dood, kan het niet anders dan dat wij ook samengroeien met Hem in Zijn opstanding.

Eén plant geworden. Hier hebben wij het beeld van een tak die in een stam geënt is. Deze inenting maakt hem reeds één. Maar nu groeit deze tak in de stam vast. Stam en tak worden één, ook door groei. Dit is de gedachte die hier in het hart van de apostel leeft. Eenheid door inenting is de wedergeboorte, eenheid door groei is de heiligmaking.

De gelovige is bij zijn wedergeboorte in Christus ingeënt. Maar nu groeit hij in Christus. Hij groeit in Zijn dood. En in de mate waarin dit geschiedt, groeit hij ook in zijn opstanding.

Paulus wijst de gelovigen terug naar hun verleden. Van hun inenting in Christus af zijn zij samengegroeid met Hem. Het werkwoord staat in de verleden tijd, maar het drukt tegelijkertijd ook een gedachte uit dat het dag na dag groeit. Ze zijn samengegroeid en groeien nog elke dag samen in Zijn dood.

Gelijkgemaakt *aan Hem* in Zijn dood. Het zondige bestaan van de gelovigen wordt door hun vereniging met

Christus al meer gedood. Ze sterven al meer van de zonde af, ze sterven al meer van de oude mens af. Merken we dat ook in ons eigen leven? Kent u de dood van Christus bij ondervinding?

Christus is een natuurlijke dood gestorven. Zo'n dood sterft een gelovige in dit verband niet. Daarom gebruikt Paulus de woorden *gelijkgemaakt aan Hem*.

Net zoals Christus de dood in het vlees ondergaan heeft, zo ondergaan wij ook de dood in onze oude mens. We sterven aan onszelf. We sterven aan de zonde. In vers 2 was dit afsterven een daad van een moment, maar het staat ook als een proces beschreven.

Zoals jullie nu met Hem samengegroeid zijn en nog elke dag samengroeien in Zijn dood, zo zullen jullie ook Zijn opstandingsleven tot openbaring laten komen.

Wat een diep geestelijke les ligt hier! Dag na dag sterven, al meer sterven, al dieper sterven zodat Christus gestalte in ons zal krijgen. Christus zal meer worden, als wij minder worden. We groeien in de hoogte, naarmate we groeien in de diepte. Als wij minder worden, wordt Hij meer.

Hier op aarde worden we al meer dragers van Zijn leven. We worden van gedaante veranderd naar Zijn beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid (2 Kor. 3:18).

We zullen tot volmaaktheid in dit leven nooit komen. Dat zal pas gebeuren als Christus terugkomt. Dan zullen we aan Hem gelijk wezen (1 Joh. 3:2). Als het Hoofd in heerlijkheid verschijnt, zal het lichaam in diezelfde heerlijkheid delen.

Maar onze roeping als gelovigen is om in dit leven God te verheerlijken, door het opstandingsleven van Christus ongehinderd tot openbaring te laten komen (Rom. 8:29).

Nu vraagt u uzelf misschien af hoe het mogelijk is om met Christus samen te groeien in Zijn dood? Paulus legt dat in het volgende vers uit.

6. Dit weten wij toch dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam van de zonde tenietgedaan zou zijn en wij niet meer als slaaf de zonde zouden dienen.

Omdat er over dit vers nogal wat meningsverschil en verwarring bestaat, willen we er wat uitvoeriger bij stilstaan.

Dit weten wij toch. Het Griekse woord voor ‘weten’ is hier hetzelfde als in vers 9.

In vers 9 staat er ‘eidō’, een verstandelijk begrip van iets hebben. We weten, begrijpen dat Christus niet nog een keer hoeft te sterven.

In vers 6 staat er ‘gignōskō’, dat is leren kennen bij ondervinding. Dit werkwoord duidt een proces aan. Dag na dag leren we bij eigen ondervinding dat de oude mens gekruisigd is.

Dit samengroeien in Christus’ dood maakt de Heilige Geest een werkelijkheid in ons leven naarmate we ons oog gevestigd houden op het kruis waar de oude mens samen met Christus gekruisigd is.

Onze oude mens. Dit is de gelovige in zijn eertijds. Dit is de mens die beheerst wordt door het oude zondige eigen ik, zoals we uit Adam geboren worden. Het is de mens die onder de beheersing staat van de zondige verdorvenheid en blindheid die we krachtens onze eenheid met Adam, als

natuurlijk hoofd van het menselijke geslacht, deelachtig geworden zijn.

Deze oude mens wordt **mens** genoemd, omdat zijn zondige natuur door hem **als mens** tot openbaring komt.

De wedergeboren mens is, in Christus, een nieuwe mens. De oude mens leeft niet meer, bestaat niet meer.

De oude natuur (zondemacht of vlees) is echter nog in hem en zoekt voortdurend gelegenheden om zich te openbaren, om zo het leven van de gelovige te beheersen.

De term oude mens staat alleen in Rom. 6:6, Kol. 3:9 en Ef. 4:22.

📖 *'Dit weten wij toch dat onze oude mens met Hem gekruisigd is' (Rom. 6:6).*

📖 *'Lieg niet tegen elkaar; u hebt toch de oude mens met zijn daden uitgetrokken' (Kol. 3:9).*

📖 *'U hebt immers over Hem gehoord en bent in Hem onderwezen, zoals de waarheid in Jezus is, namelijk dat u, wat betreft de vroegere levenswandel, de oude mens zou afleggen, die ten verderve gaat door de begeerten van de verleiding' (Ef. 4:22).*

Op al deze drie plaatsen wordt van de kruisiging of aflegging van de oude mens gesproken als iets dat tot het verleden behoort.

In Kolossenzen 3:9 is de gedachte als volgt: Jullie hebben bij de bekering de oude mens afgelegd zoals een kleed. Verloochen hem dan.

U moet niet toelaten dat hij zichzelf in uw leven openbaart in toorn, woede etc. etc.

In Efeze 4:22 herinnert de apostel de gelovigen aan de tijd voor hun bekering. De boodschap van het Evangelie is naar hen toegekomen en ze hebben dit in hun leven aangenomen. Daarbij kwam ook de oproep om te breken met het oude leven. Ze moeten nu hun oude leven afleggen en vernieuwd worden in de geest van hun gemoed.

Bij hun bekering is dit gebeurd. Nu moeten ze niet toelaten dat de oude mens in hun leven openbaar komt in onreinheid, bitterheid, lasterpraatjes, leugens, toorn etc. etc.

 'Maar wie van Christus zijn, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd' (Gal. 5:24).

Let erop dat Paulus hier in Galaten 5:24 precies hetzelfde zegt. Hij gebruikt daar alleen de term 'vlees' in plaats van de term 'oude mens'.

Met Hem gekruisigd is. Onze oude mens is samen met Christus gekruisigd. Toen Adam in de zonde viel, zijn we samen met hem gevallen. Toen de boomstam viel, viel de boom met alles er op en er aan mee. Toen Christus, de tweede Adam, gekruisigd is, zijn de gelovigen samen met Hem gekruisigd. Toen het Hoofd aan het kruis vastgespijkerd werd, werd het lichaam van het Hoofd ook samen met Hem vastgespijkerd. Het is dus onze oude mens, de door de zonde beheerste mens die daar samen met Hem gehangen heeft.

Het woord **gekruisigd** drukt hier in het Grieks de gedachte uit dat de oude mens eenmaal en voor altijd gekruisigd

is. Het is een gebeurtenis die voor goed tot het verleden behoort.

Het is van groot belang om hier goed op te letten. Net zoals onze zondesschuld aan het kruis eenmaal en voor altijd betaald is, zo is ook onze oude mens eenmaal en voor altijd met Christus gekruisigd. We hebben hier duidelijk te maken met de **objectieve kant** van de verlossing van de oude mens, met iets wat **buiten ons in Christus** gebeurd is.

In Romeinen 6:6 herinnert de apostel de gelovigen aan het feit dat bij hun bekering hun oude mens samen met Christus voor eens en voor altijd gekruisigd is. Naarmate de gelovige God op Zijn woord neemt (namelijk dat de oude mens gekruisigd, gestorven en begraven is), zullen ze dag na dag ondervinden dat ze met Christus samengegroeid zijn in Zijn dood.

De roeping van de gelovige is dus om zijn identificatie met Christus in Zijn dood te zien zoals God dit ziet en te geloven wat God daaromtrent zegt. Ze behoren niet allerlei verontschuldigen voor de oude mens te maken, niet in hem te roemen, niet met een glimlach van voldoening aan een ander te vertellen hoe kwaad hij kan worden, maar de oude mens verloochen en zich van de oude mens afscheiden en zich toewijden aan Zijn Verlosser.

Om een helder beeld te krijgen van de **kruisiging van de oude mens**, gaan we de drie teksten uit het Nieuwe Testament, vanuit het Grieks, met elkaar vergelijken.

📖 *‘Dit weten wij toch dat onze oude mens met Hem gekruisigd is’ (Rom. 6:6).*

De oude mens is meer dan 2000 jaar geleden met Christus gekruisigd. Het is een gebeurtenis die niet herhaald kan worden. Het is totaal **objectief** dus.

📖 *'Maar wie van Christus zijn, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd'* (Gal. 5:24).

Hier is ook sprake van een kruisiging die eenmaal en voor altijd gebeurd is, maar in **subjectieve zin**. Die aan Christus toebehoren, hebben de oude mens gekruisigd toen zij tot het geloof in Christus kwamen. Ze hebben naar het kruis gekeken waar de oude mens volgens Rom. 6:6 samen met Christus gekruisigd is (en wat objectief waar is) en gelooft. Door deze geloofsdaad hebben ze de brug tussen hen en de oude mens afgebroken. Ze zijn aan de zonde afgestorven (vs. 2) en bij hun doop hebben ze openlijk beleden dat de oude mens met Christus gekruisigd en begraven is.

📖 *'Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en voor zover ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven'* (Gal. 2:20).

Hier wordt in het Grieks voor 'gekruisigd' een werkwoord gebruikt dat uitdrukt dat het enerzijds een handeling is die tot het verleden behoort, maar anderzijds ook een werking heeft die nog voortduurt.

Mijn oude mens, zoals ik uit Adam geboren ben, is gekruisigd toen Christus gekruisigd is, maar deze kruisiging duurt nog dag na dag voort. En hoe komt dit? Omdat ik door het geloof in de Zoon van God leef.

Door het geloof heb ik de kruisiging van de oude mens met Christus toegeëigend, door het geloof verloochen ik hem, scheid ik mij van hem af dag na dag.

Ik leef niet meer. Voor mij, een nieuw schepsel in Christus, bestaat de oude mens niet meer. Ik heb me van hem afgescheiden. Christus is nu alles voor mij. Hij is mijn leven. Hij leeft in mij.

Stelt u zich voor dat een man en vrouw diep ongelukkig samen leven. De man is een dronkaard en leeft daarbij in overspel. Hij mishandelt zijn vrouw regelmatig. Haar leven hier op aarde is een hel. Jaren gaan voorbij en haar lot wordt steeds erger. Uiteindelijk besluit zij om naar de rechter te gaan en een echtscheiding aan te vragen. De rechter voldoet aan haar eis en een echtscheiding vindt plaats.

Een paar jaar daarna ontmoet zij een man met een zeer liefdevol karakter. Hij is schatrijk. Hij trouwt met haar. O, wat een verandering komt er in haar leven. Haar man leeft voor haar, om haar gelukkig te maken en zij leeft voor hem. Op een dag lopen ze samen op straat. In de verte ziet de vrouw haar eerste man aankomen. Hij is weer in een beschonken toestand. Hij ziet haar en al slingerend komt hij naar haar toe. Hij wil zijn hand in die van haar leggen, om haar weer in te palmen.

Wat doet ze echter? Direct denkt ze terug aan het bevel van echtscheiding en zij rekent daarmee. Ze draait zich om en schuilt achter haar 'tweede' man. Haar eerste man is niet dood, maar **voor haar** is hij dood. Zij heeft alle betrekkingen met hem afgebroken.

Zo is het ook met de oude mens van een gelovige. God heeft aan het kruis echtscheiding gegeven tussen die twee. Voor de gelovige is de oude mens dood. Hij moet hem zien zoals God hem ziet, met Christus gekruisigd.

Hij moet zich van de oude mens afscheiden en zich schuilen achter Christus, zijn Bruidegom.

Vers 5 en 6 samengevat:

We zijn met Christus samengegroeid en zullen met Hem samengroeien in Zijn opstanding naarmate we samengroeien met Hem in Zijn dood.

Deze samengroei in Zijn dood, wordt al meer werkelijkheid in ons leven naarmate we in het geloof vaststaan in de feiten die God gezegd heeft, namelijk dat onze oude mens samen met Christus aan het kruis, onder de vloek van God was.

Daar hangt hij en daar zal hij blijven hangen. In vertrouwen op de Heilige Geest verloochen en wij de oude mens, we scheiden ons van hem af en we houden ons oog gevestigd op Hem met wie we samen zijn opgestaan. Voor ons is het leven voortaan Christus en Christus alleen.

Wat is het doel van God met de kruisiging van de oude mens? **Opdat het lichaam van de zonde tenietgedaan zou zijn en wij niet meer als slaaf de zonde zouden dienen.**

Het lichaam van de zonde. Het lichaam der zonde is een soort synoniem voor de oude mens. Het is het fysieke lichaam dat onder de heerschappij en in dienst van de oude mens staat. Het lichaam dat in bezit is van de zondemacht. Het lichaam van de zonde was voorheen het werkterrein van de oude mens. In Christus heeft de oude mens de heerschappij, de zeggenschap en macht over dit terrein verloren.

Aan het kruis is het lichaam van de zonde van de slaven dienst van de oude mens vrijgemaakt.

Nu moeten we in nieuwigheid des levens wandelen, maar dit kunnen we alleen doen als we het vrijgemaakte lichaam tot beschikking van God stellen.

Het hele verband hier (vs. 12,13,19) toont aan dat Paulus van het lichaam als werktuig van de zonde spreekt.

Het lichaam (als materie) is op zichzelf niet zondig. Wel is ons lichaam (als materie) door de zonde ontwricht, waardoor het nieuwe leven altijd maar ten dele kan doorbreken vanwege ons gebroken fysische en psychische bestaan. In Romeinen 8:23 staat dat we straks volledig verlost worden van dit lichaam.

Het lichaam kan een instrument zijn waardoor de zonde zichzelf openbaart óf het kan een instrument van God zijn wat de Heilige Geest gebruikt in dienst van God. De apostel zegt hier dat het lichaam, alleen door een verbinding met de opgestane Christus, een instrument voor de Heere kan worden.

Tenietgedaan zou zijn. In het Grieks staat 'katargeo', dat betekent: losgemaakt worden, buiten werking gesteld worden, oneffectief gemaakt worden. We komen dit woord ook weer tegen in Romeinen 7:2. De getrouwde vrouw is wegens de dood van haar man, losgemaakt van de wet van de man. Het huwelijk is ontbonden, de huwelijkswet is buiten werking gesteld. Het staat ook in Romeinen 7:6, we zijn losgemaakt van de wet.

Door de kruisiging van de oude mens heeft Christus het lichaam vrijgemaakt van zijn slavendienst. We leren dag na dag, door eigen ondervinding, dat dat waar is.

Oneffectief gemaakt worden. Dit betekent dat de oude mens aan het kruis in Christus dood gemaakt is (objectief).

Het gevolg daarvan moet zijn dat hij ook oneffectief gemaakt wordt, buiten werking gesteld wordt in onze levens (subjectief).

En wij niet meer als slaaf de zonde zouden dienen. Een slaaf moet de plichten van zijn heer vervullen, hoe wreed die ook zijn. Maar als zijn heer dood is, is hij ontslagen van deze verplichtingen. Hij is vrij om het eigendom van een andere heer te worden. Op de gelovigen rust nu een dure verplichting om toe te zien dat zijn lichaam in de dienst van God gesteld wordt (vs. 12,13,19).

7. Want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde.

Als iemand lichamelijk gestorven is, kan niemand meer enige eis tegen hem inbrengen, zelfs de zonde niet. De dood maakt aan alles een einde.

Zo is de mens in geestelijke zin gestorven. Zijn oude mens is met Christus gekruisigd, daardoor is het lichaam ontslagen uit zijn dienst. De oude mens kan geen eisen meer stellen aan het lichaam.

8. Als wij nu met Christus gestorven zijn, geloven wij dat wij ook met Hem zullen leven.

Paulus is vol over de grote waarheid van onze eenheid met Christus. Het is telkens weer of hij de aandacht van onszelf wil aftrekken en alleen wil vestigen op Christus. We moeten in een nieuw leven wandelen (vs. 4), we moeten samengroeien in de gelijkvormigheid aan Christus'

opstanding. Hoe kan dit? Alleen door het geloof.

Zoals we in Adam geboren zijn, zo zijn we samen met Christus gestorven. We geloven dit, niet omdat we dit voelen, maar omdat God het zegt. We geloven ook dat we hier al op aarde met Hem zullen leven en dat Hij in ons en door ons zal leven. We zijn gestorven en daarom zullen we ook leven. *‘Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: ‘Als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen, maar als hij sterft, draagt hij veel vrucht’ (Joh. 12:24).*

De enige weg tot het leven is dus de weg van de dood. Deze weg is een geloofsweg.

9. Wij weten toch dat Christus, nu Hij is opgewekt uit de doden, niet meer sterft. De dood heerst niet meer over Hem.

We geloven dat Christus' leven in ons tot openbaring zal komen, omdat we weten dat Hij niet meer sterft. Wat God beoogd heeft met Jezus' dood, is bereikt. Dat heeft God openlijk verklaard toen Hij Hem uit de doden opgewekt heeft. Toen Christus zonde voor ons gemaakt is (2 Kor. 5:21), heeft de dood zeggenschap over Hem gehad. Die dood eiste dat Hij moest sterven. Maar na Zijn opstanding heeft de dood geen zeggenschap meer over Hem en kan dus niet meer over Hem heersen. Hij leeft nu en zal leven zonder ooit weer te sterven. En omdat we één zijn met Hem zullen we ook leven, nu en tot in eeuwigheid.

10. Want wat Zijn sterven betreft, is Hij eens voor altijd voor de zonde gestorven en wat Zijn leven betreft, leeft Hij voor God.

Hier wordt gezegd waarom Christus niet meer sterft, waarom de dood niet meer over Hem heerst. Christus' leven hier op aarde stond in de nauwste betrekking met de zonde, onze zonden. Juist daarom heerste de dood over Hem. Deze betrekking is echter eenmaal en voor altijd opgehouden, want Hij heeft het werk van verlossing voor ons volbracht. Hij sterft niet nog een keer.

De gelovige heeft ook in de nauwste betrekking tot de zonden (zijn zonden) gestaan. Maar krachtens zijn eenheid met Christus, is hij *in Christus* eenmaal en voor altijd gestorven voor de zonde. Alle betrekking tussen hem en de zonde is bij het kruis afgebroken.

Christus' leven en opstanding zijn op geen enkele wijze meer betrokken tot de zonde. Zonde is iets wat voor Jezus tot het verleden behoort. Hij is voor de zonde dood. Hij leeft nu voor God. Hij leeft om de Naam van God, die door de zonde is aangetast, in ere te herstellen. Hij leeft om Gods volk op aarde te zegenen, om in hun behoeften te voorzien, hun belangen bij God te behartigen, Gods plannen met hen ten uitvoer te brengen. Hij leeft om ter wille van hen de scepter over het ganse heelal te zwaaien, om eenmaal als Hij terugkomt alle heerschappij, gezag en macht te vernietigen en Zijn koninkrijk op te richten en het daarna aan God, de Vader, over te geven (1 Kor. 15:24).

Krachtens onze eenheid met Christus in Zijn opstanding staan we als gelovigen nu ook in geen betrekking meer tot

de zonde. In Christus zijn we voor de zonde dood.

Onze roeping is nu om net als Christus, voor God en voor God alleen te leven.

De positie van de mens is één van twee: in Adam dood **in** de zonde òf in Christus dood **voor** de zonde en levend voor God.

Het tweede geldt voor ieder kind van God, of hij dit weet of niet; zijn positie in Christus is onaantastbaar.

Zo veel kinderen van God weten dit echter niet. Ze leven heel veel vanuit hun oude positie in Adam en niet uit hun nieuwe positie in Christus.

En omdat ze verlangen om God te behagen, om een leven van overwinning te leiden, doen zij hun best. Ze spannen zich krachtig in, strijden, bidden en worstelen, maar komen niet verder. Ze beklimmen de trappen van een flat tot de tiende verdieping, terwijl de lift vlakbij is.

Laten we vers 10 opnieuw lezen en dan het woord 'Hij' vervangen door ik.

'Want wat mijn sterven (in Christus) betreft, ben ik (in Christus) eens voor altijd voor de zonde gestorven en wat mijn leven (in Christus) betreft, leef ik voor God.'

Let op: al deze waarheden worden alleen **door het geloof** onze ondervinding, al deze schatten komen alleen **door het geloof** in bezit. Al in vers 8 heeft Paulus daar op gewezen.

In vers 11 gaat Paulus grote nadruk leggen op het geloof als de enige weg (door God verordeneerd) om ons in bezit te brengen van onze bezittingen in Christus.

11. Zo dient ook u uzelf te beschouwen als dood voor de zonde, maar voor God levend in Christus Jezus, onze Heere.

Statenvertaling: *‘Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere.’*

Zuid-Afrikaanse vertaling: *‘So moet jullie ook reken dat jullie wel vir die sonde dood is, maar lewendig is vir God in Christus Jesus, onse Here.’*

Hier komt de apostel bij de subjectieve kant van de verlossing. Wat objectief waar is in Christus, moet subjectief waar gemaakt worden in het leven van de gelovige.

Zo dient u uzelf te beschouwen. Dit is de geloofstoepassing van de waarheid uit vers 6. Dit is een opdracht in de voortdurende tijd. Het Griekse woord zegt dat een gelovige zich dit voortdurend moet voorhouden. Houd het daarvoor. Reken uzelf. U moet uzelf voortdurend beschouwen als dood voor de zonde. Reken de oude mens dood. Reken hem als met Christus gekruisigd.

Op het ogenblik dat u dit niet doet, kunt u terugvallen in uw oude natuur en weer vanuit uw oude natuur optreden.

Paulus zegt eigenlijk: ‘Ik beschouw mezelf voortdurend als met Christus samen gekruisigd. Als er vanuit mijn oude natuur dingen naar boven komen (verkeerde begeerten of verkeerde emoties) dan reken ik mezelf er dood voor’.

Heel wat gelovigen worden op het gebied van verzoeking en zonde misleid door de duivel. Stel dat er vanuit uw oude natuur een gevoel of gedachte van hoogmoed in u op komt.

REKEN ZOALS GOD REKENT

1. God zegt: 'Jullie oude mens is samen met Christus gekruisigd. Aan het kruis hing hij samen met Christus onder de vloek van God'.

Zeg Amen! Op dit woord van God. Reken dat het waar is wat Hij zegt.

2. God zegt: 'Christus is eenmaal en voor altijd voor de zonde gestorven. Er is een nauw verband tussen Hem en de zonde en jullie zonden. Alle betrekking echter tussen Hem en de zonde is bij het kruis opgehouden. Hij is nu voor de zonde dood. En omdat jullie in Christus zijn, zijn jullie ook in Hem voor de zonde dood.

Zeg Amen! Op dit woord van God. Reken dat het waar is wat Hij zegt.

3. God zegt: 'Christus is opgewekt. Hij leeft nu voor Zijn Vader. En omdat jullie in Christus zijn, zijn jullie samen met Hem opgewekt.'

Zeg Amen! Op dit woord van God. Reken dat het waar is wat Hij zegt. Stel u nu ter beschikking van God om voor Hem alleen te leven.

4. God zegt: 'Leef iedere dag in dit geloof. Zeg voortdurend tegen uzelf: 'In Christus ben ik dood voor de zonde; in Christus ben ik levend voor God. Naarmate u Mij op Mijn Woord vertrouwt, zal de dood van Christus al meer een kracht in u worden waardoor u uzelf afscheidt van de oude mens en de wereld. En het leven van Christus zal al meer een kracht in u worden, en stelt u in staat om Mij te dienen. Zo zal het opstandingsleven van Christus door u tot openbaring komen.'

Zeg Amen! Op dit woord van God. Reken dat het waar is wat Hij zegt. Stel u nu ter beschikking van God om voor Hem alleen te leven.

Als u zich dan onmiddellijk daarvoor dood rekent, als zijnde samen met Christus gekruisigd, dan heeft u niet gezondigd.

Als dood voor de zonde. Let op dat Paulus niet zegt dat de zonde dood is of dat we moeten rekenen dat de zonde dood is. Nee, hij zegt: 'Krachtens jullie eenheid met Christus zijn jullie als dood voor de zonde'.

De brug tussen jullie en de zonde is afgebroken door de dood van Christus. Zo ziet God jullie. Zo rekent Hij en zo moeten wij rekenen.

In het volgende vers wijst de apostel erop dat deze geloofsrekening nu toegepast moet worden in de praktijk.

12. Laat dan de zonde niet regeren (of heersen) in uw sterfelijk lichaam, om aan de begeerten daarvan te gehoorzamen.

Paulus heeft de gelovige gewezen op zijn positie in Christus. Tevens heeft hij de lezer aangespoord om deze positie in te nemen. Nu vermaant hij hem om zich vanuit deze positie tegen alle zonde te stellen en tot eer van God te leven. Op de gelovige rust nu de verantwoordelijkheid om er op toe te zien dat de zonde niet in hem heersen zal.

Laat dan de zonde niet regeren. Het Griekse woord voor 'regeren' betekent letterlijk 'als koning regeren'. Laat de zonde niet als koning over jullie regeren.

In Romeinen 7:23 wordt gesproken van een wet of macht in de gelovige. De zonde wil in de gelovige als koning heersen. Van nature heerst de zonde in de mens. Christus heeft

door Zijn dood een einde gemaakt aan deze heerschappij. Tot een ieder, die door de Heilige Geest in Christus geplant is, komt nu het bevel: 'U moet zelfs geen moment toelaten dat de onttroonde koning weer over jullie gaat heersen.' Laat wat objectief waar is, ook subjectief in jullie waar worden.

De gelovige moet als overwinnaar leven... Maar, let op, uw overwinning komt niet door uw strijd of omdat u met Gods hulp uw best doet. God **geéft** u de overwinning, door Jezus Christus (2 Kor. 2:14)!

Waar de zonde onttroond is, moet hij toezien dat Christus op de troon blijft zitten. Het Koningschap van Christus in ons is de enige weg tot overwinning over satan en zonde.

Maak Christus Koning! Word vervuld met de Geest! Dit is Gods bevel aan Zijn kinderen.

De christen wordt geroepen om ten strijde te trekken tegen satan en tegen de zonde.

Hij moet in zijn geloofspositie blijven – zijn positie in Christus.

In uw lichaam. Christus heeft aan het kruis het lichaam vrijgemaakt van de heerschappij van de oude mens (vs. 6). De gelovige moet er op toezien dat de zonde niet weer het lichaam gaat regeren.

In uw sterfelijke lichaam. Het lichaam is broos, zwak en sterfelijk. Daarom kan de zonde zo makkelijk van deze gelegenheid gebruik maken. Bij Christus' wederkomst zal ook het lichaam volledig verlost worden. Daarop wacht de gelovige (Rom. 8:23).

Om aan de begeerten daarvan te gehoorzamen. Het lichaam heeft zijn natuurlijke begeerten zoals de begeerte

naar eten en drinken. Jezus' lichaam heeft ook deze behoeften gehad. Aan deze begeerten moet voldaan worden. De Heere verwacht dit van ons. We zondigen tegen Hem als we het niet doen. Maar zelfs deze begeerten mogen niet over ons heersen, zodat we er een slaaf van worden. In dit verband zegt Paulus in 1 Korinthe 6:12: *'...maar ik zal onder de macht van geen mij laten brengen'*.

Hoe makkelijk zondigen we ook in dit opzicht tegenover onze God. Laten we niet vergeten, dat de oude mens wel gekruisigd is - zodat het lichaam uit zijn dienst ontslagen is - maar niet dood is. Hij is (helaas) nog in ons. Hij is echter een onttroonde koning. Omdat ons lichaam zwak is, wekt hij gemakkelijk onheilige begeerten in ons op. Daarom moeten we gedurig waken en nuchter zijn.

Onze lichamen zijn een tempel van de levende God. Denken we daar genoeg aan? De ontheiliging van het lichaam is één van de meest algemene zonden van Gods kinderen. Geest, ziel en lichaam moeten onder de heerschappij van de Heilige Geest staan (1 Thes. 5:23).

13. En stel uw leden niet ter beschikking voor de zonde als wapens (werktuigen) van de ongerechtigheid, maar stel uzelf ter beschikking aan God, als mensen die uit de doden levend geworden zijn. En laat uw leden wapens (werktuigen) van de gerechtigheid zijn voor God.

De vermaning van Paulus is hier aan het adres van het lichaam van de gelovige. Christus heeft door Zijn dood het lichaam vrijgemaakt van de slavendienst van de zonde. Het lichaam is op non-actief gesteld wat de zonde betreft. Nu moet de gelovige niet ontrouw worden aan Zijn Verlosser.

Hij moet de leden van zijn lichaam (oog, oor, tong, handen, voeten, talenten, krachten, etc.) niet tot beschikking van de zonde stellen, maar tot beschikking van de Heere.

Wapens van ongerechtigheid. Het Griekse woord *hopla* betekent ‘wapens’, ‘instrumenten’ of ‘werktuigen’. De zonde wil het lichaam gebruiken als instrumenten om dingen te doen die tegen Gods wil zijn (ongerechtigheid). De zonde wil het lichaam gebruiken als wapens om tegen God te strijden, die God die ons verlost heeft. Aangrijpende, ontzettende gedachte! O, hoe vaak geeft de gelovige hier aan toe. Denk alleen maar aan de tong waarmee we vaak onze medemens veroordelen. O, die zonden van de tong onder Gods kinderen! Lees Jak. 3:1-12.

En stel uw leden niet ter beschikking voor de zonde. U moet er niet mee doorgaan. Laat er een eind aan komen. Sluit de oogpoort en de oorpoort voor de duivel. Ga niet met uw voeten naar plaatsen waar de Heere Zijn kinderen niet wil hebben. Scheid jullie af.

Maar stel. In het Grieks staat er ‘stel eenmaal en voor altijd’. Het moet een definitieve stap in uw leven zijn.

Leden. Dat is in de eerste plaats een aanduiding voor een van de ledematen of leden van het menselijk lichaam, zoals een hand en voet. Maar Paulus bedoelt ook alle capaciteiten en mogelijkheden van de mens waarmee hij kan zondigen, dus ook zijn intelligentie, wil etc.

Stel uzelf... en laat uw leden. Geef eerst uzelf met uw hele persoonlijkheid. God eist eerst ons als persoon op voor

Zijn dienst, al onze krachten, talenten en bezittingen. Maar dan ook **alle** leden van het lichaam.

We hebben hier te doen met een ernstige vermaning van Paulus. Aan wie is deze vermaning gericht? Aan mensen die dood waren in zonden en misdaden (Ef. 2:1), maar die levend voor God geworden zijn.

Vroeger dwaalden zij als een schaap (Jes. 53:6) en waren ze zonder Christus en zonder hoop in deze wereld (Ef. 2:12). Nu zijn ze in Christus nieuwe schepselen en is alles nieuw geworden (2 Kor. 5:17).

In Christus! Leden van Zijn lichaam! Met Hem gekruisigd en opgewekt! Met Hem nu al gezeten in de hemel (Ef. 2:6). Met Hem eenmaal op de wolken! Kinderen van God! Erfgenamen van God! Wat een positie!

Hoe zullen wij (hoitines – vers 2) met zulk een status nog in de zonde doorleven? Tot zulke mensen komt de vermaning om zich tot beschikking van God te stellen. Wat een terechte vermaning! Wat een groot voorrecht! Die grote God, Schepper van hemel en aarde wil mij gebruiken in Zijn dienst...

Hij wil de leden van mijn lichaam gebruiken als werktuigen van gerechtigheid, om dingen te doen die recht zijn in Zijn ogen.

Het gaat er niet om dat ik straks 'fijn' naar de hemel ga, maar dat ik elke dag in actieve dienst voor mijn God leef – dat moet het doel van mijn leven hier op aarde zijn.

14. Want de zonde zal over u niet heersen. U bent namelijk niet onder de wet, maar onder de genade.

In dit vers legt Paulus een allerbelangrijkste stelling neer.

Hij acht dit zo belangrijk voor het leven van een kind van God dat zijn hele redenering van nu af tot Romeinen 8:17 daarover gaat.

In vers 12 en 13 komt de vermaning tot de gelovigen om niet toe te laten dat de zonde als koning in hun lichamen gaat heersen.

Hier krijgen zij de verzekering van Godswege dat dit niet zal gebeuren, als zij maar gebruik willen maken van de voorziening van God.

En wat is deze voorziening? **U bent namelijk niet onder de wet, maar onder de genade.**

In het Grieks staat er nooit 'de zonde' of 'de genade'. Het is dus zonde in zijn volle omvang, maar ook genade in zijn volle kracht.

Er zijn altijd twee machtige koningen (zonde en genade) die het leven van een kind van God zoeken te beheersen. Hier krijgen we de verzekering van God dat koning zonde niet de overwinning zal behalen. Geen zonde zal over ons heersen, want we zijn onder de genade in zijn volle kracht.

De zonde zal over u niet heersen. De verlossing in Christus Jezus is zó groot en heerlijk dat het mogelijk is om als kind van God ogenblik na ogenblik een leven van overwinning te leiden (2 Kor. 2:14, Rom. 7:25). Let op, geen volmaaktheidsleven, maar een overwinningsleven of opstandingsleven. We noemen het een overwinningsleven, omdat de overwinning de overhand heeft en niet de nederlaag.

Het overwinningsleven bestaat niet uit zelfbehaalde overwinningen, van voortgaand succes, op weg naar zondeloze volmaaktheid. Zeker niet! Daar is de realiteit van de oude

natuur, de zondemacht in ons, de wereld en de boze een té grote realiteit voor. Het overwinningsleven is dat Christus, die in ons woont, de overwinning behaalt. Wij kunnen het niet, maar Hij wel. Het is niet door pogingen, strijden, inspanningen van onze kant, maar het is door onze Heere Jezus Christus, die door Zijn Heilige Geest in ons woont (1 Kor. 15:57).

Het is een leven waarin u helaas nog (tot uw grote verdriet - Rom. 7:24) struikelt of een nederlaag behaalt (Jak. 3:2, 1 Joh. 1:8, Mat. 6:12, Fil. 3:12), maar als we soms door zwakheid nog in zonde vallen, dan moeten we niet aan Gods genade twijfelen en ook niet in die zonde blijven liggen. **U bent namelijk niet onder de wet, maar onder de genade.**

Een overwinningsleven wil niet zeggen dat er geen strijd is. Integendeel. Juist op een overwinningsleven komt de grootste strijd af!

Het leven van een christen is een heilige oorlog, een geestelijke strijd, maar het is een overwinnende strijd. Het geheim ligt in het feit dat we leren strijden vanuit de overwinning van Christus, vanuit de overwinning van de oude mens. Hij wil in ons de strijd strijden.

Er was eens een zondagsschoolonderwijzer die aan een meisje vroeg: 'Waar is Jezus nu?' Ze dacht even na en antwoordde: 'Jezus is in mijn hart'. 'Oké', zei de onderwijzer, 'maar wat ga je nu doen, als morgen de duivel komt en op de deur van je hart klopt?' Weer dacht ze even na. Tenslotte gaf ze een antwoord waar weinig gelovigen aan zouden denken. 'Meester, dan zou ik de Heere Jezus naar de deur sturen'.

Hier ligt het geheim van het overwinningsleven.

Het gaat hierom dat we als vrucht van de kruisverdiens-
te van Christus mogen leven uit de overwinning die Hij
behaald heeft. Dat betekent heel concreet dat we dus niet
langer *verplicht* zijn naar het vlees te leven. De Heere heeft
niet alleen willen verlossen van schuld en straf, maar ook
van de macht van de zonde.

De leer van de zondeloze volmaaktheid is een dwaling,
maar de leer van een zondige onvolmaaktheid is een even
grote (of nog grotere) dwaling. Het is te vrezen dat veel
christenen 1 Johannes 1:8 gebruiken als een rechtvaardiging
om het lage peil van hun geestelijke leven goed te praten.
Een onheilig leven lijkt bij sommige christenen rechtzinniger
dan een heilig onberispelijk leven.

U bent namelijk niet onder de wet. De mens was bij de
schepping onder de ongeschreven wet van gehoorzaamheid
aan God, onder het werkverbond (Gen. 2:16,17). Toen de
mens deze wet brak, is hij een slaaf van de zonde gewor-
den. De straf op die ongehoorzaamheid is de dood.

Daarna riep God Zijn volk Israël uit alle volken om Zijn
eigendom te zijn. Hij gaf hen een wet in zichtbare vorm. In
deze wet sprak Hij hen aan als hun Verlosser (uit Egypte).
Hij verbood de zonde in welke vorm dan ook; met de be-
dreiging daarbij dat als zij Zijn Wet niet zouden onderhou-
den, Zijn straf zou volgen en met de belofte dat als zij de
wet wel zouden onderhouden, Hij hen zou zegenen.

*‘Doe dit en gij zult leven’, was Zijn Woord aan Israël (Lev.
18:5, Ez. 20:11). En om Zijn wet te volbrengen, omringde Hij
hen met Zijn goedertierenheid. Het hele volk hoorde de wet
aankondigen. En als uit een mond riepen zij: ‘Alles wat de
Heere gezegd heeft, zullen wij doen.’*

Maar toch – ze hebben nooit een gebod van de Heere

kunnen houden. Waarom niet? Zonde! Hun hart was niet recht voor God. Wat was dan Gods doel met Zijn wet aan de mens? De wet is aan hem gegeven als regel tot verwerping van het eeuwige leven, als richtsnoer voor het leven. De wet van God maakte immers Zijn wil bekend. Omdat de mens echter een zondaar is geworden, kan hij deze wet niet onderhouden. Hij kan via deze wet niet het eeuwige leven deelachtig worden, met als gevolg dat deze wet hem nu veroordeelt.

De zondaar staat dus onder het oordeel, onder de vloek van God. Zo drijft de wet hem uit naar Christus, is de wet voor hem een tuchtmeester tot Christus (Gal. 3:24).

Maar onder de genade. Genade is de gunst van God in Christus Jezus over een zondaar. Deze genade geeft de zondaar (volgens Gods beloften) een nieuw hart, een nieuwe geest en een hart waarin de wet van God geschreven is (Ez. 36:26, Jer. 31:33). De wet staat nu niet meer buiten hem in zijn veroordelende karakter, maar is nu in zijn hart geschreven. De wet is nu de vreugde van Zijn hart (Rom. 7:22).

Genade maakt zijn ogen open om te zien hoe rijk God hem gemaakt heeft in Christus, hoe God hem als lid van het lichaam van Christus aan het kruis vrijgemaakt heeft van alle zonde, hoe de Heilige Geest nu in hem woont, zodat geen zonde in welke vorm dan ook over hem zal heersen. Genade voorziet elk ogenblik in elke behoefte (2 Kor. 9:8).

Wet...genade. Let op de tegenstelling. De wet eist en als er niet aan de eis voldaan wordt is daar veroordeling, vervloeking en straf. Dat kan ook niet anders, want zonde is een aantasting van Gods eer.

Genade biedt aan. Genade biedt de onuitsprekelijke gave

van God aan, dat is de gave van Zijn geliefde Zoon en met Hem de verlossing door Zijn bloed, de vergeving van de misdaden naar de rijkdom van Zijn genade (Ef. 1:7).

Niet onder de wet, maar onder de genade!

O, hoeveel kinderen van God leven nog in een grote mate onder de wet, onder het oude verbond. De gevangenisdeuren zijn voor hen opengemaakt en de boodschap van God is naar hen toegekomen: 'Christus heeft jullie vrijgemaakt! Sta dan vast in die vrijheid!'

Maar ze geloven niet in deze bevrijdende boodschap, met als gevolg dat ze een gevangenisleven leiden (Rom. 7:23), terwijl de deuren voor hun ogen open staan.

Het leven van het oude verbond is het leven waar een kind van God, omringd van Zijn goedheid, zijn krachten inspant om de zonde te overwinnen en om God te behagen. Hij bidt, strijdt en worstelt, maar alles tevergeefs. Hij blijft onder de veroordeling.

O, hoe heeft God de Vader ons gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemel in Christus (Ef. 1:3). De troon waartoe we elk ogenblik kunnen gaan, heet een troon van genade (Hebr. 4:16). Onze Koning is de Koning van genade, en Zijn genade is voor ons genoeg (2 Kor. 12:9). De wet van Zijn koninkrijk is de wet van genade.

Twee metgezellen die Hij gestuurd heeft om ons op het levenspad te vergezellen en ons veilig in het Vaderhuis te brengen, zijn goedheid en gunst (Ps. 23:6). Het leven wat in ons is en in ons opspringt zoals een fontein, de vrede die ons hart vervult (ook in ruwe stormen), de liefde van God die in ons hart is uitgestort en die ons omringt, de volheid die we in Hem hebben, de erfenis van Christus hier en

straks, de kroon die we straks zullen dragen, de lofliederen die we eenmaal Hem ter ere zullen zingen – **alles, ja alles is genade!**

Nee! Nogmaals nee! De zonde zal over u niet heersen!

Laten we nu neerknielen voor de troon van genade. We zullen God roemen voor Zijn genade in Christus Jezus, onze Heere. En terwijl we op onze knieën liggen, en onze ogen op onze verheerlijkte Heere Jezus gevestigd zijn, zeggen we met een geloofsjubel in ons hart: 'Zonde, in de naam van Jezus Christus, jij zal over mij niet heersen!'

En terwijl we zo in stilte ons oog gevestigd houden op Hem, die ons heeft vrijgekocht met de dure prijs van Zijn bloed, zeggen we tegen Hem: 'O, Christus, Zoon van God, wilt U voortaan Koning van mijn leven zijn! Heere, wat wilt U dat ik doen zal?'

15. Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet onder de wet, maar onder de genade zijn? Volstrekt niet!

Paulus heeft zijn antwoord op zijn bezwaar uit vers 1 afgesloten met een verklaring (in vs. 14) dat we niet meer onder de wet, maar onder genade zijn.

Hij beseft dat er nu een mogelijk bezwaar kan worden ingebracht tegen deze stelling. Als namelijk geleerd wordt dat een gelovige niet meer onder de wet (die zonde verbiedt), maar onder de genade is, zal iemand tot de gevolgtrekking kunnen komen, dat hij nu vrij is van de verplichting om heilig te leven en dus vrij om te zondigen.

Op dit bezwaar antwoordt Paulus in vers 16 t/m Rom. 7:6. Hij gebruikt twee beelden, het beeld van heer en slaaf (vs. 16-23) en het beeld van man en vrouw (7:1-6).

16. Weet u niet dat aan wie u uzelf als slaaf ter beschikking stelt tot gehoorzaamheid, u slaaf bent van wie u gehoorzaamt: òf van de zonde, tot de dood, òf van de gehoorzaamheid, tot gerechtigheid?

De apostel Paulus herinnert zijn lezers aan een wet van slavernij die bij de Romeinen goed bekend was. Als een slaaf het eigendom was van een zeker persoon, dan was hij ook verplicht om die persoon (en niemand anders) in alles te gehoorzamen.

Hij kan niet onder de bevelen van een heer staan en tegelijk onder de bevelen van een andere heer.

Vandaar dat Jezus in Mattheüs 6:24 zegt: *‘Niemand kan twee heren dienen’*.

De twee heren waar Paulus op doelt zijn:

- zonde en genade (vs. 14).
- zonde en gehoorzaamheid (vs. 16).
- zonde en gerechtigheid (vs. 19).
- zonde en God (vs. 22).

Gerechtigheid is het doen wat recht is in Gods ogen – gehoorzaamheid aan Gods wet. En genade alleen stelt ons daartoe in staat.

Genade brengt immers, zoals we al gezien hebben, de wet van God in ons hart, schrijft die op ons hart (Jer. 31:33).

Het is dus één van twee:

1. We erkennen de zonde als heer over ons. We stellen ons tot zijn beschikking. We gehoorzamen hem en dienen hem als slaaf. Wat is het einde van dit pad? De dood, scheiding van God tot in eeuwigheid.
2. We erkennen God als Heer' over ons. We stellen ons tot Zijn beschikking. We jagen erna om Hem te gehoorzamen. Wat is het einde van dit pad? Het leven wat God behaagt, een leven waarin we doen wat recht is in Zijn ogen, waarin we Zijn wet en wil volbrengen.

Het is dus dwaasheid om te redeneren dat we maar (als gevolg van het feit dat we niet meer onder de wet, maar onder de genade leven) raak kunnen zondigen. Dwaasheid, omdat niemand twee heren kan dienen!

En toch, hoeveel belijdende christenen zijn er die dit proberen te doen. Ze leven vleselijk (1 Kor. 3:3). Hun leven wordt grotendeels beheerst door het vlees. Daarom is er jaloersheid, twist en tweedracht onder hen (zie 1 Kor. 3).

Ze staan bekend als christenen die erg snel kwaad en soms zelfs woedend worden. Mensen die slaaf zijn van hun aardse bezittingen. Ze proberen twee heren te dienen, God en Mammon. Zulke vleselijke christenen leven onder de maat en zullen 'op het nippertje' behouden worden (1 Kor.3:15).

17. Maar God zij dank, u was wel slaaf van de zonde, maar nu bent u van harte gehoorzaam geworden aan het voorbeeld van de leer waaraan u overgeleverd bent.

Was. Dit was de toestand waarin zij elke dag (voor hun bekering) leefden – ze waren slaven van de zonde.

De Heere Jezus zegt in Johannes 8:34: *‘Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Ieder die de zonde doet, is een slaaf van de zonde.’*

Dit zijn geen mensen die een ogenblik in de zonde vallen en daarna weer opstaan, maar het zijn mensen die voortdurend in de zonde en onder de heerschappij van de zonde leven. Maar deze tijd is voorgoed voorbij. Er heeft een krachtdadige ommekeer in hun leven plaatsgevonden. Daar dankt de apostel God voor.

Danken wij God ook als we horen van krachtdadige bekeringen? Bij de engelen is er blijdschap in de hemel, maar is dat er ook bij u?

Waaruit bestaat de bekering? **Nu bent u van harte gehoorzaam geworden aan het voorbeeld van de leer waaraan u overgegeven bent.**

Overgeleverd. Er staat niet dat de leer aan hen overgeleverd is, maar dat zij aan de leer overgeleverd zijn. Dit woord treffen we ook vaak in de Evangeliën aan. Jezus is overgegeven (overgedragen, overhandigd, uitgeleverd) in de handen van Zijn vijanden (Mat. 20:18-19 en Joh. 19:11 en 16) en de discipelen zullen overgeleverd worden aan de rechtbanken (Mat. 10:17 en 19). Paulus leverde aan de Korinthiërs

over wat hij van de Heere had ontvangen aangaande het Avondmaal (1 Kor. 11:23).

Het is absoluut waar (en we kunnen de Heere er niet genoeg voor danken) dat de Evangelieboodschap aan ons overgeleverd is. Wat zou onze toestand geweest zijn zonder dit Evangelie?!

Maar dit is niet de gedachte in het hart van Paulus toen hij, door Gods Geest, deze woorden opschreef. God heeft, in Zijn grote genade, ons overgeleverd aan de grote en heerlijke Evangelieboodschap.

O, de armen van God die ons dragen naar de plaats waar we ons zelf niet kunnen brengen. We worden door God gebracht in een schatkamer zoals Romeinen 6. Als we daar gebracht zijn, is het alsof er een stem uit de hemel klinkt: 'Maak nu uw ogen open en kijk om u heen. Zie al die schatten, rijkdommen die Ik tot uw beschikking gesteld heb.'

Aan het voorbeeld van de leer. Voor het woord 'voorbeeld' staat er in het Grieks 'tupos'. We herkennen daarin het woord 'type', 'patroon', 'vorm'. De apostel spreekt hier niet van zijn leer in tegenstelling tot de leer van de andere apostelen. Ze hebben allemaal hetzelfde Evangelie verkondigd. Waarschijnlijk heeft hij wel gedacht aan de leer van de dwaalleraren (Gal. 1:6-9) of aan de wetinterpretaties van de Rabbijnen, die een bepaalde leer brachten waartegen Christus openlijk gewaarschuwd heeft (Mat. 5:21,27 en 33).

Het is het werk van de Heilige Geest om ons over te leveren aan het Evangelie van Jezus Christus. Hij maakt onze ogen open voor de kostbare heilsfeiten, voor het werk dat Christus voor ons gedaan heeft. Hij laat zien hoe we in

Christus uitverkoren zijn, hoe we in Christus geplant zijn, hoe we in Christus gestorven, opgestaan en verheerlijkt zijn etc. etc.

Naarmate de kennis en genade (onder leiding van de Heilige Geest) van de gelovige toeneemt en naarmate de gelovige zich volkomen overgeeft aan deze boodschap, zal hij gelijkvormig worden aan het beeld van Christus en zal hij geschikt gemaakt worden voor de dienst van God.

Het is de roeping van predikers en ambtsdragers om deze boodschap in zijn rijke, volle inhoud aan de gelovigen te brengen. Ze moeten de heiligen toerusten voor hun dienstwerk, tot opbouw van het lichaam van Christus (Ef. 4:12). Kinderen van God die deze vaste spijs niet krijgen, zullen zich geestelijk niet kunnen ontwikkelen.

Van harte gehoorzaam geworden. Aan deze leer zijn de gelovigen *‘vanuit hun hart’* gehoorzaam geworden. Paulus laat in het kleine woordje *‘geworden’* doorklinken dat hun bekering het werk van God was (Ez. 36:26 en Jer. 31:33). Ze zijn gehoorzaam geworden. De Heilige Geest maakt ons gehoorzaam. De Bijbel spreekt echter altijd met twee woorden. Enerzijds worden we gehoorzaam door het werk van de Heilige Geest (passief), maar anderzijds moeten wij gehoorzaam worden (actief).

📖 *‘Maar zij zijn niet allen het Evangelie gehoorzaam geweest’* (Rom. 10:16).

📖 *‘Wanneer Hij met vlammend vuur wraak oefent over hen die God niet kennen, en over hen die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn’* (2 Thes. 1:8).

📖 ‘...wat zal het einde zijn van hen die het Evangelie van God ongehoorzaam zijn?’ (1 Petr. 4:17).

De gelovige is niet meer onder de wet. De wet van God staat niet meer buiten hem als een goddelijk bevel dat gehoorzaamheid eist met de belofte van leven en met de bedreiging van de dood.

De wet is nu in hem, op zijn hart geschreven, hij is van harte daaraan gehoorzaam. Hij wil niet met tegenzin Gods wil doen. Nee, het is de vreugde van zijn hart. Vrijwillig, met zijn hele hart, stelt hij zich ter beschikking van God, tot beschikking van de gehoorzaamheid (vs. 16) of van de gerechtigheid (vs. 18).

Hij kan dus niet twee heren dienen. Hij zal niet redeneren: *‘Zullen wij dan maar zondigen, omdat wij niet onder de wet, maar onder de genade zijn?’* Hij kàn dit niet zeggen, want door de werking van Gods Geest is hij nu van harte gehoorzaam geworden aan God.

18. En vrijgemaakt van de zonde bent u dienstbaar gemaakt aan de gerechtigheid.

Vrijgemaakt van de zonde. Er staat niet *vrijgesproken* van de zonde (dat is al heerlijk), maar vrijgemáákt, verlost.

De zonde slaat een mens in de boeien, werpt hem in de gevangenis. Een ongered mens leidt daarom een gevangenisleven. Hij beseft en weet dit niet. Hij zal het heftig ontkennen. Maar het Woord van God is heel duidelijk. Ook de Romeinen leefden eertijds zo.

Bij hun bekering is echter de boodschap van bevrijding

naar hen toegekomen. 'De Zoon heeft jullie niet alleen vrijgesproken, maar ook vrijgemaákt! Jullie zijn waarlijk vrij! De gevangenisdeuren staan open! Aanvaard jullie vrijheid en wandel daarin!'

Deze vrijheid hebben de Romeinen aanvaard. Bij hun doop hebben ze openlijk beleden: 'In Christus zijn we aan de zonde afgestorven en behoren we nu aan Hem toe. We zijn in de doop met Hem begraven en weer met Hem opgestaan in een nieuw leven. We zijn vrijgemaakt van de zonde! We zijn voor de zonde dood!'

Bent u dienstbaar gemaakt aan de gerechtigheid. De Heilige Geest heeft jullie vrijgemaakt van de slavernij van heer Zonde en jullie gebracht in dienst van de andere Heer', die Jezus heet.

We zijn vrijgemaakt (en moeten dat meer en meer worden) van dat wat niet recht is in de ogen van de Heere en we zijn gebracht (en moeten dat meer en meer worden) tot een hartelijke dienstbaarheid aan dat wat recht is in de ogen van God.

O, wat een liefdedienst is dat!

19. Ik spreek op menselijke wijze vanwege de zwakheid van uw vlees. Want zoals u uw leden slaafs beschikbaar gesteld hebt aan de onreinheid en van de ene wetteloosheid tot de andere wetteloosheid, stel zo nu uw leden beschikbaar ten dienste van de gerechtigheid, tot heiliging.

Paulus heeft voortdurend de begrippen 'slaven' en 'dienstbaar worden' gebruikt. De gelovige is niet meer een slaaf

van de zonde, maar een vrijgemaakte slaaf van God. Paulus noemt zich graag een slaaf van Jezus Christus (Rom. 1:1).

Nu voelt hij echter dat deze woorden niet helemaal zilver de verhouding van de gelovigen tot Christus uitdrukken. Een slaaf is geen woord dat de heerlijkheid van de dienst van Christus kan uitdrukken. Menselijke taal schiet tekort.

Daarbij heeft de zonde onze geestelijke krachten zó verzwakt en ons verstand zó verduisterd, dat zelfs de gelovige de dingen van God niet in hun volle betekenis kunnen begrijpen.

Vandaar dat hij zegt: *'Ik spreek op menselijk wijze, vanwege de zwakheid van uw vlees.'*

Wat wellicht ook meespeelt is dat veel van zijn lezers nog in slavendienst waren, want slavernij was destijds in Rome iets algemeen. Het is alsof Paulus zich verontschuldigt als hij een term gebruikt die onaangename gedachten in hen oproept. Maar hij weet geen beter woord.

Want zoals... stel zo nu... In hun onbekeerde toestand hebben zij heer Zonde trouw gediend. Ze hebben de leden van hun lichaam, hun tijd, hun kracht en hun talenten allemaal als slaven overgegeven aan de zonde van onreinheid en wetteloosheid. Twee heersende machten worden zonde genoemd.

1. Onreinheid (dit staat ook in Rom. 1:24) was een heersende zonde onder de heidenen. Onreinheid heeft dikwijls, maar niet uitsluitend, betrekking op seksuele zonden.

2. Wetteloosheid drukt de gedachte uit dat men met geen wet of regel rekening wil houden. Meestal gaat het om een moedwillig overtreden van Gods geboden. Dit leidt tot nog meer wetteloosheid, een toestand van totale rebellie tegen en vervreemding van God.

Van de ene wetteloosheid tot de andere wetteloosheid.

Hun leven was een leven van zonde tegen God en de naaste, op de meest gruwelijke wijze. Ze deden niets anders dan ongerechtigheid in de ergste mate. Ze deden enkel wat in strijd was met Gods wet. Maar nu ze door Gods machtige arm uit deze toestand zijn gered, moeten zij de leden van hun lichaam, hun tijd, hun krachten en talenten besteden in de dienst van God om niets anders meer te doen dan wat recht is in de ogen van de Heere.

Stel zo nu uw leden beschikbaar ten dienste van de gerechtigheid, tot heiliging. Nú moeten zij echter met dezelfde overgave al hun mogelijkheden inzetten voor de gerechtigheid. Het resultaat daarvan is 'heiliging'. Het grote levensdoel dat ze met hun hele hart moeten najagen is hun heiligmaking, dat wil zeggen: afscheiding van zonde in welke vorm dan ook en toewijding aan God. Van zo'n leven neemt God bezit. Zo'n leven kan Hij vullen en gebruiken.

20. Want toen u slaaf van de zonde was, was u vrij ten aanzien van de gerechtigheid.

Vrij van de gerechtigheid. Dit betekent niet dat ze voor hun bekering vrij waren van de verplichting om naar Gods wil en wet te leven. Nee, God laat Zijn recht op Zijn schepselen nooit varen.

Maar ze leefden zonder Gods wet; ze hielden geen rekening met Gods wet. De leden van hun lichaam waren gericht op hun eigen ik en hun tijd en gaven en talenten waren gericht op het eigen ik. Ze behoorden zichzelf toe. Ze waren slaven van de zonde (Joh. 8:34). En omdat we geen

twee heren kunnen dienen, waren ze vrij ten aanzien van de gerechtigheid.

21. Wat voor vrucht dan had u toen van de dingen waarover u zich nu schaamt? Immers, het einde daarvan is de dood.

Toen. Kijk eens terug naar het pad van zonde waarop jullie al die tijd gewandeld hebben en waarover jullie je vandaag schamen. Denk eens terug aan al die slechte woorden, gedachten, gewoonten en daden. Vraag daarbij eens af: 'Wat heeft dat vroegere leven mij nu uiteindelijk gegeven? Welk voordeel heb ik daaruit getrokken? Welke vrucht heeft dat leven opgebracht?'

Waarover u zich nu schaamt. Paulus noemt de zonde nu niet op, omdat de lezers zich ervoor schamen (Ef. 5:12). Dat 'zich schamen' is trouwens een goed teken (2 Kor. 12:21).

Immers, het einde daarvan is de dood. Het gaat hier om de eeuwige dood, de eeuwige straf die volgt op het oordeel. Dood is scheiding. Lichamelijk dood is scheiding van geest en lichaam. Geestelijke dood is scheiding tussen de geest van de mens en God. Zonde heeft de mens van God gescheiden.

Nu zegt Paulus: 'Het eindresultaat, de vrucht van jullie onbekeerde leven is niets anders dan de dood. Jullie waren al die tijd van God gescheiden. Jullie hebben al die tijd Gods gunst en gemeenschap gemist. De toorn van God was al die tijd op jullie leven. Jullie liepen al die tijd richting de

afgrijselijke afgrond van de volle ondergang van ziel en lichaam, de eeuwige scheiding van God.'

Hoe ontzettend is toch de toestand van een ongered mens. Wat een rampzalig lot wacht hem! Dragen we als priester van God de last van verloren gaande zielen op ons hart?

22. Maar nu, van de zonde vrijgemaakt en aan God dienstbaar gemaakt, hebt u uw vrucht, die tot heiliging leidt, met als einde eeuwig leven.

Maar nu. Er heeft een ommekeer in het leven plaatsgevonden. Christus heeft, door de Evangelieboodschap, jullie vrijgemaakt van heer Zonde. Nu dienen jullie hem niet meer, maar God.

Jullie leven in de dienst van de zonde was van het begin tot het eind een verlies. Jullie tijd, krachten, talenten en leven hebben jullie gemorst en verspild. Dat vroegere leven heeft geen enkel voordeel opgebracht.

Hebt u uw vrucht, die tot heiliging leidt. Maar nu heeft jullie bekering een onberekenbare winst gebracht. Dit leven draagt vrucht. Nu kunnen jullie de wil en de wet van God vanuit jullie hart volbrengen. Jullie kunnen Hem nu behagen. Jullie kunnen nu de heiligmaking najagen.

Uit dankbaarheid voor jullie verlossing en krachtens jullie eenheid met Christus, kunnen jullie je nu afscheiden van de zonde en jullie ten volle toewijden aan God – met tijd, krachten, talenten, bezittingen – met alles.

Jullie kunnen nu een nieuw heerlijk levensdoel najagen,

namelijk om in alles God welbehaaglijk te wezen (Kol. 1:10, Rom. 12:1, 1 Thes. 2:12). Dat was al die tijd Gods doel met jullie leven. Maar door de zonde hebben jullie dit doel tota- taal gemist. Door de bekering kunnen jullie weer gaan be- antwoorden aan Gods doel met jullie leven. Jullie leven is gered en nu kunnen jullie tot heerlijke ontplooiing komen tot eer van God.

Het is in de eerste plaats niet Gods doel geweest dat jul- lie tot bekering en geloof komen, maar veelmeer dat jullie leven vruchten gaat dragen, die tot heiliging leiden.

Met als einde eeuwig leven. Aan zo'n leven kan de dood geen einde maken. Voor hen die in Christus zijn, brengt de dood geen schade, maar winst.

'De prikkel (angel) nu van de dood is de zonde.' De giftige angel, waarmee deze de mensheid ombrengt, is de zonde. De dood heeft door de zonde de mensheid in zijn macht gekregen. Máár nú, Christus heeft niet alleen de dood overwonnen; ook de oorzaak van de dood, de zonde, is door Hem tenietgedaan toen Hij ter verzoening van de zonde aan het kruis stierf.

De dood heeft zijn angel (prikkel, stekel) verloren. Waarom dan nog angst? Alleen omdat het zo'n akelig mon- ster is en omdat het ons van dierbaren scheidt. Maar verder kan de dood ons niets doen.

Paulus zegt in 1 Kor. 3:21 en 22 dat alles aan u behoort. Ook de dood! De dood dient ons, want hij brengt ons in het volle bezit van onze erfenis, tot volle ontplooiing van al onze gaven en talenten.

Ja, het sterven voor ons is winst als ons leven Christus is. Is het dan nog de moeite waard om te leven? Ja, alleen als we vrijgemaakt zijn van de zonde en dienstbaar geworden

zijn aan God, zodat we de heiligmaking kunnen najagen.

Is het de moeite waard om te leven? Ja, als we vrijge-
maakte slaven van Jezus Christus zijn. O, zoete slavernij om
alleen voor Hem te leven, om alles aan Zijn voeten neer te
leggen, om een instrument te zijn dat Hij kan gebruiken.

23. Want het loon van de zonde is de dood, maar
de genadegave van God is eeuwig leven, door Jezus
Christus, onze Heere.

Loon. In het Grieks wordt hier de militaire term ‘opsonia’
gebruikt. Het is het soldij (uitbetaling) voor de soldaten.

Het loon dat de machthebber en slaveneigenaar Zonde
uitbetaalt is de dood. God zelf heeft dit loon vastgesteld in
Genesis 2:7 *‘op de dag als u daarvan eet, zult u de dood
sterven.’*

Dood, scheiding van God in dit leven en straks tot in
eeuwigheid. Wat een verlies toch is een leven zonder
Christus en zonder God! De onbekeerde is geestelijk blind
en daarom meent hij dat het toebehoren aan Jezus de Heer’
een verlies is. Hij meent dat de wereld dienen winst is. Wat
een genade als de Heilige Geest uw ogen daarvoor open-
maakt.

Maar de genadegave van God is eeuwig leven. De dood
is verdienste, loon, maar het eeuwige leven is een genáde-
geschenk.

Het eeuwige leven... Wie kan dat met een pen beschrij-
ven? Denk aan het leven zoals dat openbaar zal komen bij
Jezus’ wederkomst.

Dan zal de volmaaktheid komen en alles wat ten dele is teniet gedaan worden (1 Kor. 13:10). Dan zal lichaam en ziel verenigd worden.

Dan zullen we Hem zien, zoals Hij is en zullen we aan Hem gelijk worden (1 Joh. 3:2). Alle hindernissen, die ons hier in de weg stonden, om volmaakt te zijn, zullen voor eeuwig verwijderd worden en we zullen zonder vlek of rimpel voor God staan.

Alle scheidsmuren tussen medegelovigen zullen verdwijnen en wegvallen. We zullen met elkaar volmaakt voor de troon van God staan, met palmtakken van overwinning in de hand zullen we Hem lofliederen toezingen.

Wie zijn die 'wij'? Zondaren, naar wie Hij zich neergebogen heeft. Zondaren die getrokken zijn uit de kuil van vernietiging, uit het modderig slijk en van wie Hij de voeten op een rots gezet heeft (Ps. 40:3). Zondaren die de dood verdienden. Zondaren die het eeuwige leven als gave van Hem gekregen hebben.

Door Jezus Christus, onze Heere. Deze genadegaven geeft Hij alleen in Jezus Christus, in verbinding met Hem. Daarom begint het eeuwige leven hier al op aarde. *'Hij die in de Zoon gelooft, hééft het eeuwige leven.'* (Joh. 3:36). Is het de moeite waard om te leven? Ja, duizendmaal ja, indien we tenminste voor Hem leven.

Romeinen 7

1. *Of, broeders, weet u niet – ik spreek immers tot mensen die de wet kennen – dat de wet over de mens heerst zolang hij leeft?*

2. *Want de gehuwde vrouw is door de wet gebonden aan de man zolang deze leeft. Als de man echter gestorven is, is zij ontslagen van de wet die haar aan de man bond.*

3. *Daarom dan, als zij de vrouw van een andere man wordt terwijl haar man leeft, zal zij een overspelige vrouw genoemd worden. Als haar man echter gestorven is, is zij losgemaakt van de wet, zodat zij geen overspelige vrouw is als zij de vrouw van een andere man wordt.*

4. *Zo mijn broeders, bent u ook door het lichaam van Christus gedood met betrekking tot de wet, opdat u aan een Ander zou toebehoren, namelijk aan Hem Die uit de doden opgewekt is, opdat wij vrucht zouden dragen voor God.*

5. *Want toen wij in het vlees waren, waren de hartstochten van de zonden, die geprikkeld worden door de wet, in onze leden werkzaam, om vrucht te dragen voor de dood.*

6. *Maar nu zijn wij ontslagen van de wet, gestorven aan dat waaraan wij vastgebonden zaten, zodat wij in nieuwheid van geest dienen, en niet in oudheid van letter.*

De wet is heilig

7. *Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Volstrekt niet! Ja, ik zou de zonde niet hebben leren kennen dan door de wet. Ik zou immers ook niet geweten hebben wat begeerte was, als de wet niet zei: U zult niet begeren.*

8. *Maar de zonde heeft, door dit gebod als uitgangspunt te nemen, in mij allerlei begeerte opgewekt, want zonder de wet is de zonde dood.*

9. *Ik nu leefde voorheen zonder de wet, maar toen het gebod kwam, is de zonde gaan leven. Ik echter ben gestorven.*

10. *En het gebod, dat tot leven had moeten leiden, bleek voor mij de dood te betekenen.*

11. *Want de zonde heeft, door het gebod als uitgangspunt te nemen, mij geheel en al misleid en daardoor gedood.*

12. *Dus is de wet heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed.*

13. *Is dan het goede de oorzaak van mijn dood geworden? Volstrekt niet! Maar de zonde heeft – opdat zij als zonde tevoorschijn zou komen – door het goede voor mij de dood bewerkt, opdat de zonde uitermate zondig zou blijken te zijn door het gebod.*

14. *Want wij weten dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.*

15. *Wat ik namelijk tot stand breng, doorzie ik niet, want niet wat ik wil, dat doe ik, maar wat ik haat, dat doe ik.*

16. *En als ik dat doe wat ik niet wil, val ik de wet bij, dat zij goed is.*

17. *Nu ben ik het echter niet meer die dit tot stand breng, maar de zonde die in mij woont.*

18. *Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, niets goeds woont. Immers, het willen is er bij mij wel, maar het goede tot stand brengen, dat vind ik niet.*

19. *Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik.*

20. *Als ik nu dat doe wat ik niet wil, breng ik dat niet meer tot stand, maar de zonde die in mij woont.*

21. *Ik ontdek dus deze wet in mij: als ik het goede wil doen, is het kwade dicht bij mij.*

22. *Want naar de innerlijke mens verheug ik mij in de wet van God.*

23. *Maar in mijn leden zie ik een andere wet, die tegen de wet van mijn geest strijd voert en mij tot gevangene maakt van de wet van de zonde, die in mijn leden is.*

24. *Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood?*

25. *Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere.*

26. *Zo dien ik dan zelf wel in de geest de wet van God, maar in het vlees de wet van de zonde.*

Praktische exegese Romeinen 7

De apostel Paulus is nog steeds bezig om te verduidelijken wat zijn bedoeling was met de woorden: 'We zijn niet meer onder de wet, maar onder de genade' (Rom. 6:14).

Hij heeft uitvoerig uitgelegd dat een slaaf niet twee heren kan dienen. Hij gehoorzaamt of de één of de ander. De gelovige kan ook niet onder de wet staan en tegelijk onder de genade. Hij kan ook niet en de zonde dienen en tegelijk ook God dienen.

Paulus is echter nog niet klaar met zijn uiteenzetting. Hij gaat nog een ander beeld gebruiken, het beeld van een man en vrouw.

1. Of, broeders, weet u niet – ik spreek immers tot mensen die de wet kennen – dat de wet over de mens heerst zolang hij leeft?

Paulus snijdt hier het onderwerp 'onder de wet en onder de genade' opnieuw aan. Hij heeft het al aangehaald in Romeinen 6:14,15. *'Jullie zijn niet meer onder de wet.'* De eisen van een wet gelden alleen zolang iemand leeft. Als een mens sterft, houden de eisen op. De dood maakt de mens vrij van de eisen van een wet.

Als de gelovige nog wel onder de wet zou zijn, dan zou iedere overtreding opnieuw leiden tot veroordeling (Rom. 5:16 en 20).

2. Want de gehuwde vrouw is door de wet gebonden aan de man zolang deze leeft. Als de man echter gestorven is, is zij ontslagen van de wet die haar aan de man bond.

Wat Paulus in het algemeen gezegd heeft, past hij nu toe op de verhouding van een vrouw tot haar man.

Volgens de verordening van God heerst een man over de vrouw (Gen. 3:16). Maar als de man sterft, houdt zijn gezag op. De dood vernietigt dit gezag.

Zij is ontslagen. Hier wordt in het Grieks hetzelfde woord gebruikt als in Romeinen 6:6. Daar werd het vertaald met 'buiten werking gesteld worden' 'tot niet gemaakt' of 'oneffectief gemaakt'.

De dood van haar man maakt dat de huwelijkswet buiten werking wordt gesteld (1 Kor. 7:39). Zij is vrijgemaakt van de geldigheid van de wet, die haar aan haar man gebonden had.

3. Daarom dan, als zij de vrouw van een andere man wordt terwijl haar man leeft, zal zij een overspelige vrouw genoemd worden. Als haar man echter gestorven is, is zij losgemaakt van de wet, zodat zij geen overspelige vrouw is als zij de vrouw van een andere man wordt.

De bedoeling van Paulus is heel duidelijk en vereist geen nadere verklaring. Alle klem valt op deze gedachte: als de man gestorven is, is de vrouw haar eigen baas. Zij kan handelen zoals zij wil. Zij is door geen wet meer gebonden.

Echtbreuk werd volgens de oudtestamentische wet met de dood gestraft (Lev. 20:10).

4. Zo mijn broeders, bent u ook door het lichaam van Christus gedood met betrekking tot de wet, opdat u aan een Ander zou toebehoren, namelijk aan Hem Die uit de doden opgewekt is, opdat wij vrucht zouden dragen voor God.

Hier komt Paulus met zijn toepassing. Wat moet dat een verrassing voor zijn lezers geweest zijn!

De man (in de gelijkenis) is de wet.

De vrouw (in de gelijkenis) is de gelovige.

In de toepassing draait de apostel dit echter om. Het is niet de man die sterft, maar de vrouw. De wet kan niet sterven, want dat is Gods wil voor de mens.

Zoals de vrouw uit het voorbeeld vrij is geworden van de schuldverklaring door de wet betreffende huwelijk en overspel, zo zijn ook de gelovigen bevrijd van de schuldverklaring door de wet.

Ze zijn namelijk *'gedood met betrekking tot de wet'*. De gelovigen zijn dus niet meer levend voor de wet en dus heeft de wet geen macht meer over hen om hen te veroordelen (vs. 1). Paulus doelt met *'door het lichaam van Christus gedood'* natuurlijk op het moment dat Christus (en de gelovigen met Hem, Rom. 6:6) ter dood werd gebracht. Door de kruisdood van Christus heeft de wet geen macht meer over hen.

 *'En het handschrift dat tegen ons getuigde, uit te wissen.
Dit handschrift was met zijn inzettingen tegen ons*

gericht, en Hij heeft dat uit het midden weggenomen door het aan het kruis te nagelen' (Kol. 2:14).

Met betrekking tot de wet. Ten opzicht van de wet in zijn veroordelende karakter is de gelovige vrij. De wet die vervloekt, de wet die ter dood veroordeelt, omdat we niet gedaan hebben wat God ons voorschrijft in die wet. Normaal zouden we moeten sterven. Maar kijk, daar verschijnt Christus, de Bruidegom. Hij neemt de schuldige bruid in Zijn armen, Hij neemt al haar schuld op Zich en door Zijn volmaakte leven voldoet Hij aan de eisen van de wet. Hij sterft. Hij ondergaat de vreselijke dood in onze plaats. En in het oog van God (omdat God deze bruid aan Hem gegeven heeft), sterft de bruid samen met Hem.

Opdat u aan een Ander zou toebehoren, namelijk aan Hem Die uit de doden opgewekt is. Hij staat weer op uit het graf. Hij houdt Zijn bruid in Zijn armen, Zijn bruid voor wie Hij gestorven is. Hij neemt haar nu tot Zijn bruid. De bruid geeft zich nu ook volkomen aan de Bruidegom. Het huwelijk wordt voltrokken. En de wet verklaart dat het huwelijk in de ogen van God wettig is.

De wet van God kon niet anders dan haar veroordelen, want zij leefde buiten de wil van God. Zij is nu echter vrij ten opzichte van de wet in zijn veroordelende karakter. Haar Bruidegom heeft haar vrijgemaakt.

O, wat een vrijheid is dit! Ze behoort nu alleen nog aan Hem toe, haar Zielsbruidegom. Zij leeft voor Hem. Zij wil Hem dienen.

Opdat wij vrucht zouden dragen voor God. De Bruidegom gaat nu Zijn leven met de bruid delen. Zij moet

kinderen baren. Zij moet vruchten dragen. Zij moet tot eer van haar Bruidegom leven. Dit was Gods doel van de huwelijksverbintenissen. God zei tegen Adam en Eva: 'Wees vruchtbaar en vermeerder en vul de aarde.' Paulus zegt tegen de Efeziërs:

📖 *'Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zich aan zijn vrouw hechten, en die twee zullen tot één vlees zijn. Dit geheimenis is groot; maar ik spreek met het oog op Christus en de gemeente' (Ef. 5:31,32).*

De éénwording van man en vrouw (en de kinderen die uit dat huwelijk geboren worden) zijn een beeld van de eenheid van Christus en Zijn bruid. Het normale christelijke leven is het leven van Christus door haar heen en komt tot openbaring in een vruchtbaar (zoals redding van andere zondaren) en heilig leven.

Als het geestelijke leven in de Kerk is zoals het behoort te zijn, als Christus door Zijn Geest in Zijn kerk kan werken, zullen er meer krachtvolle bekeringen plaatsvinden.

📖 *'De gemeenten dan in heel Judea, Galilea en Samaria hadden vrede en werden opgebouwd; en zij wandelden in het vrezen van de Heere en de vertroosting van de Heilige Geest en namen in aantal toe' (Hand. 9:31).*

Helaas is de bruid soms ontrouw aan haar Bruidegom. Zij knoopt vriendschap aan of flirt met de wereld. De wereldgeest neemt in een kleine of grote mate bezit van haar. Wat de gevolgen daarvan zijn? Lauwheid, krachteloosheid, biddeloosheid, vormgodsdienst, etc. etc. En het droevigste van alles, zij is met dit alles tevreden (Opb. 3:17).

Geen wonder dat Jakobus ons in dit opzicht ernstig bestraft: *‘Overspelige mannen en vrouwen, weet u dan niet dat de vriendschap met de wereld vijandschap tegen God is?’* (Jak. 4:4). De bruid van Christus moet tot eer van God vruchten dragen. Dit is het grote doel van God met haar verbintenis met Zijn geliefde Zoon.

In de brief aan de Efeziërs wijst Paulus herhaaldelijk op deze waarheid.

- 📖 Ef. 1:6: *‘...tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade, waarmee Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde.’*
- 📖 Ef. 1:12: *‘...om tot lof van Zijn heerlijkheid te zijn, wij, die al eerder onze hoop op Christus gevestigd hadden.’*
- 📖 Ef. 1:14: *‘tot lof van Zijn heerlijkheid.’*

Deze vruchten dienen tot eer van God gedragen te worden, door de Gemeente als geheel, maar ook door elke gelovige afzonderlijk. Het leven van de opgewekte Christus moet door Zijn Geest in ons tot openbaring komen in *‘liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing’* (Gal.5:22).

De zonde mag over ons niet heersen. We moeten wandelen in nieuwigheid van leven (Rom. 6:4). Let op de schijnbare tegenstrijdigheid: jullie zijn gedood, zodat jullie vruchten kunnen dragen. Gestorven, om te kunnen leven. De tarwekorrel moet in de aarde vallen en sterven voor hij vruchten kan dragen (Joh. 12:24).

5. Want toen wij in het vlees waren, waren de hartstochten van de zonden, die geprikkeld worden door de wet, in onze leden werkzaam, om vrucht te dragen voor de dood.

Paulus wijst hier de gelovigen terug op de tijd voor hun verbinding met Christus. Hij sluit zichzelf daarbij in als hij over 'wij' spreekt. Vroeger had de zonde vrij spel in ons vlees. De lusten en begeerlijkheden (hartstochten) konden zonder moeite het vlees verleiden.

Bij een niet wedergeboren mens beheerst de zondige verdorvenheid zijn hele persoon. Door wedergeboorte wordt onze ik veranderd, vernieuwd, maar helaas blijft de zonde nog wel in zijn leden (Rom. 6:12,13).

De hartstochten van de zonden, die geprikkeld worden door de wet. De zondige verdorvenheid van de mens komt in verzet, komt in werking zodra de heilige wet van God met zijn: 'Jij mag niet!' tot hem komt. In vers 8 gaat Paulus straks nog verder over deze waarheid.

In onze leden werkzaam, om vrucht te dragen voor de dood. De boze driften in een onbekeerd mens brengen de leden van zijn lichaam, ja al zijn krachten in werking om vervolgens allerlei zonden te bedrijven.

De zondige driften dragen ook vruchten, namelijk vruchten voor de dood. De dood wordt hier, vanwege zijn verschrikkelijke macht en verwoesting, voorgesteld als een persoon.

Wilt u weten welke vruchten deze zondige hartstochten voortbrengen? Lees het maar in Galaten 5:19-21.

6. Maar nu zijn wij ontslagen van de wet, gestorven aan dat waaraan wij vastgebonden zaten, zodat wij in nieuwheid van geest dienen, en niet in oudheid van letter.

Tegenover het droevige verleden stelt Paulus nu het blijde heden. Hij is nog bezig met de waarheid dat de gelovige niet onder de wet is.

In hun onbekeerde toestand was de wet als een gebod van God naar hen toegekomen. Omdat ze echter (door hun onbekeerde hart) de geboden niet kónden onderhouden, veroordeelde die wet hen. Er staat in dit vers dat ze door de wet vastgebonden zaten. Hier introduceert Paulus een nieuw beeld; de wet als een gevangenis (Gal. 3:23).

Het Griekse woord voor vastgebonden zaten is 'kateichometha'. Dat betekent 'in de boeien geslagen', 'in de gevangenis geworpen'. Het was een toestand waarin ze voortdurend geleefd hebben. Veroordeeld! In de boeien geslagen! In de gevangenis!

Maar nú zijn wij ontslagen van de wet. De boeien zijn gebroken. Door Christus zijn we uit de gevangenis bevrijd. De gevangenisdeuren zijn door Hem opengemaakt. Of om terug te komen op het beeld van het huwelijk, de huwelijksband is verbroken. Door de kruisiging van de oude mens is de huwelijksband tussen de oude mens en het lichaam als werktuig losgemaakt. Het lichaam is nu vrij om iemand anders te dienen.

Hoe is dit ontslag tot stand gekomen? Omdat de vrouw (de gelovige) gestorven is.

Gestorven aan dat waaraan wij vastgebonden zaten.

Onze Bruidegom heeft in onze plaats voldaan aan de rechtmatige eisen van de wet. Hij is gestorven en wij zijn in Hem en met Hem gestorven. Daardoor is aan het strafeisende recht van de wet voldaan. De wet heeft dus zijn recht op ons verloren en kan ons derhalve niet meer veroordelen.

Zodat wij dienen. De bruid is verlost om de nieuwe Bruidegom te dienen. Dit is echter geen slavendienst meer, maar een liefdedienst. Het is de grootste vreugde van haar leven om Hem te dienen.

In nieuwhed van geest dienen, en niet in oudheid van letter. Op een nieuwe manier, wat mogelijk gemaakt is door de Heilige Geest die nu in ons woont. Niet op de oude manier, toen we nog onder de letter van de wet stonden, toen we in eigen kracht probeerden te voldoen aan de letter van de wet. De apostel weet dit, uit eigen ervaring, maar al te goed.

We dienen niet meer onder de oude regering met zijn strenge eisen en bedreigingen zonder enige hulp om aan die eisen te kunnen voldoen. We dienen onder de nieuwe regering waar Jezus Koning is, waar Zijn Geest in ons woont om ons in staat te stellen tot alles waartoe God ons roept.

7. Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Volstrekt niet! Ja, ik zou de zonde niet hebben leren kennen dan door de wet. Ik zou immers ook niet geweten hebben wat begeerte was, als de wet niet zei: U zult niet begeren.

Ik. Paulus gaat vanaf deze tekst in de ikvorm spreken.

Hij vertolkt in het weergeven van zijn eigen levenservaring het gevoel van alle gelovigen.

Is de wet zonde? Als we losgemaakt moeten worden van de wet, als we aan de wet moeten afsterven (vs. 6), als we door de wet geprikkeld worden tot zonde, dan moet die wet toch iets zondigs zijn? Paulus ontkent dit met klem.

In vers 7 t/m 13 antwoordt de apostel op deze tegenwerping. Het komt er in een paar woorden op neer, dat de verkeerdheid niet bij de wet ligt, maar bij de verdorvenheid van de mens.

Ja, ik zou de zonde niet hebben leren kennen dan door de wet. Paulus bedoelt niet dat hij door de wet het onderscheid tussen goed en kwaad heeft leren kennen. Dat zou in strijd zijn met wat hij gezegd heeft in Romeinen 2:14.

Hij bedoelt dat hij door de wet de macht van de zonde **in hem** heeft leren kennen. Hij neemt het tiende gebod als voorbeeld. Bij dit gebod is geen sprake van een zondige daad, maar van de gezindheid van het hart.

Door de wet (en de werking van de Geest) heeft Paulus zijn zondige begeerten en zijn verdorven natuur in hem leren kennen. De Heilige Geest heeft hem de geestelijke diepte van de wet aangewezen en zo heeft hij ontdekt hoe zondig hij was. Toen leerde hij vooral de geestelijke betekenis van de wet, die totaal anders is dan de letter van de wet van de Schriftgeleerden en Farizeeën.

8. Maar de zonde heeft, door dit gebod als uitgangspunt te nemen, in mij allerlei begeerte opgewekt, want zonder de wet is de zonde dood.

Voor het woord 'uitgangspunt' staat in het Grieks 'aphormēn'. Dat betekent 'aanleiding' of 'aanknopingspunt'.

In het feit, dat God aan de mens een wet of gebod geeft, vindt de (erf)zonde een aanknopingspunt, een uitgangspunt om juist tegen dat gebod te rebelleren (zie ook vs. 11). De zonde als macht zoekt een gelegenheid om tegen God op te staan en ze vindt deze in het gebod.

De inwonende zonde waar ik me niet van bewust was, omdat ik me toegelegd had op de letter in plaats van op de geest van de wet, is tot ontwakking gekomen.

Zoals een machtige vijand, in een tijd van oorlog, is dit op me afgestormd. Het tiende gebod heeft dit als een operatiebasis gebruikt, vanwaar hij zijn aanval op mij kon maken.

In mij allerlei begeerte opgewekt. Door de begeerlijkheid te verbieden, heeft het gebod allerlei begeerten wakker gemaakt. Deze boze en verkeerde begeerten waren altijd al sluimerend in mij aanwezig maar nu zijn ze door het gebod wakker gemaakt.

In het gebod was niets dat tot zonde kon aanlokken, maar het gebod was een goddelijk zoeklicht dat mij tot zelf-ontdekking gebracht heeft.

Want zonder de wet is de zonde dood. De zonde is er, maar komt niet tot actie, rijst niet op voor het bewustzijn *als zonde*. Het feit dat de zonde al in de mens is, al komt dit

voor zijn bewustzijn niet tot openbaring als zonde, maakt hem schuldig voor God, want God heeft hem rein en goed geschapen.

Nu gebruikt God Zijn wet om de mens dit inwonende zondebederf te laten zien, zodat hij zijn verdorvenheid en schuld voor God kan leren kennen.

Paulus heeft zijn schuld voor God leren kennen uit deze verborgen verkeerdheid in hem en de wet was het middel om hem daartoe te brengen.

De wet vermindert de zonde niet, zoals Paulus dacht en de Joden denken, maar vermeerdert ze juist.

9. Ik nu leefde voorheen zonder de wet, maar toen het gebod kwam, is de zonde gaan leven. Ik echter ben gestorven.

Ik nu leefde voorheen. In mijn onbekeerde toestand, toen ik nog een strenge Farizeeër was, leefde ik zonder de wet. Als Farizeeër dacht ik heel wat te zijn, ik meende dat ik een allervoortreffelijkst mens was. Hoe blind maakt toch de zonde de mens! In Filippenzen 3:6 zegt de apostel dat hij, wat de gerechtigheid van de wet betreft, in de tijd voor zijn bekering onberispelijk was. Niemand kon met zijn vinger naar iets van hem wijzen om wat hij fout gedaan had. Hij kwam elk gebod stipt na.

Maar toen zijn ogen open gingen, zag hij dat hij al die jaren zonder de wet geleefd had. Zijn godsdienst was slechts religie, traditiegodsdienst, een godsdienst zonder leven en zonder kracht.

O, wat een gevaar; geestelijk dood en toch heel godsdienstig.

Toen het gebod kwam. De zonde heeft een gebod nodig om tot activiteit gewekt te worden. Toen het gebod in zijn geestelijke betekenis het licht in mijn hart liet vallen, besepte ik wat dit in de naam van God allemaal eiste.

Is de zonde gaan leven. Zoals het stof in een kamer zichtbaar wordt als de zonnestralen daarin vallen, zo is hij onder het besef van zijn diepe verdorvenheid gekomen toen de Heilige Geest hem een gezicht gaf op de geestelijke diepte van de wet, de heiligheid van de Wetgever.

Ik echter ben gestorven. Toen Paulus zichzelf echt leerde kennen zoals hij werkelijk in Gods ogen was, toen zag hij dat hij al die jaren onder de vloek van God leefde. Al zijn levensvreugde ging weg. Zijn eigen gerechtigheid smolt als was voor de zon. Zijn zelfvertrouwen verdween. Hij besepte dat het vonnis van de eeuwige dood over hem werd uitgesproken.

10. En het gebod, dat tot leven had moeten leiden, bleek voor mij de dood te betekenen.

En het gebod, dat tot leven had moeten leiden. De wet bedoelt het leven van de mens. Wie de wet volkomen onderhoudt, ontvangt het eeuwige leven.

Het gebod is op zichzelf goed en ook de bedoeling van het gebod is goed. Het is namelijk 'gericht op het leven' (Lev. 18:5, Deut. 30:15), waarmee het eeuwige leven wordt bedoeld. Het resultaat is echter geheel anders: 'het bleek voor mij de dood te betekenen'. Nu de wet de zonde aan het licht brengt, spreekt het zijn doodvonnis, het eeuwige

oordeel over de zondaar uit. Zo kan dus het gebod, in de praktijk, nooit leven brengen. Paulus zegt daarom in 2 Korinthe 3:7 dat de dienst van de wet de bediening van de dood is.

Zo wekt de wet van God de behoefte aan en het verlangen naar een Verlosser bij de mens op.

11. Want de zonde heeft, door het gebod als uitgangspunt te nemen, mij geheel en al misleid en daardoor gedood.

Hier staat een schijnbare tegenstrijdigheid. Dat wat leven moest brengen heeft de dood gebracht. De tegenstrijdigheid vindt zijn oplossing hierin dat de zonde in de mens een aanknopingspunt vindt en hem zo bedriegt.

De zonde heeft... mij geheel en al misleid. Het werkwoord bedriegen, misleiden vinden we ook in 2 Kor. 11:3 en 1 Tim. 2:14 en het herinnert ons aan Gen. 3:13. Daar misleidt de slang de vrouw door het gebod te verdraaien en alleen als negatief voor te stellen (Gen. 3:1), door Gods straf in twijfel te trekken (Gen. 3:4), door twijfel te zaaien aan gaande Gods goede bedoelingen met het gebod (Gen. 3:5) en door de mens te doen geloven, dat deze zich in opstand tegenover God zou kunnen handhaven (Gen. 3:5).

Ieder mens wordt, wanneer hij of zij met Gods gebod wordt geconfronteerd, op een vergelijkbare manier door de zonde misleid en zo door haar gedood, dat wil zeggen onder het strafoordeel van God gebracht en daarmee uitgesloten van het eeuwige leven.

De zonde heeft mij gedood. In vers 9 zei Paulus: 'Ik ben

gestorven.' Hier staat: 'De zonde heeft mij gedood.' Hier is sprake van de dood in volle zin, tijdelijk, geestelijk en eeuwig.

Door het licht dat, door de wet, op hem gevallen is, heeft hij besef dat hij van God gescheiden was. De zonde heeft deze scheiding gebracht.

12. Dus is de wet heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed.

In vers 7 stond de vraag: 'Is de wet zonde?' Hier staat het antwoord: 'Nee, de wet is heilig.' De wet is van God afkomstig en staat in Zijn dienst. Daarin openbaart God Zich als de Heilige. Daarom is ook het gebod en de eisen die God stelt, heilig.

De wet is ook rechtvaardig, het komt overeen met Zijn wil die recht is. God is rechtvaardig in al Zijn wegen.

Het gebod is ook goed. Zijn bedoeling is goed, want hij wil de mens in de wil van God brengen. Het brengt zegen voor hen die eraan gehoorzaam zijn.

13. Is dan het goede de oorzaak van mijn dood geworden? Volstrekt niet! Maar de zonde heeft – opdat zij als zonde tevoorschijn zou komen – door het goede voor mij de dood bewerkt, opdat de zonde uitermate zondig zou blijken te zijn door het gebod.

In vers 12 heeft Paulus gezegd dat de wet goed is. Paulus voelt wel aan dat de lezer met dat antwoord echter niet te-

vreden is. Vandaar dat hij nog een bezwaar aanvoert. 'Hoe is het mogelijk dat iets goeds (de heilige wet, het goede gebod) de oorzaak van mijn dood is?'

'Nu', zegt Paulus stellig, 'niet zozeer de wet, maar vooral de zonde heeft mij doodgemaakt. Zonde en wet hebben samen meegewerkt aan mijn dood'.

Hoe is dat te verklaren? Hij zei toch nog in vers 12 dat de wet goed is? Welnu, hier komt het vreselijke van de zonde aan het licht. Juist uit haar misbruik van de goede wet blijkt het perverse karakter van de zondemacht.

Met twee zinnen die beide beginnen met 'opdat' geeft Paulus de goddelijke bedoeling aan achter het geven van wetten:

- opdat zij als zonde tevoorschijn zou komen
- opdat de zonde uitermate zondig zou blijken te zijn

De zonde legt beslag op de wet, gebruikt dit als een operatiebasis en maakt van daaruit een aanval op de mens en brengt hem tot de dood.

Het gebod dient er dus voor om het boosaardige en rebellere karakter van de zonde te ontmaskeren. Zo drijft God de mens door de wet naar Christus.

Uit dit inzicht blijkt de noodzaak van een definitieve afrekening met de zonde door de Heere Jezus (Rom. 6:10 en Rom. 8:3).

Met deze uitleg besluit Paulus de bespreking van de verhouding van de wet tot de zonde af. Hij gaat nu handelen over de innerlijke gesteldheid van de gelovige. In die gelovige bevindt zich een zondemacht waardoor het niet mogelijk is om de wet van God te onderhouden.

Romeinen 7:14-24:

We komen nu bij een moeilijk schriftgedeelte. De meningen over dit schriftgedeelte lopen sterk uiteen. Met grote bescheidenheid geven we onze opvatting daarover weer.

De apostel beschrijft in dit gedeelte een tweestrijd die er in het leven van de gelovige plaatsvindt, een strijd die in dit leven nooit ophoudt. Zolang we een zondige natuur in ons omdragen, zal de strijd voortduren.

In deze strijd tekent de apostel zijn gebondenheid aan de wet, zijn wil om die uit te voeren, maar ook hoe hij door de verdorvenheid van zijn vlees, tot zijn diepe smart verhinderd wordt om dit te doen.

Maar, heerlijk Evangelie, daar is overwinning mogelijk na deze strijd! De verlossing door Christus verworven en door de Heilige Geest toegepast, maakt het voor een gelovige mogelijk dat geen zonde over hem zal heersen (baas zal worden).

Voor een goed begrijpen van vers 14-24 is het ons inziens goed om te kijken naar wat Paulus zegt in Galaten 5:16-18.

 ‘En ik zeg: Wandelt door den Geest en volbrengt de begeerlijkheden des vleses niet.’ (Gal. 5:16).

Heel duidelijk zegt Paulus dat de begeerlijkheid van het zondige vlees (onze oude natuur) er is, maar als de gelovige zich door de Heilige Geest laat beheersen, dan zal hij niet de begeerte van het vlees vervullen.

 ‘Want het vlees begeert tegen de Geest en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegenover elkaar, zodat u niet doet wat u zou willen’ (Gal. 5:17).

Elke gelovige, zelfs zij die dicht bij de Heere mogen leven, moet eerlijk voor God bekennen dat hij elke dag in zijn ziel een tweestrijd ondervindt. Het vlees en de Geest strijden tegen elkaar, zodat we het goede (wat we zo graag willen doen) niet kunnen doen.

 'Als u echter door de Geest geleid wordt, bent u niet onder de wet' (Gal. 5:18).

Als u zich niet door de Heilige Geest laat beheersen en leiden, maar door eigen krachtspanning het vlees wil overwinnen, stelt u zich weer onder de wet. Maar wie zijn leven aan de heerschappij van de Geest overgeeft, over hem zal het vlees niet heersen en de wet zal hem ook niet veroordelen. Hij **kan** doen wat hij zo innig verlangt om te doen.

We komen nu terug bij de behandeling van Romeinen 7:14.

14. Want wij weten dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.

De wet is geestelijk. Het komt van God, is door Hem ingegeven, is de uitdrukking van Zijn wil; en is dus geestelijk in zijn wezen. De wet eist een volkomen innerlijke gehoorzaamheid, een hemelse volmaaktheid.

Dit geestelijk zijn van de wet houdt tevens in, dat ze alleen werkelijk begrepen en vervuld kan worden door 'geestelijke mensen', mensen in wie de Geest van God woont en die zich laten leiden door de Geest.

Hoe komt het dat, terwijl de geestelijke mens het verlangen heeft om Gods wet te onderhouden en het met al zijn krachtinspanning ook daadwerkelijk probeert, hij daartoe toch niet in staat is? Waar ligt de hindernis? Die ligt in hemzelf.

Ik ben vleeselijk. Het kwaad zit in mijn vlees. Vanuit mezelf ben ik geheel en al verdorven en niet in staat om één gebod van God te onderhouden. Ik kan het niet en ik wil het niet (Rom. 8:7,8).

De wedergeboren Paulus erkent hier dat de vleeselijke mens ook nu nog in hem woont. Dat is de oude ik van Paulus, zoals hij is van zichzelf.

Verkocht onder de zonde. Zijn 'ik' is als een slaaf, tegen zijn zin en wil, onderworpen aan zijn heer. Hij is als slaaf verkocht aan de zonde en daarmee **onder** de macht van de zonde gekomen.

Zijn handelingen moeten niet beschouwd worden als een uitdrukking van zijn wil. Paulus zegt hier dat de zonde hem overheerst, maar deze overheersing drukt als een zware last op hem. Hij voelt dit diep. Hij wil het niet.

In het volgende vers geeft hij een nadere verklaring van wat hij bedoelt. Hij is niet in staat uit te voeren, wat hij eigenlijk zou willen. Door de slavernij aan de zonde is de mens gespleten geraakt.

15. Wat ik namelijk tot stand breng, doorzie ik niet, want niet wat ik wil, dat doe ik, maar wat ik haat, dat doe ik.

Wat ik tot stand breng. Wat ik uitvoer, bedrijf of te weeg breng. Hij spreekt hier van zijn zondige levensopenbaring in woorden en daden.

Doorzie ik niet. Ik begrijp mezelf niet. Ik begrijp mijn eigen daden niet. Ik doe het tegen mijn wil in. Ik ben zoals een slaaf die slechts een instrument is van zijn heer. Een slaaf doet iets niet, omdat hij dat graag wil, maar omdat zijn heer het opdraagt.

Wat ik wil doe ik niet. Wat ik begeer, wens of verlang, dat doe ik niet. Hij begeert in het diepste van zijn wezen om God te behagen, maar vanwege de inwonende zonde-macht is hij niet in staat om te doen wat zijn hart verlangt. Hij wordt overheerst door de zonde.

Wat ik haat, dat doe ik. Hij haat de zonde, hij wil niet zondigen, maar toch doet hij het.

16. En als ik dat doe wat ik niet wil, val ik de wet bij, dat zij goed is.

Ik word door de zonde overheerst, ja dat erken ik. Dit geldt echter voor mijn daden, niet voor mijn wil. Ik wil wat God wil.

Dat zij goed is. Voor mij is de wet goed. In vers 12 wordt uitgelegd dat de wet objectief goed is. Hier keurt Paulus de wet ook subjectief, naar zijn innerlijke persoonlijkheid goed. Geestelijk gezien en uiterlijk gezien is de wet voor Paulus goed, mooi.

In zekere zin wordt de gelovige dan ook nooit losgemaakt van de wet (vs. 6). Alleen in zijn veroordelende karakter worden we vrijgemaakt van de wet, aangezien Christus het oordeel dat de wet over ons heeft uitgesproken, weggenomen heeft.

'Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek van de wet door voor ons een vloek te worden...' (Gal. 3:13).

17. Nu ben ik het echter niet meer die dit tot stand breng, maar de zonde die in mij woont.

Ik niet meer. Vroeger toen ik nog onbekeerd was, had ik mijn onwedergeboren ik. De Heilige Geest heeft deze ik echter opnieuw geboren laten worden. Deze wedergeboren ik kan niet meer zondigen (1 Joh. 3:9).

Het is de oude natuur, de vleselijke mens die zondigt. Paulus distantieert zich van zichzelf. Hij schaamt zich voor die overblijfselen van zijn oude bestaan. De in hem wonende zonde blijft hem parten spelen. Het is geen verontschuldiging, maar een droevige constatering.

Die in mij woont. Het Griekse woord voor wonen- 'oikousa', drukt de gedachte uit van een duurzaam, vast ver-

blijf. De zondige natuur blijft in ons wonen en hij zoekt telkens om de heerschappij te krijgen over ons.

God zij dank dat we mogen weten dat óók Christus, door Zijn Geest, in ons woont. Ik kan een huis bewonen als eigenaar daarvan. Daarnaast is het mogelijk dat er nog twee of drie personen in dat huis wonen, zodat het nauwelijks merkbaar is wie nu eigenlijk de eigenaar van dat huis is. Zo kan Christus in mij wonen. Ik ben Zijn huis (Hebr. 3:6). Maar het vlees en de wereld wonen ook in mij; ze kunnen zó in mij wonen dat het nauwelijks merkbaar is dat Christus de uiteindelijke Eigenaar is.

Daarom bidt Paulus dat de gelovigen in Efeze met kracht versterkt zullen worden door de Geest, zodat Christus door het geloof in hun harten kan wonen (Ef. 3:16,17). Christus woonde al in hen, maar Paulus bad dat Hij de volle heerschappij zou krijgen over hun leven.

Als de wereld en het vlees voor ons gekruisigd is, zal Christus ten volle in ons wonen. Dan zal de inwonende zonde zijn macht over ons verliezen.

Nu ben ik het echter niet meer die dit tot stand breng. Uiteraard is dit vers geen excuus om te zondigen. Vanzelfsprekend wil de apostel Paulus hiermee niet zijn verantwoordelijkheid voor zijn zondige daden van zich afschuiven. Hij wil duidelijk maken dat het zondigen niet tot stand komt omdat hij dat wíl of omdat het uit zijn diepste innerlijk voortkomt.

18. Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, niets goeds woont. Immers, het willen is er bij mij wel, maar het goede tot stand brengen, dat vind ik niet.

Mijn vlees. Paulus bedoelt hiermee zijn oude zondige natuur (die helaas nog in hem woont), zijn innerlijke verdorvenheid, zijn hele bestaan zoals dat door de zonde bedorven is.

In zijn zondige natuur (die hij geërfd heeft van Adam) woont niets goeds. Zoals de nieuwe natuur niet kan zondigen, zo kan het vlees niets doen wat goed is in Gods oog.

In Paulus' vlees woont niets goeds. Maar in de nieuwe mens van Paulus is daar wel iets goeds. Die nieuwe mens heeft een nieuwe wil en verlangt ernaar om Gods wil te doen.

Deze begeerte uitvoeren lukt echter niet, omdat ik door het vlees (mijn oude zondige natuur) machteloos ben.

19. Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik.

Het is nog erger. Ik ben niet alleen machteloos om te doen hetgeen ik verlang, maar wat ik haat dat doe ik toch.

20. Als ik nu dat doe wat ik niet wil, breng ik dat niet meer tot stand, maar de zonde die in mij woont.

Het is alsof Paulus zoekt naar een juiste uitdrukking om de strijd in zijn ziel te beschrijven. Er is een innerlijke ver-

deeldheid binnen in hem. Zijn zondige 'doen' is niet de zijne, is niet de openbaring van zijn wedergeboren ik - al is hij wel verantwoordelijk daarvoor.

Er is een (zonde)macht in hem, een vijandige macht die zijn doen en laten beheerst. Dit is de zonde, de zondige verdorvenheid die in hem woont.

21. Ik ontdek dus deze wet in mij: als ik het goede wil doen, is het kwade dicht bij mij.

Wet. Uit wat de apostel zegt in vers 14 t/m 20, komt hij tot een gevolgtrekking. Hij vindt of ontdekt een wet in hem. Het is niet iets wat zo nu en dan in hem voorkomt, maar het treedt telkens weer op.

Met een illustratie willen we duidelijk maken waarom Paulus hier spreekt van een wet. We weten dat de aarde zwaartekracht uitoefent. Deze zwaartekracht is een wet. Waarom noemen we dat een wet? Omdat zwaartekracht altijd aanwezig is. Dat wat niet louter incidenteel voorkomt, is een wet. Waarom is de zwaartekracht van de aarde een wet? Als ik mijn zakdoek laat vallen dan valt hij naar beneden. Dat gebeurt zowel in Amsterdam als in Moskou. Het maakt niet uit waar men de zakdoek laat vallen, overal zal hetzelfde gebeuren. Als de zakdoek bij loslating maar af en toe naar beneden zal vallen, kunnen we deze kracht geen wet noemen. Een wet is iets dat altijd op dezelfde wijze reageert. Een wet kent geen uitzondering. Een wet houdt gewoon in dat het altijd werkzaam is, en dus niet onderhevig aan verandering.

Daarom noemt hij het een wet, een regel, een beginsel in zijn leven. Daarbij komt de gedachte dat deze wet hem

overheerst. Het woord 'wet' heeft hier dus een algemene betekenis. Het moet niet opgevat worden als de wet van God of Mozes.

Welke wetmatigheid treft Paulus bij zichzelf aan? Altijd als ik het goede wil doen, is het kwade dicht bij mij. Wil hij zijn begeerte om Gods wil te doen in daden omzetten, dan is de zonde er om dit te verhinderen. Altijd, overal, zonder uitzondering. Soms lukt het een poosje om weerstand te bieden, maar na een tijdje faalt hij weer. Niet één keer, niet tien keer of duizend keer, maar altijd. Paulus beseft hier dat zondigen als een wet bij hem aanwezig is.

Het is een grote openbaring, wanneer de Heere u genade geeft om u te laten zien dat de zonde een wet is. Wanneer u dat ziet is de overwinning niet ver meer. Als u de zonde ziet als slechts een bepaalde gedrag, dan zult u ongetwijfeld proberen méér te bidden, méér weerstand te bieden, méér dit en méér dat om de volgende keer wèl te overwinnen. Maar dat is zinloos! Een mens zal nooit en te nimmer zonden overwinnen door wilskracht. Een glas water bijvoorbeeld kunt u misschien een paar uur, een dag of zelfs twee dagen boven uw hoofd omhoog houden (tegen de wet van de zwaartekracht in), maar vroeg of laat zult u falen en uw arm weer naar beneden doen. Een mens zal nooit overwinning ontvangen over zonden als hij het ijverig probeert of zijn uiterste best doet. Vroeg of laat zal hij falen. Maar hoe is overwinning dan wel mogelijk?

Het antwoord op deze vraag komt straks bij Romeinen 8:2 aan de orde.

22. Want naar de innerlijke mens verheug ik mij in de wet van God.

De innerlijke mens is zijn innerlijke persoonlijkheid, zijn wedergeboren ik. Voor de innerlijke mens is de wet van God een lust, een genot, een vreugde. Maar hij ontdekt ook nog iets anders in hem.

23. Maar in mijn leden zie ik een andere wet, die tegen de wet van mijn geest strijd voert en mij tot gevangene maakt van de wet van de zonde, die in mijn leden is.

Een andere wet. Hij ontdekt dat er nog een wetmatigheid in zijn leven aanwezig is. Een wet die strijd voert tegen de wet van God en de lust om deze wet te volbrengen. Het is een wet, zoals in vers 21, een kracht in hem, een macht die in hem zoekt de overhand te krijgen.

Het is een wet in zijn leden, niet alleen in zijn lichamelijke leden, maar in al zijn krachten, talenten, ja in zijn hele bestaan, zoals dat door de zonde is verdorven.

Strijd voert. Deze wetmatigheid voert niet zo nu en dan strijd, maar voortdurend. Deze wetmatigheid trekt ten strijde tegen de wet van zijn gemoed, tegen de wet van de innerlijke mens, de hernieuwde geest of gemoed die heerschappij zoekt te krijgen over zijn leven.

Helaas, de wet in zijn leden behaalt de overwinning en neemt de apostel (krijgs)gevangen.

Van de wet van de zonde, die in mijn leden is. De heer-

sende zondemacht die in mij is, beter gezegd: in mij **blijft**. Ik zondig niet opzettelijk, maar de wetmatigheid in mijn lichaam trok mij naar de zonde.

24. Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood?

De smart van deze strijd in zijn binnenste en de schaamte dat hij als gelovige een krijgsgevangene is van de zonde doet hem om hulp roepen.

In zo'n toestand kan hij niet voortleven. Hij verlangt naar vrijmaking van de zondemacht!

Ik ellendig mens. Heel veel mensen maken hiervan: 'Ik zondig mens.', maar dat staat er niet. Het bijvoeglijk naamwoord 'talaipōros' betekent 'zich aftobbend, diep ongelukkig'. In het Grieks staat er een uitdrukking van vermoeienis na zware inspanning, zwaar lichamelijk werk. En alles is tevergeefs. Hij blijft zitten waar hij zit. Zijn inspanning brengt geen verlossing. Hij verkeert in een ellendige toestand. Zijn benauwdheid is groot.

Het lichaam van deze dood. Dit is de macht van de inwonende zonde, de heerschappij van het vlees, de wet van zonde en dood.

Waarom de apostel het een vijand in zijn lichaam noemt is moeilijk te verklaren. Sommige uitleggers zinspelen hier op een gewoonte in de Romeinse tijd. Als in de Romeinse tijd iemand een moord gepleegd had, dan werd op de rug van de moordenaar het lijk van de vermoorde persoon vastgemaakt. Het gevolg hiervan was dat zijn lichaam stierf,

omdat de wormen van het lijk net zolang aan het lichaam van de moordenaar vraten, totdat hij zelf stierf.

Paulus zegt: 'Die oude zondige natuur van mij is hetzelfde als die dode man op mijn rug. Dat lichaam des doods wil mijn nieuwe natuur dood maken. Wie zal mij verlossen van de bron van de zonde, van de oude natuur die de zonde doet?'

25. Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere.

De vraag die in vers 24 aan de orde komt geeft uiting aan zijn diepe droefheid over de heerschappij van de zonde in hem.

Gelukkig weet Paulus wel antwoord op de vraag uit vers 24.

Vraag: Wie zal mij verlossen?

Antwoord: God, door Jezus Christus, onze Heere.

Hij dankt God, dat hij weet dat de verlossing komt door Jezus Christus, door Zijn verzoeningsdood aan het kruis toen Hij onze zondes Schuld bij God uitgewist en de duivel volkomen overwonnen heeft. Maar er is nog meer. Door Jezus Christus, **onze Heere**.

Jezus is verhoogd aan Gods rechterhand en ook is Hij Koning geworden in ons leven. Dit was het leven dat Paulus kende en waarvoor hij God dankt.

Christus' heerschappij in ons verlost ons van de heerschappij van het vlees. Vrij van de schuld van de zonde, vrij van de straf op de zonde en ook (Gode zij dank) vrij van de

macht van de zonde! Koning zonde is daar nog, maar hij is een onttroonde koning! Christus zit nu op de troon! En zolang ik door het geloof in Christus blijf, zal de zonde niet over mij heersen.

God heeft ons bevrijd van de *schuld* van de zonde.

God is bezig om ons te bevrijden van de *macht* van de zonde.

God zal ons straks bevrijden van de *aanwezigheid* van de zonde.

Met vers 25 is Paulus klaar voor de overgang naar Romeinen 8. Maar hij vat eerst vers 14 t/m 23 samen in vers 26.

26. Zo dien ik dan zelf wel in de geest de wet van God, maar in het vlees de wet van de zonde.

Wat betreft mijn nieuwe natuur, dien ik de wet van God. Het is voor mij een grote vreugde om de wet van God te volbrengen. Maar wat betreft mijn oude natuur (of vlees), dien ik de wet van de zonde, zwicht ik voor de macht van de inwonende zonde, die voor mij te sterk is.

De wet van God heeft voor de apostel zijn veroordelende karakter verloren door de dood van Christus. Maar het blijft voor hem een regel voor zijn levenswandel. Hij heeft die wet lief, omdat daarin Gods wil geopenbaard wordt. Hij verlangt ernaar om zijn hele leven naar Gods wil in te richten. Helaas wordt hij door de inwonende zonde menigmaal verhinderd om zijn verlangen ten uitvoer te brengen.

Romeinen 8

1. *Dus is er nu geen verdoemenis voor hen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.*

2. *Want de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en van de dood.*

3. *Want wat voor de wet onmogelijk was, krachteloos als hij was door het vlees, dat heeft God gedaan: Hij heeft Zijn eigen Zoon gezonden in een gedaante gelijk aan het zondige vlees en dat omwille van de zonde, en de zonde veroordeeld in het vlees,*

4. *opdat het recht van de wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.*

5. *Immers, zij die naar het vlees zijn, bedenken de dingen van het vlees, maar zij die naar de Geest zijn, de dingen van de Geest.*

6. *Want het bedenken van het vlees is de dood, maar het bedenken van de Geest is leven en vrede.*

7. *Immers, het denken van het vlees is vijandschap tegen God. Het onderwerpt zich namelijk niet aan de wet van God, want het kan dat ook niet.*

8. *En zij die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen.*

9. *Maar u bent niet in het vlees, maar in de Geest, wanneer althans de Geest van God in u woont. Maar als iemand de Geest van Christus niet heeft, die is niet van Hem.*

10. *Als Christus echter in u is, dan is het lichaam wel dood vanwege de zonde, maar de geest levend vanwege de gerechtigheid.*

11. *En als de Geest van Hem Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zal Hij Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken*

door Zijn Geest, Die in u woont.

12. Welnu, broeders, wij zijn aan het vlees niet verplicht om naar het vlees te leven.

13. Want als u naar het vlees leeft, zult u sterven. Als u echter door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, zult u leven.

14. Immers, zovelen als er door de Geest van God geleid worden, die zijn kinderen van God.

15. Want u hebt niet de Geest van slavernij ontvangen, die opnieuw tot angst leidt, maar u hebt de Geest van aan-neming tot kinderen ontvangen, door Wie wij roepen: Abba, Vader!

16. De Geest Zelf getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn.

17. En als wij kinderen zijn, zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus, althans wanneer wij met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden.

De eerstelingen van de Geest

18. Want ik ben van mening dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden.

19. Met reikhalzend verlangen immers verwacht de schepping het openbaar worden van de kinderen van God.

20. Want de schepping is aan de zinloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar door hem die haar daaraan onderworpen heeft,

21. In de hoop dat ook de schepping zelf zal bevrijd worden van de slavernij van het verderf om te komen tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God.

22. Want wij weten dat al het geschapene samen zucht en samen in barensnood verkeert tot nu toe.

23. En dat niet alleen, maar ook wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, ook wij zelf zuchten in onszelf, in

de verwachting van de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing van ons lichaam.

24. Want in de hoop zijn wij zalig geworden. Hoop nu die gezien wordt, is geen hoop. Immers, wat iemand ziet, waarom zou hij dat nog hopen?

25. Maar als wij hopen wat wij niet zien, dan verwachten wij het met volharding.

26. En evenzo komt ook de Geest onze zwakheden te hulp, want wij weten niet wat wij bidden zullen zoals het behoort. De Geest Zelf echter bidt voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen.

27. En Hij Die de harten doorzoekt, weet wat het denken van de Geest is, omdat Hij naar de wil van God voor de heiligen pleit.

28. En wij weten dat voor hen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, voor hen namelijk die overeenkomstig Zijn voornemen geroepen zijn.

29. Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren bestemd aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders.

30. En die Hij tevoren bestemd heeft, die heeft Hij ook geroepen, en die Hij geroepen heeft, die heeft Hij ook gerechtvaardigd, en die Hij gerechtvaardigd heeft, die heeft Hij ook verheerlijkt.

Meer dan overwinnaars

31. Wat zullen wij dan van deze dingen zeggen? Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?

32. Hoe zal Hij Die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons ook met Hem niet alle dingen schenken?

33. Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen van God? God is het echter Die rechtvaardigt.

34. *Wie is het die verdoemt? Christus is het echter Die gestorven is, ja wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook aan de rechterhand van God is, Die ook voor ons pleit.*

35. *Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard?*

36. *(Zoals geschreven staat: Want omwille van U worden wij de hele dag gedood, wij worden beschouwd als slachschapen.)*

37. *Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem Die ons heeft liefgehad.*

38. *Want ik ben ervan overtuigd dat niet de dood, ook niet het leven, of de engelen, de overheden, de krachten, ook niet tegenwoordige of toekomstige dingen,*

39. *ook niet hoogte, of diepte, of enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God, die is in Christus Jezus, onze Heere.*

Praktische exegese Romeinen 8

In Romeinen 6:14 heeft Paulus de belangrijke stelling, namelijk 'de zonde zal over u niet heersen, want u bent niet onder de wet, maar onder de genade' geponeerd.

Dit is het heerlijke voorrecht van een ieder die door de Heilige Geest in Christus ingelijfd is. Helaas, veel kinderen van God zijn nog vleselijk (1 Kor. 3) en de zonde beheerst nog in een grote mate hun leven. Ze leven nog onder de wet (Gal. 3:1-3 en 3:21). Ze leven onder 'de slavernij om weer te vrezen' van het oude verbond en genieten niet de vrijheid waarmee Christus hen heeft vrijgemaakt (Gal. 5:1).

Zo staan ze voortdurend onder de veroordeling. 'Ik elendig mens! Wat zal mij uit deze toestand verlossen?' is de smartenkreet die men voortdurend slaakt. Deze toestand wordt beschreven in Romeinen 7:14-26. Romeinen 8 sluit hier nauw bij aan. In Romeinen 8 zien we de gelovige die in Gods wil leeft en die zich niet meer laat beheersen door het vlees (zijn oude natuur). Hij leeft niet meer onder de wet, maar onder de genade. De Heilige Geest heeft de heerschappij over zijn leven. De zonde heerst niet meer in hem. Hij dient God niet als knecht, maar als kind.

Het is niet zo dat het vlees nooit meer een overwinning over hem behaalt. Bij Romeinen 6:14 hebben we al uitgelegd wat de verhouding tussen nederlaag en overwinning behoort te zijn in het leven van de gelovige.

1. Dus is er nu geen verdoemenis voor hen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.

Geen verdoemenis voor... Menige verklaring laat hier de veroordeling alleen slaan op de rechtvaardigmaking door het geloof waarover Paulus spreekt in Romeinen 5:1. God heeft alle zonden om Christus' wil vergeven, het oordeel is voor de gelovigen weggenomen.

Natuurlijk wordt dat in deze tekst erbij ingesloten, maar Paulus zegt het hier met name tegen de gelovigen die naar de Geest wandelen, die niet meer naar het vlees leven, die niet meer onder de wet leven, die geen krijgsgevangene is van de wet van zonde (zoals dat beschreven werd in Romeinen 7).

Voor hen die in Christus Jezus zijn. Elke ware gelovige is in Christus. Bij zijn wedergeboorte is hij in Christus ingelijfd door de Heilige Geest. Als gevolg hiervan is zijn oordeel weggenomen. Aan het kruis heeft Christus het oordeel, het vonnis weggenomen. Omdat Christus de straf heeft gedragen in plaats van de gelovige, zal hij niet meer gestraft worden.

Paulus heeft het hier echter niet alleen over de inlijving in Christus. In Romeinen 6 heeft hij de identificatie met Christus (in Zijn dood en opstanding) uitgelegd. Als we met Christus samengroeien in de gelijkvormigheid aan Zijn dood, zullen we ook met Hem samengroeien in de gelijkvormigheid aan Zijn opstanding.

Zo wandelen we in nieuwigheid van leven, zo wordt de

zondemacht in ons leven gebroken en zo komt het opstandingsleven tot openbaring.

Nu zegt Paulus hier dat er voor de persoon die in Christus is, voor diegene die samengegroeid is in Zijn dood en opstanding, beslist géén verdoemenis/veroordeling is. Waarom niet? Omdat de zonde over hem niet heerst.

2. Want de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en van de dood.

Want. Hier geeft Paulus de reden aan waarom hij in vers 1 gezegd heeft: ‘geen verdoemenis meer’.

Wet. We hebben bij Romeinen 7:21 al uitgelegd wat Paulus bedoelt met wet(matigheid). Een wet is iets dat altijd op dezelfde wijze reageert. Een wet kent geen uitzondering, is altijd aanwezig en is niet onderhevig aan verandering.

Vrijgemaakt van de wet van de zonde en van de dood. Vrijgemaakt van de zondemacht in ons.

Paulus heeft al eerder gezegd dat die wet van zonde en dood zonder ophouden in hem aanwezig is. Hier komt echter Gods antwoord op de smartelijke kreet van Romeinen 7:24.

De wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt. Paulus spreekt hier van een bevrijding die door de wet van de Geest, dat is door de ‘heerschappij, macht, regering van de Heilige Geest’ heeft plaatsgevonden.

Het is een grote dag als onze ogen geopend worden door de Heere en we gaan zien, dat de zonde een wet is. Maar het is een nog grotere openbaring, als we gaan zien dat de Heilige Geest ook een wet is. Alleen een wet kan een andere wet overwinnen. De wil kan de wet van zonde en dood niet overwinnen (denk aan het glas in de lucht), maar een sterkere, hogere wet kan een zwakkere, lagere wet wél overwinnen. We kunnen de wet van zonde en dood nooit overwinnen door onze wil of prestaties, maar de wet van de Geest des levens kan ons vrijmaken van de wet der zonde en des doods.

We weten dat de zwaartekracht van de aarde een wet is, die ons vasthoudt. Maar we weten ook dat de wet van opwaartse druk dingen doet opstijgen. Als er helium in een ballon wordt gespoten, zal de ballon opstijgen. Deze wet overwint de andere wet. Op dezelfde wijze overwint de wet van de Heilige Geest de wet van de zonde en van de dood.

Van het leven in Christus Jezus. De Heilige Geest brengt leven in ons, het opstandingsleven van Christus Jezus. Dat is die wetmatigheid van de Geest in u. Deze wet moet u in u laten werken. Want alleen deze wet kan u bevrijden van de wet van de zonde en van de dood.

Hopelijk voelt u aan dat het bovenstaande vers van cruciaal belang is. In dit vers ligt een groot geheim opgesloten.

Veel kinderen van God zuchten jaar in jaar uit onder de macht van de zonde. Ze blijven proberen om de wet van de zonde en de dood door eigen wilskracht te overwinnen. Vroeg of laat falen ze weer en het vlees heeft dan weer de overhand. Teleurstelling op teleurstelling doet hen uitroe-

pen: 'Ik ellendig mens!'

Maar gezegend moment als u leert zien dat Jezus Christus niet alleen onze Rechtvaardigmaking is, maar ook onze Heiligmaking (1 Kor. 1:30). De kracht om tot overwinning over zonden te komen, komt alleen door Jezus Christus die door Zijn Geest in u woont!

3. Want wat voor de wet onmogelijk was, krachteloos als hij was door het vlees, dat heeft God gedaan: Hij heeft Zijn eigen Zoon gezonden in een gedaante gelijk aan het zondige vlees en dat omwille van de zonde, en de zonde veroordeeld in het vlees,
4. opdat het recht van de wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.

Want wat voor de wet onmogelijk was, krachteloos als hij was door het vlees, dat heeft God gedaan. God heeft voor ons gedaan wat voor de wet onmogelijk was. Wat was dan voor de wet onmogelijk?

De wet schrijft de zondaar voor wat hij moet doen om het eeuwige leven deelachtig te worden. (Gen. 2:16,17; Lev. 18:5).

Vanwege zijn vlees en verdorven natuur kan de zondaar de voorschriften van de wet niet volbrengen. De wet is ook onmachtig om hem hierin te hulp te komen en hem in staat te stellen om Gods geboden te gehoorzamen. Dat was ook Gods bedoeling niet met de wet.

Want wat de wet niet kon doen, dat heeft God gedaan door Christus. Door de kruisdood van Christus is de macht van de zonde tenietgedaan.

En de zonde veroordeeld in het vlees. Hoe is dit gebeurd? Door Zijn Zoon te sturen om onze menselijke natuur aan te nemen, ons vlees en bloed deelachtig te worden. Als echt mens heeft Hij hier op aarde meer dan dertig jaar lang, zonder zonde, rondgewandeld, waarmee Hij openlijk verklaard heeft, dat de zonde een vreemde, vijandige indringer is in onze natuur. Op deze manier werd Christus' vleeswording een veroordeling van de zonde.

Maar dat was niet alles. God heeft daarna de zonde aan het kruis veroordeeld. Christus heeft daar gehangen als onze zonde.

 'Want Hem Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons zonde gemaakt, opdat wij zouden worden: gerechtigheid van God in Hem' (2 Kor. 5:21).

Op Golgotha heeft Jezus Gods oordeel over de zonde gedragen en weggenomen. Daar heeft Hij over satan en zijn machten getriomfeerd (Kol. 2:14). Daar heeft Hij ons zondeprobleem opgelost!

In een gedaante gelijk aan het zondige vlees en dat omwille van de zonde. De vraag kan opkomen dat de mens in zonde gevallen is, omdat er een gebrek in zijn natuur aanwezig was. Dan zal Adams val de schuld van de Schepper zijn. Nu heeft God Zijn Zoon echter gestuurd in onze menselijke natuur, niet de sterke en heerlijke natuur zoals we die hadden in het paradijs, maar de door de zondeval gevallen natuur. Hij heeft ons zwakke, ontlusterde natuur op Zich genomen en toch is Hij niet in zonde gevallen.

De oorzaak van de val ligt dus niet in de menselijke natuur, maar bij de mens die wil zondigen.

De wet vervuld zou worden in ons. De wet kan alleen vervuld worden in hen die door de Geest zijn vrijgemaakt van de macht van de zonde (vs. 2) en die wandelen door de Geest (vs. 4b). Zulke mensen zullen van binnenuit de wet vervullen (Jer. 31:33; Ez. 36:26,27; Gal. 5:22, 23; Hebr. 8:10).

Het is niet de mens met zijn grote krachtsinspanning die zichzelf moet vrijmaken uit de macht der zonde en moet proberen de wet te vervullen; het is de Middelaar van het nieuwe verbond die het door Zijn Geest 'in ons' werkt.

In ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest. Voor Paulus is dit geen voorwaarde, maar een vanzelfsprekendheid. Zij leven nu immers vanuit de inspiratie en de kracht van de Heilige Geest.

5. Immers, zij die naar het vlees zijn, bedenken de dingen van het vlees, maar zij die naar de Geest zijn, de dingen van de Geest.

Er zijn schriftverklaarders die uitleggen dat Paulus in vers 5 t/m 8 spreekt van de onwedergeboren mens. Daar valt wel iets voor te zeggen als we vers 9 bekijken.

Toch menen we dat Paulus van vers 5 t/m 8 een waarschuwing aan wedergeboren mensen gaat geven, namelijk om niet vleselijk te leven. In vers 4 heeft hij namelijk de vleselijke en geestelijke gelovige tegenover elkaar gezet en met deze redenering gaat hij door in vers 5 t/m 9.

Welk nut heeft het namelijk om in vers 5 opeens weer de onbekeerde mens tegenover een Geestvervulde mens te zetten?

Die naar het vlees zijn. Die weer toegeven aan de vleeselijke hartstochten (7:5) en die weer toegeven aan de werkingen van het vlees, die hun leven vroeger beheersten. De oude natuur bepaalt nog hun leven (Joh. 3:6). Dat zijn volgens Paulus wedergeboren kleine kinderen in Christus (1 Kor. 3:1). Het zijn baby's die al volwassen hadden moeten zijn, maar nog steeds met melk (eerste beginselen) gevoed moeten worden (1 Kor. 3:2 en Hebr. 5:12). De vaste spijs wordt direct weer uitgespuugd, met als gevolg dat het lilliputters blijven die niet geestelijk groeien.

Omdat bij deze groep mensen het eigen ik niet gebroken is, krijgen ze veel te maken met ruzie, twist, tweedracht en partijzucht (1 Kor. 3:2,3 en Jak. 4:1). Verder valt op dat deze mensen nauwelijks verlangen naar gebed en bijbelstudie (Hebr. 5:11 en 1 Petr 2:2) en een dubbel leven leiden (Jak. 4:2,3). Ze blijven hangen bij het ABC van het geloof of gaan zelfs achteruit in hun groei. Ze hadden allang een zekere staat van volwassenheid bereikt moeten hebben. Ze lieten zich echter niet door de Heilige Geest leiden, maar door het vlees (Gal. 5:16) en de geest van deze wereld (Rom. 12:2 en 1 Joh. 2:15). Als u vleeselijk blijft, leeft u onvruchtbaar en onder de maat. U zult in deze toestand 'op het nippertje' behouden worden en geen loon ontvangen (1 Kor. 3:12-14).

Die naar de Geest zijn. Dat zijn de geestvervulde of geestelijke mensen. Volgens Gods Woord zijn geestelijke mensen wedergeboren mensen die weten waar het op aan komt in het geestelijke leven. Ze worden beheerst door de Geest. Ze verstaan de geestelijke dingen (1 Kor. 3:15), omdat ze niet blijven steken bij de melk. Hierdoor weten ze beter het verschil tussen goed en kwaad (Hebr. 5:14) en onderscheiden ze sneller of er sprake is van dwaalleer.

Deze groep mensen is gestorven aan de wereld en het eigen ik (Gal. 5:24), leven Geestvervuld (Ef. 5:18) en verlangen hartstochtelijk naar geestelijke groei (Fil. 3:8-14). Omdat deze mensen vaste spijs eten, groeien ze in geestelijk opzicht sterk (Ps. 92:13). Deze mensen worden niet hoogmoedig (Gal. 6:1), maar leven in afhankelijkheid (Joh. 15) en in gehoorzaamheid aan hun Heere en Heiland (1 Joh. 2:4).

Als u, door Gods genade, een geestelijk christen bent, zult u een vruchtbaar leven leiden en tot zegen voor uw naaste zijn. U mag weer beantwoorden aan het grote doel waartoe God u geschapen heeft en u zult meer en meer groeien in de genade en kennis van de Heere Jezus Christus. U bent niet beter geschikt voor de hemel, maar u zult wel meer genadeloon ontvangen. Anderzijds is het zo dat u alleen maar gedaan hebt, hetgeen u schuldig was te doen (Luk. 17:10).

6. Want het bedenken van het vlees is de dood, maar het bedenken van de Geest is leven en vrede.

Het bedenken van het vlees is de dood. De richting van het vlees is altijd een weg van God af, dus de dood. Als we toelaten dat het vlees of de wereld of ons eigen ik ons regeert, dan zal dat geestelijke duisternis tot gevolg hebben.

Maar het bedenken van de Geest is leven en vrede. De richting van de Geest is altijd een weg naar God toe. Waar de Heilige Geest het leven beheerst en er een nabije gemeenschap met God is, daar is leven en echte, diepe vrede.

De Geest helpt de gelovigen om oude zondige neigingen te overwinnen (vs. 13).

7. Immers, het denken van het vlees is vijandschap tegen God. Het onderwerpt zich namelijk niet aan de wet van God, want het kan dat ook niet.

Vijandschap tegen God. De gezindheid van het vlees is vijandschap tegen God. Dit is zonde in het diepste wezen. De zonde en het vlees willen niets weten van God. Ze denken: 'Weg met God!' Het vlees wil niet onder God staan. Het duldt geen gezag of heerschappij van God.

Het kan dat ook niet, omdat zonde in zijn wezen verzet tegen God is. Het vlees wordt zodanig door de zonde overheerst (Rom. 7:14), dat het helemaal niet in staat is om God te gehoorzamen.

8. En zij die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen.

Zij die in het vlees zijn. Dat zijn degenen die vleselijk zijn (vs. 5) en vleselijk wandelen (vs. 4).

Het vlees (oude natuur) is een vijand van God. Als de gelovige toelaat dat het vlees weer in hem gaat heersen, is zijn leven in strijd met de wil van God; hij kan God niet behagen.

We hebben de roeping om waardig voor de Heere te wandelen en Hem in alles te behagen (Kol. 1:10 en 1 Thes. 4:1). Dit is alleen mogelijk als we wandelen door Gods Geest (vs. 4).

9. Maar u bent niet in het vlees, maar in de Geest, wanneer althans de Geest van God in u woont. Maar als iemand de Geest van Christus niet heeft, die is niet van Hem.

Paulus heeft uitgelegd dat het mogelijk is om als wedergeboren mens toch nog (in meer of mindere mate) vleselijk te wandelen. Men kan toch nog grotendeels onder de zondemacht leven. De oude natuur heeft alle gelegenheid om zich te openbaren.

Paulus is er echter van overtuigd dat de Romeinen niet in het vlees zijn, aangezien (indien inderdaad) de Geest van God in hen woont.

Woont. Het Griekse woord 'oikei' drukt niet alleen uit dat het een permanente aanwezigheid is, maar ook een voortgaande werkzaamheid. Als wij de Geest in ons hart en leven laten werken, zullen we de begeerten van het vlees niet volbrengen. De heerschappij van de Geest maakt ons vrij van de heerschappij van het vlees (vs. 2).

Maar als iemand de Geest van Christus niet heeft. Paulus wil u hiermee aansporen tot zelfonderzoek: 'Hebt u wel de Geest van Christus?'

De Geest van Christus is de Geest van God zoals Hij door Christus tot openbaring komt. Ook in Galaten 4:6 wordt de Heilige Geest de Geest van Christus genoemd. In de gelovige brengt Hij de gezindheid van Christus. Aan deze gezindheid van Christus kunnen onze medemensen

weten (en kunnen we zelf weten), of Christus ons waarlijk toebehoort.

10. Als Christus echter in u is, dan is het lichaam wel dood vanwege de zonde, maar de geest levend vanwege de gerechtigheid.

Als Christus echter in u is. Wanneer de Heilige Geest in iemand woont, dan is Christus Zelf aanwezig (2 Kor. 13:5; Gal. 2:20; Kol. 1:27; Joh. 17:23).

Dood vanwege de zonde. De zonde is nog in het lichaam. Zijn lichaam is nog niet verlost (Rom. 8:11,23). Soms heerst de zonde zelfs in het lichaam. Daarom is het lichaam nog aan de ziekte en de dood onderworpen. Het lichaam is sterfelijk (vs. 11).

Maar de geest levend. De geest bezit leven. De Heilige Geest heeft de geest van de mens levend gemaakt, daarom bezit zijn geest leven, goddelijk leven.

Bij een onbekeerd mens is zijn geest dood.

Vanwege de gerechtigheid. Vanwege de gerechtigheid die Christus verworven heeft, wordt er aan ons (door het geloof) vergeving en reiniging van zonde geschonken. Het leven wat in ons is, hebben we te danken aan het volbrachte werk van onze Verlosser.

Ons lichaam is aan de dood onderworpen, maar de geest is levend gemaakt. Deze toestand zal echter niet eeuwig duren. Voor het lichaam zal er straks verlossing zijn, want

ook voor het lichaam is er een dure prijs betaald. Het is nu al een tempel van God. Bij de opstanding zal het lichaam voor eeuwig levend gemaakt worden.

11. En als de Geest van Hem Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zal Hij Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest, Die in u woont.

Ons lichaam is kostbaar in de ogen van God. Daarom zal dezelfde Geest Die Jezus opgewekt heeft, en nu in ons woont, ook eenmaal ons lichaam levend maken.

Dit is het blijde Evangelie van het lichaam. Ons lichaam is geen kerker waarin onze geest gevangen is, maar een tempel van God waarin onze geest (en Gods Geest) woont. Het is het instrument dat onze geest gebruikt om God te verheerlijken.

Christus heeft een volmaakte verlossing ook voor ons lichaam aan het kruis bewerkt. Bij Zijn wederkomst zal Hij ons vernederd lichaam veranderen om gelijkvormig te worden aan Zijn verheerlijkt lichaam (Fil. 3:21). Wat een verlossing!

Hoe zal dat gebeuren? Door de Geest Die in u woont. Schepping en herschepping is het werk van de Geest.

In Romeinen 7:24 was de vraag: 'Wie zal mij verlossen?' Het antwoord luidde: 'God zal het doen, door Jezus Christus.' In Romeinen 8 wordt het antwoord nog verder uitgewerkt.

1. Er is verlossing van de schuld van de zonde door het bloed van Jezus (Rom. 5).
2. Er is ook verlossing van de wet van zonde en dood (Rom. 8:2).
3. Er is ook verlossing van het door het vlees beheerste leven (Rom. 8:5).
4. En er is straks ook verlossing van het lichaam, dat nu nog onderworpen is aan de dood (Rom. 8:11).

Zal Hij Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken. De opwekking van Jezus uit de doden is de garantie voor de opstanding van de gelovigen (1 Kor. 6:14; 2 Kor. 4:14; 1 Thes. 4:14). Daarom is de opwekking van Jezus door de Vader een van de grootste geloofswaarheden (Rom. 10:9 en 1 Kor. 15:14)

Omdat de Geest, Die Jezus uit de doden heeft opgewekt, ook in u woont, kan het niet anders of u wordt op dezelfde wijze opgewekt.

12. Welnu, broeders, wij zijn aan het vlees niet verplicht om naar het vlees te leven.

Welnu, broeders. Paulus heeft zijn lezers tot nu toe gewezen op hun geestelijke zegeningen in Christus:

- Hun eenheid met Christus in Zijn dood waardoor hun oude mens gekruisigd is.
- Hun eenheid met Christus in Zijn opstanding, zodat ze in een nieuw leven kunnen wandelen.
- De inwoning en heerschappij van de Heilige Geest in hun harten, zodat ze nu door de Geest kunnen

wandelen.

- De verzekering dat hun lichamen ook eenmaal door dezelfde Geest vrijgemaakt zullen worden.

O hoe groot zijn uw voorrechten. Maar hoe groot zijn nu ook de verplichtingen die op u rusten. Deze heerlijke waarheden moeten nu praktijk in hun leven gaan worden. Ze zijn schuldenaars geworden. Aan wie? Het vlees? Welnee. Hoe durven mensen zoals wij (Rom. 6:2), aan wie zoveel genade is bewezen, nog toe te geven aan het vlees, aan de zonde!

Aan het vlees niet verplicht. De Statenvertaling zegt: 'We zijn schuldenaars.' Daarmee wordt niet bedoeld dat er sprake is van dwang, maar van een zedelijke verplichting, een roeping van Godswege.

Om naar het vlees te leven. De gelovigen mogen niet toelaten dat hun leven, hun gedachten, hun begeerten, hun woorden en daden, hun plannen, hun bezittingen geregeld of beheerst worden door de zondige natuur die nog in hen is.

We zijn schuldenaars om naar de Geest te leven. Paulus wil zijn lezers op het hart drukken dat ze van Godswege een roeping hebben. Een roeping om heilig en toegewijd te leven.

Veel te vaak heeft de Gemeente van Christus het woord heiligheid verbannen naar een onbereikbaar terrein waar slechts enkele mensen toegang toe hebben. Een heilige levenswandel is niet alleen voor een groepje uitverkorenen, maar geldt voor al Gods kinderen. Gods Woord zegt duidelijk: 'Dit is de wil van God, uw heiligmaking.'

Waar de Kerk haar heiligheid verliest, verliest het haar werf- en overtuigingskracht. Onheilige levens zijn een schandvlek voor het christendom. Het is de dure roeping van iedereen die zijn naam verbindt met de naam van Christus om heilig en onberispelijk te leven en zich af te scheiden van de zonde en het vlees.

O lieve christen, we staan schuldig! Het is echter een gelukkige schuld. Ooit was onze schuld ontzettend groot en hadden we niets om te betalen. Nu zijn we schuldenaars aan de Geest, maar Christus in ons is het Die voor ons betaalt.

God komt naar ons toe met Zijn heerlijk en vriendelijk aangezicht en eist van ons een toegewijd en heilig leven. Een leven dat gelijkvormig is aan het beeld van Christus. Zullen we dan zeggen: 'Dat is een mooi ideaal en we zullen het proberen na te streven en we hopen dat we het op een gegeven moment voor elkaar kunnen krijgen'? Nee! Duizendmaal nee! Hij Die het eist, geeft het eerst aan ons. Christus woont in ons, Hij is ons leven. Hij woont in ons door Zijn Geest. Dit is genoeg om de schuld mee te betalen.

13. Want als u naar het vlees leeft, zult u sterven. Als u echter door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, zult u leven.

Weer geeft Paulus een ernstige waarschuwing aan hen die naar het vlees leven. Het brengt de geestelijke dood. Vleselijk leven brengt geestelijke duisternis. O, wat een ernstige waarschuwing voor gelovigen. Als ze de heerschappij van het vlees toelaten in hun leven, zullen ze geestelijke

duisternis in hun leven ondervinden, scheiding tussen God en hun ziel. Zij zullen het licht van Zijn vriendelijk aangezicht missen.

Als u echter door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, zult u leven. Hier komt Paulus met een goddelijke plicht, een evangelisch bevel. U moet de werkingen (de praktijken, de verrichtingen) van het lichaam doodmaken. Hoe? **Door de Geest** de heerschappij van uw leven te geven. In uw eigen kracht zal het niet lukken.

Doodt. Het werkwoord 'ter dood brengen' staat in de tegenwoordige tijd en drukt dus de gedachte van een voortdurend en herhaaldelijk proces uit. Het moet ogenblik na ogenblik gedaan worden.

Het lichaam is op zichzelf niet zondig, maar de zonde (die nog in ons woont), wil zichzelf door het lichaam openbaren. Deze zondige drang of prikkeling moet niet in toom gehouden worden of bedwongen worden, maar worden vernietigd, ter dood gebracht. Inmiddels moet wel duidelijk zijn geworden (Rom. 7:14-26) dat dit alleen door de kracht van de Geest mogelijk is.

In Kolossenzen 3:5 geeft Paulus dezelfde vermaning als hier. *'Maak de leden die op de aarde zijn dood.'* De leden van het lichaam worden daar voorgesteld als een persoon met een wil, een drager van zondige begeerten en bedoeelingen. Zij moeten doorgemaakt worden.

Als we de werkingen van het lichaam (de vijand) doorgemaakt hebben, zegt Paulus hier, zullen we leven, zoals de Heere Jezus dat gezegd heeft in Joh. 10:10:

 'Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed hebben.'

Naar het vlees....door de Geest. Er is dus voor de gelovige tweeërlei leven mogelijk. Een leven naar het vlees of leven door de Geest.

Het leven naar het vlees is een abnormaal, kwijnend, gebrekkig leven, omdat het vlees schaduwen werpt over de ziel en het aangezicht van God verbergt.

Het leven naar de Geest of door de Geest is het normale christelijke leven, een overvloedig leven, een leven dat de gelovige laat groeien in de genade en kennis van de Heere Jezus Christus. Dit is het leven dat we aan God verschuldigd zijn.

14. Immers, zovelen als er door de Geest van God geleid worden, die zijn kinderen van God.

Geleid worden. De Heilige Geest wil u graag als gelovige dag voor dag leiden. Dat leiden moet niet worden opgevat als alleen de weg wijzen, maar ook als een 'meevoeren', 'besturen', 'regeren', 'gedreven worden'. De Heilige Geest neemt bezit van uw geest. Hij leidt u om de wil van God te doen, om Zijn plannen met ons leven uit te voeren etc. etc. Als u zich door de Heilige Geest laat leiden, dan is dat een bewijs dat u een kind van de hemelse Vader bent.

Kinderen van God. Het Griekse woord voor kind is 'huios'. Dit woord gebruikt Paulus bij voorkeur. Johannes gebruikt meestal het woord 'teknon'. Huios is iemand die als kind in een familiekring wordt opgenomen. Hij geniet

vanaf dat moment de voorrechten en rechten van een kind. Zo zegt Paulus in Efeze 1:5 dat God ons als Zijn kinderen aangenomen (geadopteerd) heeft.

Teknon is iemand die door geboorte een kind is. Hij heeft het karakter, de natuur van zijn ouders. Door wedergeboorte zijn we kinderen van God. We zijn Zijn natuur deelachtig geworden (2 Petr. 1:4).

15. Want u hebt niet de Geest van slavernij ontvangen, die opnieuw tot angst leidt, maar u hebt de Geest van aanneming tot kinderen ontvangen, door Wie wij roepen: Abba, Vader!

Let op de tegenstelling: **een Geest van slavernij** of **een Geest van aanneming tot kinderen**.

Paulus wil ons in deze tekst een hele grote waarheid op het hart drukken. U leeft nu niet meer onder de oude, maar onder de nieuwe bedeling! Onder de oude bedeling diende men God als knecht of slaaf. Er was een heer-knecht-verhouding. Daarom was er altijd angst en vrees voor straf als er gezondigd was. Deze bedeling werd gekenmerkt door de wet.

Maar in de nieuwe bedeling dienen jullie God als Vader. Er is nu een vader-kind-verhouding. De Geest neemt de angst en vrees weg en geeft liefde, rust, vrede, vertroosting en dankbaarheid. Deze bedeling wordt gekenmerkt door het Evangelie.

In Galaten 4:24-31 legt Paulus treffend het verschil tussen de twee bedelingen uit. In vers 31 besluit hij met:

 'Daarom, broeders, wij zijn geen kinderen van de slavin, maar van de vrije.'

Dezelfde gedachte vinden we ook in Hebreeën 12:18-24. Als de Heilige Geest de volle heerschappij krijgt in ons leven, verbant Hij alle vrees uit ons en vervult Hij ons met de Geest van het blijde kindschap.

 'Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit; want de vrees veronderstelt straf, en wie vreest, is niet volmaakt in de liefde' (1 Joh. 4:18).

Er is geen hogere zegen denkbaar dan dat de Geest van God ons uit het slaafse (heer-knecht-verhouding) leven haalt en ons brengt in het leven van het kindschap (vader-kind-verhouding). Dat is de Pinksterzegen bij uitstek. De grote zegen van het nieuwe verbond is een leven van het bewuste kindschap.

Abba, Vader! Abba is het Aramese woord voor 'vader'. In die tijd was het Aramees de omgangstaal in Israël. In Markus 14:36 heeft Jezus Zijn Vader ook met 'Abba, Vader!' aangesproken. Het op deze wijze aanroepen van God met 'Abba, Vader!' getuigt van warmte en intimiteit. Een dergelijke innigheid is er alleen dankzij de verbondenheid met de Heere Jezus Christus.

 Nu, omdat u kinderen bent, heeft God de Geest van Zijn Zoon uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!' (Gal. 4:6).

Jezus was eigenlijk de enige Die God zo mocht noemen.

Door Hem mogen de gelovigen (van de nieuwe bedeling) echter hetzelfde doen. Jezus leert het ons in Mattheüs 6:9.

Door Wie wij (luid) roepen. Het werkwoord ‘roepen’ wordt in het Oude testament vaak gebruikt voor ‘intens en bewogen bidden’.

De Heilige Geest is de Geest van het gebed. Naarmate de Heilige Geest meer beheer over ons leven krijgt, zullen we bidders worden. Het ware gebed is dan ook het gebed dat Hij door ons bidt.

Door de inwoning van de Heilige Geest ontvangen de gelovigen de zekerheid dat ze geliefde kinderen (zonen, Grieks) van God zijn en dat doet hen spontaan uitroepen: ‘Abba Vader!’ Hoe meer we vervuld worden met de geest van het kindschap, hoe meer we aan God denken en Hem als Vader aanbidden.

We aanbidden Hem als de almachtige, eeuwige God, maar de Vadersnaam is voor ons de Naam boven alle Namen.

16. De Geest Zelf getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn.

De Geest Zelf getuigt met onze geest. Het is de vraag of we ‘sum-matureō’ moeten vertalen als ‘getuigen samen met’ of met het meer gangbare ‘getuigen tot, bevestigen aan’. Dat laatste is veel logischer, want hoe zou de eigen menselijke geest uit zichzelf kunnen getuigen, dat wij kinderen van God zijn? De eigen geest moet er juist van *overtuigd* worden. *‘De Geest Zelf bevestigt aan onze geest, dat wij kinderen van God zijn’.*

Hoe bevestigt de Heilige Geest dat in onze geest? Dat zal Hij nooit los van het Woord doen! Hij zal dat niet doen door een ingeving, opwelling, bliksemflits, stem uit de hemel, etc. etc.

Waarom werkt de Geest niet buiten het Woord om? Wel, er zijn heel veel 'goede' mensen in de wereld die zonder Christus leven. Ze voelen zich prima, hebben rust in hun geweten en hebben God niet nodig. Ze hebben zichzelf aangepraat dat het wel goed zit met hen. Maar ze durven Gods Woord niet te lezen, want ze weten dat dat Woord hen (ondanks alles) zal veroordelen. De Heilige Geest getuigt niet met hun geest.

Als we werkelijk wedergeboren mensen zijn, dan is Gods Woord zeer kostbaar voor ons. Onze geest zal er vreugde en vrede in vinden. En de Heilige Geest zal door Gods Woord met onze geest getuigen dat die vreugde (in Christus' volbrachte werk) en vrede (met God) niet aangepraat, maar door God gewerkt is.

17. En als wij kinderen zijn, zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus, althans wanneer wij met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden.

Paulus is nog steeds bezig om zijn lezers op het hart te binden dat zij aan God verschuldigd zijn om niet naar het vlees, maar naar de Geest te leven.

Hun voorrechten en status als kinderen van God zijn geweldig groot! Ze leven onder het nieuwe verbond waar God hun Vader is geworden.

Ze zijn Gods kinderen en daarom ook erfgenamen. In de

hemelen, zegt Petrus, wordt er een onvergankelijke, onbesmette en onverwelkelijke erfenis voor ons bewaard (1 Petr. 1:4).

Erfgenaamen van God. Het woord erfgenaam wordt in het Nieuwe Testament van twee kanten benaderd. Enerzijds is het 'de nabestaande op wie de erfenis overgaat', anderzijds 'de bezitter van een erfgoed'. De gelovigen zijn natuurlijk geen nabestaanden van God, maar worden wel bezitters van het eigendom, dat God hun toevertrouwt (Ef. 1:5).

Mede-erfgenaamen van Christus. Het lichaam zal eenmaal verheerlijkt worden met dezelfde heerlijkheid die het Hoofd al heeft. De heerlijkheid die de Vader aan Hem gegeven heeft, heeft Hij ook aan ons gegeven (Joh. 17:22). We zullen aan Hem gelijk zijn (1 Joh. 3:2).

Maar nog meer. God heeft Christus aangesteld als Erfgenaam van alles (Hebr. 1:2). In Hem en tot Hem zijn alle dingen geschapen (Kol. 1:16). Hij is het doel van alles. Alles is met het oog op Hem tot stand gekomen. Aan Hem zijn alle gelovigen door het geloof verbonden. Deze erfenis is echter onder de macht van de zonde gekomen. Maar aan het kruis heeft Christus Zijn erfenis vrijgemaakt door Zijn bloed. Dat is het volbrachte werk!

Eenmaal, bij Zijn wederkomst, zal Hij alle heerschappij en alle gezag en macht vernietigen (1 Kor. 15:24) en Zijn erfenis in werkelijkheid vrijmaken. Engelen en verlostenzulden dan zien dat Hij de Erfgenaam is (Hebr. 1:8b). En wat een wonder van genade!, we zullen samen met Hem op de troon zitten (Opb. 3:21); samen met Hem heersen (2 Tim. 2:12) en samen met Hem alles beërven (Opb. 21:7).

Althans wanneer wij met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden. De bedoeling van deze tekst is niet zozeer dat het een voorwaarde geeft om de erfenis uiteindelijk te ontvangen. Nee, de verheerlijking samen met Hem is gewaarborgd door onze eenheid met Hem als Hoofd. Wat met het Hoofd gebeurd is, gebeurt ook met Zijn lichaam. Paulus wijst hier op een goddelijk feit. We zijn één met Hem. Heeft Hij hier op aarde geleden, Zijn lichaam dat nog hier is, zal dezelfde ondervinding doormaken. We moeten dit althans verwachten. Omdat we Hem liefhebben, lijden we onder dezelfde afwijzing, vervolging, haat en verdrukking.

 ‘Als de wereld u haat, weet dat zij Mij eerder dan u gehaat heeft. Als u van de wereld zou zijn, zou de wereld het hare liefhebben; maar omdat u niet van de wereld bent, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat de wereld u. Herinner u het woord dat Ik u gezegd heb: Een slaaf is niet meer dan zijn heer. Als zij Mij vervolgd hebben, zullen zij ook u vervolgen; als zij Mijn woord bewaard hebben, zullen zij ook het uwe bewaren’ (Joh. 15:18-20).

 ‘In de wereld zult u verdrukking hebben, maar heb goede moed: Ik heb de wereld overwonnen’ (Joh. 16:33).

 ‘Als iemand achter Mij aan wil komen, moet hij zichzelf verloochen en zijn kruis opnemen en Mij volgen’ (Mat. 16:24).

Met Hem lijden. In het Grieks staat er voor het woordje

lijden 'sumpaschomen'. Dat woordje vinden we nog één-maal in het Nieuwe Testament, namelijk in 1 Korinthe 12:26:

📖 *'En als nu één lid lijdt, lijden alle leden mee.'*

Dat volgt als vanzelf. Dat is een feit. Hij heeft op de aarde geleden, Zijn lichaam moet hetzelfde verwachten. In Zijn plaatsbekledend lijden stond Hij alleen; daarin kunnen we Hem niet volgen. Maar in het lijden dat Hij in de wereld moest verduren, zijn we met Hem één (Hand. 5:41; 2 Kor. 1:5,7; Fil. 3:10; 2 Tim. 2:11;2).

We zijn zo één met Hem dat wij niet alleen met Hem lijden, maar dat Hij ook, elke dag, met ons mee lijdt. Paulus spreekt in Kolossenzen 1:24 over 'verdrukkingen van Christus'. Het Hoofd lijdt samen met, en in Zijn lichaam.

We zijn zo één met Christus, dat Hij elke weldaad of leed, dat aan één van Zijn geringste broeders gedaan wordt, beschouwt als aan Hem Zelf gedaan (Mat. 25:40,45). Aan Paulus vraagt Jezus in Handelingen 9:4 niet: 'Waarom vervolgt u Mijn dienaars?', maar: 'Waarom vervolgt u Mij?'.

De drinkbeker van de verdrukking gaat rond. Christus heeft eruit gedronken (Joh. 18:11), daarna ging het naar de apostelen (1 Kor. 4:9) en zo gaat het alle eeuwen door naar Zijn kinderen. Hoe vreemd het ook klinkt; lijden brengt zegen met zich mee. Het strekt tot opbouw en bevestiging van de waarheid. Geen wonder dat Paulus zich verheugt in zijn banden.

📖 *'Nu verblijd ik mij in mijn lijden voor u en vervul in mijn vlees wat overblijft van de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van Zijn lichaam, dat is de gemeente'* (Kol. 1:24).

Laten we nu de gedachten van Paulus in vers 12 t/m 17 samenvatten in eigen woorden.

Broeders, God heeft een nieuw verbond opgericht met Zijn volk! In dit verbond heeft Hij beloofd dat Hij Zijn Geest zal sturen om in hen te wonen en Zijn wet in hun harten te schrijven.

Hij heeft Zijn belofte heerlijk vervuld. We hebben nu een dure roeping tegenover Hem. We moeten niet toelaten dat het vlees over ons heerst. Dan leven we weer onder het oude verbond; we gaan God weer als een slaaf dienen.

God heeft ons, onder het nieuwe verbond, door de inwoning van Zijn Geest tot Zijn kinderen aangenomen. Hij is onze Vader, wij zijn Zijn erfgenamen en mede-erfgenamen met Christus.

Laten we dan onze schuld van dankbaarheid aan onze Vader betalen. Laten we leven als kinderen van het nieuwe verbond. Laten we niet naar het vlees, maar naar de Geest wandelen, zodat de wet van God tot zijn recht komt in ons.

Hiermee sluit Paulus de uitéénzetting van zijn stelling, die hij in Rom. 6:14 had neergelegd, af. *‘Want de zonde zal over u niet heersen. U bent namelijk niet onder de wet, maar onder de genade.’*

In Romeinen 8:17 sprak Paulus over het lijden van de gelovigen in dit leven en de rijke erfenis die voor hen wacht. Het was nodig dat Paulus hierop wees, want de Kerk in die tijd leefde in de verdrukking. De gelovigen uit Rome hadden behoefte aan troost. Paulus gaat daar nu verder over spreken.

18. Want ik ben van mening dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden.

Paulus weet uit ervaring wat verdrukkingen zijn. Lees maar 2 Kor. 11:23-33. Net als zijn Meester heeft hij, voor de vreugde die hem voorgehouden is, het kruis verdragen en de schande veracht (Hebr. 12:2).

Paulus legt het lijden om Christus' wil van deze tegenwoordige tijd op de ene schaal en de heerlijkheid die straks geopenbaard zal worden op de andere schaal van de weegschaal; en hij weegt. En wat ziet hij voor resultaat? De heerlijkheid die straks geopenbaard zal worden weegt oneindig veel zwaarder. Er is geen vergelijking tussen die twee mogelijk.

De heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden.

De woordjes 'aan ons' laat niet alleen het feit zien dat we deze heerlijkheid met eigen ogen zullen zien, maar ook dat we met deze heerlijkheid bekleed zullen worden. Deze heerlijkheid zal **in** ons en **uit** ons stralen. We zullen aan Hem gelijk zijn (1 Joh. 3:2); wanneer Christus (Die ons Leven is) geopenbaard wordt, dan zullen jullie ook samen met Hem in heerlijkheid geopenbaard worden (Kol. 3:4). We zullen in Zijn heerlijkheid delen en samen met Hem verschijnen in heerlijkheid.

Deze heerlijkheid, zegt de apostel, weegt oneindig veel zwaarder dan het lijden dat we op aarde moeten verduren samen met Christus.

 'Daarom verliezen wij de moed niet; maar ook al raakt

onze uiterlijke mens in verval, toch wordt de innerlijke mens vernieuwd van dag tot dag, want onze lichte verdrukking, die van korte duur is, werkt in ons uit een allesovertreffend eeuwig gewicht van heerlijkheid. Wij houden onze ogen immers niet gericht op de dingen die men ziet, maar op de dingen die men niet ziet; want de dingen die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen die men niet ziet, zijn eeuwig' (2 Kor. 4:16-18).

Maar niet alleen de kinderen van God lijden, ook de schepping lijdt. Niet alleen voor de kinderen van God wacht er een onbeschrijfelijke heerlijkheid, ook voor de schepping wacht er zo'n heerlijkheid.

19. Met reikhalzend verlangen immers verwacht de schepping het openbaar worden van de kinderen van God.

Paulus stelt hier de schepping voor als een persoon die reikhalzend naar iets uitzielt. De vraag is waar hij naar uitzielt en waarom hij daar naar uitzielt.

Toen de mens zondigde, kwam de vloek van de zonde niet alleen op de mensheid, maar ook op de schepping met wie hij één was (Gen. 3:17). De zonde heeft het hele heelal in wanorde gebracht. De hemel stort zijn toorn uit op een vervloekte aarde en de aarde wijst met de vinger naar het schuldige mensdom. De volkeren van de wereld staan tegenover elkaar. Engelen en mensen zijn van elkaar vervreemd.

Zal deze wanorde eeuwig duren? Nee, zoals de hele schepping deelde in de val van de mens, zo zal de hele

schepping ook delen in de verlossing van de mens. Christus is naar deze wereld gekomen om de mensen zalig te maken, maar ook om de schepping te verlossen. Hij zal eenmaal, bij de voleinding, hemel en aarde, mens en engel weer met elkaar verzoenen. Daarom ziet de schepping met verlangen uit naar de verlossing van Gods kinderen (Rom. 8:19,21) en Gods kinderen zien met verlangen uit naar de komst van de Verlosser (Rom. 8:23).

Het openbaar worden van de kinderen van God. Het woord 'openbaar worden' betekent letterlijk het afnemen van een kleed dat iets bedekt of onthult. Denk bijvoorbeeld aan de onthulling van een standbeeld waar een grote groep mensen omheen staat te kijken. Het hoogtepunt is het moment dat het kleed van het beeld wordt afgetrokken. De hele schepping wacht met reikhalzend verlangen op het moment (dat door God is bepaald) dat de onthulling van Gods kinderen zal plaatsvinden. Het omhulsel van lijden, van een lichaam dat door de zonde vernederd is en onderworpen is aan ziekte en dood, zal bij de verschijning van Christus in heerlijkheid worden weggenomen. Dan zal de eenheid van de gelovigen met Christus tot volmaakte openbaring komen. De heerlijkheid van het Hoofd zal dan op volmaakte wijze de heerlijkheid van het lichaam zijn.

Wat een onthullingsplechtigheid zal dat zijn! Wat een tentoonstelling! Wat een gejuich zal er onder de engelen zijn! Wat een dag zal dat zijn voor Gods kinderen! Eeuwige blijdschap zal er op hun hoofden zijn!

📖 *'...opdat Hij in de komende eeuwen de allesovertreffende rijkdom van Zijn genade zou bewijzen, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus' (Ef. 2:7).*

20. Want de schepping is aan de zinloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar door hem die haar daaraan onderworpen heeft,

Het reikhalzende verlangen van de schepping heeft zijn oorzaak in het feit dat het nu aan de zinloosheid (leegheid, nutteloosheid) is onderworpen. Ze mist net als de mens haar doel. De planten groeien, de bloemen bloeien, de dieren planten zich voort, maar allemaal zonder doel! Bloemen en planten verdorren en dieren sterven.

Dit alles geschiedt niet uit eigen vrije wil. De mens heeft zich vrijwillig aan de zonde overgegeven, zich zo in het verderf gestort en op deze manier zijn verdiende loon ontvangen. De schepping deelt in deze straf, maar niet vanwege eigen schuld.

De schepping voelt deze straf, deze onderworpenheid zoals een last die op haar drukt en haar hindert. Het verlangt om daarvan ontslagen te raken. En het weet dat dit zal gebeuren als Christus zal verschijnen en de kinderen van God verheerlijkt zullen worden.

Maar door hem die haar daaraan onderworpen heeft.

Het woordje 'hem' ziet hier niet op de mens, maar op God. Het is uiteindelijk niet de mens die de schepping aan de zinloosheid onderwerpt, maar God (Gen.3). De onderwerping van de schepping is echter niet uitzichtloos. Zij is 'op hoop'. In vers 21 wordt de inhoud van deze hoop nader uitgewerkt.

21. In de hoop dat ook de schepping zelf zal bevrijd worden van de slavernij van het verderf om te komen tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God.

Slavernij van het verderf. De huidige situatie van de schepping wordt beschreven met ‘slavernij van het verderf’, d.w.z. slavernij die gekenmerkt wordt door verderf, vergankelijkheid, sterfelijkheid, een onderhevig zijn aan verderf.

De schepping ziet hopen uit naar het ogenblik van haar bevrijding. Deze bevrijdingsdag zal samenvallen met de bevrijdingsdag van Gods kinderen. Een bevrijding die objectief in Christus volmaakt is, maar dan ook subjectief tot volmaking komt. Gods kinderen zullen bevrijd worden van het vernederde lichaam, van alles wat hen nu terneerdrukt en belemmert.

22. Want wij weten dat al het geschapene samen zucht en samen in barensood verkeert tot nu toe.

In barensood. De schepping zucht en kreunt. Er is pijn en smart. Maar het is lijden om iets voort te brengen. Het zijn de barensweeën van een nieuwe, heerlijke geboorte die aanstaande is; een nieuwe aarde.

Al het geschapene samen. De schepping in zijn geheel, in al zijn delen.

Tot nu toe. De zucht van de schepping gaat nog steeds voort; er is nog geen einde aan gekomen.

23. En dat niet alleen, maar ook wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, ook wij zelf zuchten in onszelf, in de verwachting van de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing van ons lichaam.

En dat niet alleen, maar ook wijzelf. Niet alleen de hele schepping zucht, maar ook de gelovigen zuchten. De verlossing is, door de inwoning van de Geest, al wel in hen begonnen, maar het is nog geen volkomen verlossing.

De eerstelingen van de Geest. Het woord 'eersteling' wordt in het Oude Testament gebruikt voor de eerste opbrengst van de nieuwe oogst (Deut. 18:4) of het eerste deeg of brood dat bereid is van het nieuwe koren (Num. 15:20).

De gedachte van Paulus is hier dat de verlossing voor de gelovigen al begonnen is toen God Zijn Heilige Geest gaf. In beginsel zijn ze verlost, maar de volle verlossing komt nog. De Heilige Geest in hen is daarvan die goddelijke waarborg (onderpand).

Wij zelf zuchten in onszelf. Hier is sprake van een diep, innig verlangen in de harten van Gods kinderen dat door de Heilige Geest is gewekt.

In de verwachting van de aanneming tot kinderen. God heeft hen als Zijn kinderen aangenomen (vs. 15). Maar eenmaal zal deze aanneming in zijn volkomenheid en heerlijkheid gezien worden, als het lichaam ook verlost wordt. Daarvan spreekt vs. 19.

Namelijk de verlossing van ons lichaam. De engelen zijn

dienstvaardige geesten. Ze hebben geen lichaam. Zij kunnen nooit kinderen van God worden in de zin zoals wij dat zijn. Een kind van God te zijn is de hoogste status die God aan een scheepsel kan geven.

Daarom lezen we in Psalm 8:6:

 ‘U hebt hem weinig minder gemaakt dan de engelen en hem met eer en heerlijkheid gekroond.’

Deze kroon of goddelijke status is door de zonde van het hoofd afgerukt. Maar deze kroon zal bij Christus' wederkomst weer ontvangen worden, namelijk als het lichaam ook verlost zal worden. Nu is de geest al verlost. Het lichaam wordt helaas nog door de zonde gebruikt, verkeert vaak nog in smartelijk lijden en vergaat eenmaal tot stof.

Bij Christus' komst zal dit vernederde lichaam veranderd worden om gelijkvormig te worden aan Zijn verheerlijkt lichaam (Fil. 3:21).

Naar deze verlossing smacht de gelovige. De Heilige Geest laat hem daar innig naar verlangen. Pas dan is de mens weer zoals God hem geschapen heeft. Dit is de aan-neming tot kinderen waarvan Paulus hier spreekt. Lees in dit verband ook 2 Korinthe 5:1,2.

24. Want in de hoop zijn wij zalig geworden. Hoop nu die gezien wordt, is geen hoop. Immers, wat iemand ziet, waarom zou hij dat nog hopen?

In hoop zijn wij zalig geworden. Met nadruk stelt Paulus nu, dat de gelovigen, waartoe ook hijzelf behoort, de red-

ding hebben ontvangen 'in de vorm van hoop'. Daarmee bedoelt hij, dat hoewel de redding een feit is, deze toch pas bij het in vervulling gaan van de hoop wordt gerealiseerd. 'De hoop' is hier zoals meestal in het Nieuwe Testament 'de inhoud van de hoop, het gehoopte', dus de toekomstige verheerlijking.

In de Bijbel staat bij het begrip hoop niet de onzekerheid op de voorgrond, als iets dat men graag zou willen, maar de verwachting en het vaste vertrouwen dat hetgeen men hoopt, werkelijk zal gebeuren. De hoop is weliswaar onzichtbaar, maar daarom niet minder betrouwbaar. Als de tijd van de vervulling van de hoop is aangebroken, wordt de volkomen verlossing gerealiseerd en zichtbaar.

Hoop nu die gezien wordt, is geen hoop. Hoewel de hoop van de gelovige vast en zeker is, is het toch duidelijk dat de hoop zich richt op dingen die nog moeten gebeuren. Wat iemand met eigen ogen ziet, behoeft niet meer gehoopt te worden. Er moet dus geduldig gewacht worden.

25. Maar als wij hopen wat wij niet zien, dan verwachten wij het met volharding.

Het begrip hoop verduidelijkt eigenlijk dat het voorwerp van de hoop nog niet aanwezig is. Zo is het met de gelovige. Hij hoopt op iets wat hij in de toekomst van God zal ontvangen. Daarop wacht hij met geduld.

Er is zoveel wat ons geloof in verwarring wil brengen. Maar we laten de hoop niet varen. Nee, met het volle vertrouwen blijven we wachten en uitzien naar de vervulling van Gods beloften.

26. En evenzo komt ook de Geest onze zwakheden te hulp, want wij weten niet wat wij bidden zullen zoals het behoort. De Geest Zelf echter bidt voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen.

Niet alleen de schepping (vs. 22) en de gelovigen (vs. 23) zuchten, maar ook de Heilige Geest, Die in de gelovige woont, zucht van verlangen naar het moment waarop de verheerlijking komt (Opb. 22:17).

En evenzo komt ook de Geest onze zwakheden (menselijke beperkingen) **te hulp**. Om de gedachte van Paulus goed te kunnen begrijpen, moeten we letten op de context waarin deze tekst geschreven is. De lezers van Paulus leefden in een tijd van verdrukking en lijden. Daarvan heeft hij al gesproken in vs. 17 en 18. De gelovigen hadden daarom behoefte aan troost en hulp. Hij heeft hen in de voorgaande verzen al allerlei kostbare en troostrijke gedachten doorgegeven, zoals:

- Jullie zijn in Gods ogen onvoorstelbaar dierbaar, want Hij heeft jullie aangenomen als kinderen, erfgenamen en mede-erfgenamen.
- Jullie wacht een heerlijkheid, waarbij de hele schepping belang heeft, die met geen pen of mensentong beschreven kan worden.

O broeders en zusters, deze hoop moet al jullie leed verzachten. Deze heerlijke troostrijke zegeningen moeten jullie kracht geven. Maar als zelfs dit allemaal jullie geen troost kan geven, komt ook de Heilige Geest jullie nog te hulp. Hij helpt jullie in de gebeden.

Mede te hulp. Volgens het Griekse woord wordt hier bedoeld dat de Heilige Geest één kant van onze zware last tilt en dat wij de andere kant tillen. Hetzelfde woord wordt gebruikt in Lukas 10:40, waar Martha bij Jezus klaagt dat zij alles alleen moet doen. De last is voor haar alleen te zwaar; Maria moet ook één kant nemen en dit helpen optillen.

Zo helpt de Heilige Geest ons in ons gebed. Hij komt onze zwakheden vooral te hulp:

- Als de levenslast voor ons te zwaar wordt.
- Als we op onze knieën gaan en God ver weg lijkt, hoewel er geen bepaalde zonde is die ons veroordeelt en ons gebed daardoor vaag en krachteloos is.
- Als ziekte ons overvalt en het lichaam zo lijdt dat we niet kunnen bidden.
- Als de geest wel wil, maar het vlees zwak is.

Maar dat niet alleen. Hij bemoedigt, vertroost en versterkt ons in de strijd. Hij maakt onze ogen open om te laten zien wat Christus voor ons gedaan heeft aan het kruis en nu doet voor ons in de hemel met Zijn voorspraak en voorbede.

Want wij weten niet wat wij bidden zullen zoals het behoort. In moeilijke of donkere tijden weet een gelovige niet altijd wat hij aan Zijn Vader moet vragen. We weten vaak niet te bidden overeenkomstig de wil van God. Het menselijke verstand kent Gods wil maar ten dele en weet dus niet, hoe we naar Gods wil kunnen bidden. Mag hij vragen of God de drinkbeker van hem weg zal nemen? Of moet hij bidden om geduld en ondergeschiktheid aan wat God toelaat aan Zijn kinderen? Denk maar aan Paulus' eigen ondervinding die hij in dit verband beschrijft in Filippenzen 1:21-23.

Omdat we vaak niet weten wat Gods wil is, worden we in het Nieuwe Testament regelmatig opgeroepen om te bidden in/door de Heilige Geest (Joh. 4:23,24; Ef. 6:18; Jud. 20). Alleen als we door de Heilige Geest naar Gods wil bidden, worden we verhoord.

De Geest Zelf echter bidt voor ons. De Griekse woorden voor 'bidt voor ons' kunnen ook vertaald worden met: 'treedt de Geest voor ons in', 'pleit de Geest voor ons', 'doet de Geest voorbede ten behoeve van ons' bij de Vader. Als wij niet meer weten wat we moeten bidden, treedt Hij voor ons in bij de Vader.

Met onuitsprekelijke verzuchtingen. Zuchtingen zo diep, zo verlangend, zo sterk, dat menselijke woorden daaraan geen uitdrukking kunnen geven. Hij wekt in onze harten begeerten op die te diep en te groot voor woorden zijn. We kunnen dan alleen maar een zucht tot God slaken. Hij zucht in ons en laat ons zuchten.

De Heilige Geest heeft een groot innig meegevoelen met de gelovigen. Zodra Hij aanvoelt dat de gelovige in moeilijkheden of zwakheden verkeert, treedt Hij voor hen op bij de Vader. Let op; de voorbede van de Heilige Geest gaat niet buiten ons bewustzijn om!

27. En Hij Die de harten doorzoekt, weet wat het denken van de Geest is, omdat Hij naar de wil van God voor de heiligen pleit.

Hij Die de harten doorzoekt. God let erop wat er in de harten van Zijn kinderen omgaat. Hij is de Kenner van ons

hart (Ps. 7:10;17:3;26:2; Spr. 15:11; Hand. 1:24).

Weet wat het denken van de Geest is. Hij verstaat wèl de inhoud van het gebed van de Geest. Hij begrijpt wèl de onuitsprekelijke verzuchtingen, omdat Gods Geest daar woont.

De verhoring van dit gebed is vast en zeker, omdat deze **voorbede naar Gods wil is** (1 Joh. 5:14).

Voor de heiligen. Elk kind van God, hoe zwak het geloof ook is, is een heilige (Rom. 1:7;1 Kor. 1:2;Ef. 1:1). Hij is dat niet in zichzelf, maar alleen in Christus! Omdat de gelovige objectief heilig is, komt de roeping om ook subjectief heilig te worden.

28. En wij weten dat voor hen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, voor hen namelijk die overeenkomstig Zijn voornemen geroepen zijn.

Paulus is nog steeds bezig om de absolute zekerheid van de uiteindelijke en volkomen verlossing van de gelovigen te onderstrepen. Hij heeft er al op gewezen dat deze zekerheid gewaarborgd is. Ze zijn immers uit God geboren en dus erfgenamen (vs. 17); ze hebben de Geest als eerstelinge ontvangen (vs. 23); de Heilige Geest bidt in hen en voor hen tot God (vs. 26); deze voorbede is naar de wil van God (vs. 27).

Nu gaat Paulus echter nog dieper. Hij wijst zijn lezers op de eeuwige raad of het voornemen van God. Bij Hem ligt het initiatief. Dit is de vaste grondslag van alles.

Wij weten. Niemand hoeft het ons te bewijzen. De gelovigen zijn ervan overtuigd.

Voor hen die God liefhebben. Gelovigen worden hier genoemd 'degenen die God liefhebben'. Dat is het kenmerk waaraan u uzelf als kind van God kunt toetsen. Jezus vraagt u: 'Hebt u Mij waarlijk lief?'

Ze hebben God lief met een liefde die God Zelf door Zijn Geest in hun harten gewerkt heeft.

Liefhebben. In het Grieks wordt hier het woord 'agapē' gebruikt. Dat is een andere liefde dan 'philia'. Philia is algemene liefde, liefde die alle mensen bezitten. Denk maar aan het woord 'filantroop', iemand die veel mensenliefde bezit.

Agapé is echter de bijzondere, onvoorwaardelijke en voortdurende liefde die God in Christus aan ons openbaart en door Zijn Geest aan ons meedeelt.

Alles. Niets uitgezonderd. Alle dingen die de gelovigen overkomen en die hen worden aangedaan. Ook het lijden dat christenen, ter wille van Christus, moeten meemaken. Gods bestuur gaat ook over de zonde. God haat de zonde! Maar door Zijn wijsheid en almacht laat Hij vaak, voor Zijn kinderen, uit het kwade het goede geboren worden. Hij overheerst alles ten behoeve van hen.

Ten goede. Wat zegenrijk is, wat tot nut strekt.

Meewerken. Alle dingen moeten samenwerken tot heil van de gelovigen. Jakob zei op een droevig en neerslachtig moment: 'Jullie beroven mij van mijn kinderen. Jozef is weg! Simeon is weg! En Benjamin willen jullie ook wegne-

men! Alles is tegen mij!' (Gen. 42:36). Maar Jozef en Simeon waren niet gestorven. Benjamin was veilig. Alles heeft juist voor hem samengewerkt ten goede.

Alles werkt samen ten goede, maar alleen voor hen die God liefhebben. Daarom moeten zij die uit God geboren zijn (Zijn kinderen en erfgenamen), niet de moed verliezen als het donker voor hen wordt. Zij moeten onvoorwaardelijk op hun hemelse Vader vertrouwen (Mat. 10:29 ev.).

Voor hen namelijk die overeenkomstig Zijn voornemen geroepen zijn. Hier ligt de wortel, de grondoorzaak van alles.

Alles werkt voor ons mede ten goede, niet omdat wij God liefhebben, maar omdat we, als Zijn kinderen, in Gods eeuwige raadsplan zijn opgenomen.

Er is in de eeuwigheid een besluit omtrent ons genomen. In dit besluit (Ps. 2:7) of eeuwige raadsplan van God (Jes. 46:10) is onze verlossing begonnen.

 In Hem zijn wij ook een erfdeel geworden, wij, die daartoe tevoren bestemd waren, naar het voornemen van Hem Die alle dingen werkt naar de raad van Zijn wil (Ef. 1:11).

Soms wordt dit raadsplan van God ook wel 'het verbond van de verlossing' genoemd. Het is geen verbond met de mens, maar een verbond tussen de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. In dit verbond ligt onze redding vast en zeker. Zonder dit verbond zou er geen verlossing mogelijk geweest zijn. De Vader heeft aan de Zoon opgedragen om de Middelaar te worden tussen God en de mens en Hem als loon voor Zijn Middelaarswerk een bijzondere heerlijkheid beloofd.

In dit besluit (ook wel uitverkiezing, voornemen of eeuwige raad genoemd) heeft Hij iedereen die gered wordt aan de Zoon gegeven. Hij heeft hen uit het verdorven menselijke geslacht in Christus uitverkoren en dit niet uit verdienste, maar 'naar het welbehagen van Zijn wil' (Ef. 1:5). Hij heeft hen in Zijn Zoon uitverkoren en hen volkomen verlossing in Hem beloofd.

De Zoon heeft deze Middelaarstaak aanvaard. *'Ik kom om Uw wil te doen, o God'*, was Zijn taak. En de Heilige Geest heeft de taak op Zich genomen om de verlossing, die de Zoon verworven heeft, persoonlijk toe te passen (Ps. 2:7,8; Luk. 22:29; Joh. 6:37,38, 27:4; Fil.2 :9; Hebr. 12:2).

Van dit voornemen of besluit van God spreekt Paulus hier in Romeinen 8. Onze liefde tot God kan verflauwen; Zijn liefde blijft echter eeuwig, Zijn voornemen blijft onwandelbaar.

Geroepen zijn. Er is een algemene roeping van het Evangelie uitgegaan tot de wereld, maar de bijzondere roeping door de Heilige Geest komt tot hen die opgenomen zijn in Gods raadsbesluit. Omdat wij Gods verborgen raadsbesluiten niet kunnen inzien en doorgronden, hebben wij als mensen verder niets met deze theologische onderscheiding te maken. Dat is voor de Heere.

 'De verborgen dingen zijn voor de HEERE, onze God, maar de geopenbaarde dingen zijn voor ons en onze kinderen, tot in eeuwigheid, om al de woorden van deze wet te doen.' (Deut. 29:29)

Wij hebben ons bezig te houden met de geopenbaarde

wil van God. Deze staat bijvoorbeeld heel duidelijk verwoord in 2 Petrus 3:9:

📖 *‘De Heere vertraagt de belofte niet (zoals sommigen dat traagheid vinden), maar Hij heeft geduld met ons en wil niet dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen.’*

In vers 29 en 30 gaat Paulus ons aantonen hoe vast en zeker dit voornemen van God is en wat dit alles insluit. Het zal u beter doen begrijpen dat alle dingen moeten meewerken ten goede.

29. Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren bestemd aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders.

Paulus heeft gezegd dat voor hen die God liefhebben, alle omstandigheden meewerken ten goede. Waarop grondt Paulus deze verzekering? Als antwoord op een aaneenschakeling van heilsweldaden: voorkennis, voorverordining, roeping, rechtvaardigmaking, verheerlijking. Het één kan niet losgemaakt worden van het ander.

Die Hij tevoren gekend heeft. Het gaat hier niet zozeer over het feit dat God als Alwetende ieder mens van eeuwigheid kent. Dat is natuurlijk wel zo.

Het gaat in deze tekst over hen die Hij uit eigen vrije welbehagen voor Hem heeft aangenomen en uitverkoren om Zijn kinderen te zijn. Zijn liefde tot hen is in de eeuwig-

heid al begonnen en naar hen uitgegaan. Deze voorkennis of uitverkiezing is de bron waaruit alles voortvloeit.

Die heeft Hij ook tevoren bestemd. Dit wijst op het doel van de voorkennis. God heeft ons met een doel uitverkoren. En wat is dat doel? Het doel van de uitverkiezing is niet dat u straks in de hemel komt of in dit leven geloofszekerheid krijgt, maar het doel waartoe God u uitverkoren heeft is: aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn!

Aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn. De bestemming van de uitverkorenen van God is om het volle beeld van Zijn Zoon te dragen. Van deze bestemming moet u als gelovige altijd diep bewust zijn. Uw gelijkvormigheid aan Christus (of met andere woorden: uw heiligmaking) is het doel van God met uw bekering. Het is uw dure roeping om heiligmaking na te jagen, zonder welke niemand de Heere zal zien (Hebr. 12:14).

‘Niemand kan erfgenaam zijn van de hemel die niet tevoren gelijkvormig was aan de Zoon van God’ (uitspraak van Reformator Calvijn).

Deze gelijkvormigheid ziet echter niet alleen op de heerlijkheid die de Zoon voor ons verworven heeft en wat hier op aarde ons al, door de Heilige Geest, ten deel valt. Het sluit ook de gelijkvormigheid aan Zijn lijden in (Fil. 3:10).

De context wijst duidelijk aan dat ‘het samen met Hem lijden, het kruis dragen’ ook deel uitmaakt van deze gelijkvormigheid. Onze hemelse Vader gebruikt lijden, beproeving, teleurstelling als middelen om het beeld van Zijn Zoon in ons leven tot uiting te laten komen.

📖 *‘Elke rank die vrucht draagt, reinigt Hij, opdat zij meer vrucht draagt’ (Joh. 15:2).*

📖 *‘Want de Heere tuchtigt wie Hij liefheeft, en Hij geselt ieder kind dat Hij aanneemt (...) maar Hij doet dat tot ons nut, opdat wij deel krijgen aan Zijn heiligheid’ (Hebr. 12:6,10).*

Opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders. Een Eerstgeborene is de eerste in een reeks. In Kolossenzen 1:18 wordt Jezus ‘de Eerstgeborene uit de doden’ genoemd. Jezus was de eerste Die uit de dood opgestaan is tot een verheerlijkt leven. In Hem heeft de hemel de Eersteling ontvangen Die waarborgt dat de volle oogst zal volgen.

Hier in Romeinen 8 wordt Hij de ‘Eerstgeborene onder vele broeders’ genoemd. De Zoon van God en de kinderen van God delen in Gods Vaderliefde. Daarin zijn ze aan Christus gelijk, ze zijn één met Hem. Hij staat echter ver boven hen. Hij is hun meerdere, hun oudste Broeder. Zijn heerlijkheid is hun heerlijkheid, maar Zijn lijden is ook ons lijden.

We zien hier hoe in het voornemen van God een onverbreekbare band gelegd is tussen Christus en Zijn gelovigen. Hij is met hen (objectief) in alles één geworden (uitgenomen de zonde) en zij moeten ook (subjectief) in alles één met Hem worden.

30. En die Hij tevoren bestemd heeft, die heeft Hij ook geroepen, en die Hij geroepen heeft, die heeft Hij ook gerechtvaardigd, en die Hij gerechtvaardigd heeft, die heeft Hij ook verheerlijkt, van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders.

De eerste schakel in de verlossingsketting was 'uitverkiezing'; de tweede 'bestemming' en nu volgt de derde schakel: 'roeping'. Het één volgt op het ander en zit in elkaar verweven. De eerste twee schakels van de ketting vonden buiten ons plaats in de eeuwigheid. Deze derde schakel vindt plaats in de tijd als God door de werking van Zijn Geest tijdens de verkondiging van het Evangelie u roept.

De vierde schakel is 'rechtvaardigverklaring', 'vrijspraak van zondes Schuld en zonde straf' (vs. 33 en 34). De uitverkorenen worden bekleed met het kleed van gerechtigheid, zodat zij tot in eeuwigheid voor God kunnen staan zonder vlek of rimpel.

En dat volgt eindelijk de laatste schakel 'verheerlijking'. Met het noemen van de verheerlijking van de gelovigen is Paulus terug bij vers 17.

Paulus heeft de gelovigen die in de verdrukking verkeren getroost met de verzekering dat al het lijden moet medewerken ten goede. Hij heeft hen duidelijk gemaakt dat ze nu wel samen met Christus lijden, maar straks ook samen met Hem verheerlijkt zullen worden en dat zelfs de scheping reikhalzend daarnaar uitzielt.

En om te bewijzen hoe vast en zeker die verheerlijking is, heeft hij hen teruggevoerd naar de raadsbesluiten van de

God Die zij liefhebben. Ze zijn gered in hoop (vs. 24), maar het anker van deze hoop ligt vast en zeker in de onveranderlijke raadsbesluiten van God.

Van Zijn kant gezien is hun verheerlijking een voldongen feit, want 'die Hij heeft uitverkoren, die **hééft** Hij verheerlijkt'.

God heeft ons **uitverkoren**, ja, maar in Christus (Ef. 1:4). Hij is de Middelaar door Wie de verlossing uitgewerkt wordt. God heeft ons **bestemd** om aan het beeld van Christus gelijkvormig te zijn, maar dat gebeurt door de Heilige Geest, de Geest van Christus (2 Kor. 3:18).

God roept ons. Deze roeping is tegelijk ook de levendmaking of wedergeboorte die plaats vindt door het werk van de Heilige Geest. God rechtvaardigt ons, maar alleen door de verzoening die aan het kruis heeft plaatsgevonden. De Heilige Geest wijst de zondaar naar het kruis, werkt het geloof in het hart, zodat hij op Christus vertrouwt en geeft de verzekering: 'Uw zonden zijn u vergeven'. Zo is het het werk van de Drie-enige God om de zondaar te verheerlijken.

Hoe moeten we de Heere niet danken voor Romeinen 8:29 en 30! Als we de objectieve kant van onze verlossing niet helder zien en in vertrouwen daarop rusten, maar ons voortdurend bezig houden met de subjectieve kant (hoe krijg ik die verlossing, hoe ervaar ik die verlossing etc.), dan zal het anker van ons schip voortdurend rondgeslingerd worden op de golven van onze levenszee.

Paulus heeft zich verdiept in de eeuwige raadsbesluiten van God aangaande onze verlossing. Met de vleugels van het geloof is hij opgestegen en heeft hij onuitsprekelijke dingen gezien. Zijn hart is nog vol lof en aanbidding, vol van een geest van overwinning. En vanuit die hoogte kijkt hij (en God overigens ook) nu neer op Gods kinderen hier op aarde (Ef. 2:6).

31. Wat zullen wij dan van deze dingen zeggen? Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?

Paulus heeft vanaf vers 18 gesproken over de zekerheid dat Gods kinderen verheerlijkt zullen worden. Hij is gekomen bij het diepste punt daarvan, namelijk het voornemen van God. 'Wat is nu de gevolgtrekking van al die heerlijke waarheden?' vraagt Paulus zich hier af.

Deze dingen. Met deze dingen bedoelt Paulus ongetwijfeld de dingen of waarheden waarover hij gesproken heeft vanaf vers 17.

Laten we deze heerlijke waarheden nog eens een keer herhalen.

1. In Gods eeuwige raadsbesluit heeft God ons uitverkoren (en het was Zijn welbehagen om het te doen), onze bestemming vastgesteld (we moeten gelijkvormig worden aan het beeld van Zijn Zoon), ons geroepen, ons gerechtvaardigd en ons verheerlijkt.
2. Op Zijn tijd heeft God ons opnieuw geboren laten worden en zodoende Zijn raadsbesluiten in werking

doen treden.

3. Door Zijn Geest heeft Hij ons wederbaard, Zijn natuur aan ons gegeven en ons zo als Zijn kinderen (vs 16), Zijn mede-erfgenamen aangenomen.
4. In Christus ziet God ons alsof we nooit gezondigd hebben. In ons zelf zijn we zondaar en verdienen we de hel. Maar Christus is, in onze plaats, gestorven, met als gevolg dat u als de gelovige vrijgesproken wordt.
5. In Christus heeft de Vader ons, zondaren, aangenomen als Zijn kinderen (vs. 15). Zijn Geest woont nu in ons. Deze inwonende Geest is voor ons een goddelijke waarborg (vs. 23) dat we de volle erfenis (die de Vader voor ons heeft) deelachtig zullen worden.
6. Onze levensweg is de weg van Jezus, namelijk een lijdensweg. De machten die tegen ons gekant zijn, zijn sterk en wij zijn zwak. Maar de Heilige Geest in ons troost ons met de hoop die voor ons ligt (vs. 24). Hij treedt voor ons op bij de Vader (vs. 26).
7. De almachtige God laat alles (ook de tegenstand van de satan), meewerken tot ons nut (vs. 28).
8. De Drie-enige God houdt ons gedurig aan Zijn hand. Zijn oog is voortdurend op ons gericht. Er wacht dan ook een grote dag voor ons, de dag van de openbaarmaking (vs. 19), als het kinschap door de verlossing van ons lichaam tot volledige ontplooiing zal komen (vs. 23). Dan zullen we op volmaakte wijze gelijkvormig zijn aan het beeld van Zijn Zoon.

Uit al '**deze dingen**' blijkt het duidelijk dat God voor ons is. Als Hij voor ons is, wie kan dan tegen ons zijn? Tegenstand zal er altijd zijn, maar werkelijke schade kan niemand of niets ons aandoen.

32. Hoe zal Hij Die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons ook met Hem niet alle dingen schenken?

Een gelovige hoeft nooit één moment te twijfelen aan Gods Vaderlijke zorg. God heeft in onze allergrootste behoefte voorzien. Zal Hij dan ook niet voorzien in mindere behoeften?!

De grote liefdesdaad van God aan ons wordt allereerst negatief en vervolgens positief aangeduid, zodat we dit helder en duidelijk kunnen zien!

Zijn eigen Zoon niet gespaard. Door te zeggen 'Zijn eigen Zoon' wil de apostel de gedachten laten uitkomen dat Christus niet Zoon is door aanneming (zoals wij), maar naar Zijn wezen. Maar Paulus wil nog meer zeggen. Hij wil laten uitkomen dat God Zijn allerdierbaarste voor ons gegeven heeft.

De woorden 'niet gespaard' doen ons denken aan Genesis 22. In Genesis 22:12 zegt de Heere tegen Abraham: 'Nu weet ik dat je jouw zoon, jouw enige van Mij niet onthouden hebt.'

In deze woorden proeven we wat de verlossing de Vader gekost heeft. Het spreekt van de onbegrijpelijk liefde van de Vader. Jezus heeft niet teruggedeeind om dit grote offer voor ons te brengen. En Hij bracht dit offer niet voor vrienden, maar voor goddelozen (Rom. 5:6), zondaren (vs. 8), vijanden (vs. 10), kinderen van de toorn (Ef. 2:3), kinderen van de duivel (1 Joh. 3:10).

Maar voor ons allen overgegeven heeft. Paulus schreef dit aan de gelovigen in Rome, joden en heidenen. Voor ons allemaal heeft God Zijn eigen Zoon overgegeven.

Overgegeven. Datzelfde woord vinden we in Johannes 3:16, maar hier wordt het versterkt uitgedrukt. God heeft Zijn eniggeboren Zoon niet alleen gegeven, maar Hem ook overgegeven aan lijden, smaadheid, verbrijzeling, de dood, ja zelfs overgegeven aan de duivel en de hel. Aan het kruis was Hij drie uur van God verlaten en heeft Hij in Zijn ziel de smarten van de hel ondervonden.

Wat een prijs heeft de verlossing de Vader en de Zoon gekost!

Hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken? Is het denkbaar dat God ons Zijn grootste Gave schenkt en de 'kleine' gaven ons zal onthouden? Hij heeft de grootste Gave geschonken toen wij nog een vijand waren en nu we Zijn erfgenamen zijn, zal Hij dan de andere dingen weigeren te schenken?

Hij heeft een koninkrijk en een kroon voor ons bereid; zal Hij de genade die we elke dag nodig hebben om de weg er naar toe te bewandelen, voor ons onthouden?

 'En God is bij machte elke genadegave overvloedig te maken in u; zodat u, die in alles altijd al het nodige bezit, overvloedig kunt zijn tot elk goed werk' (2 Kor. 9:8).

Laat de gelovige, als hij tot de Vader in gebed gaat om iets wat hij nodig heeft, deze belofte (uit vs. 32) als pleitgrond gebruiken.

Schenken. Alle dingen zijn een genadegave van God. De gelovige heeft er niet de minste aanspraak op. God schenkt ons alles uit genade, maar altijd en alleen **met Hem**, in verbinding met Hem.

33. Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen van God? God is het echter Die rechtvaardigt.

Wie is in staat om met beschuldigingen of aanklachten te komen tegen hen die God 'van tevoren gekend heeft' (vs. 29) en in Zijn eeuwige raadsplan uitverkoren heeft?

Paulus bedoelt hier niet dat er geen beschuldigers kunnen zijn, want die zijn er wel degelijk. De drie grootste beschuldigers zijn: satan, de medemens en ons eigen geweten.

Paulus bedoelt echter dat alle beschuldigingen vervallen waar de Allerhoogste Rechter vrijspreekt.

God is het echter Die rechtvaardigt. Wanneer kunnen we zeggen dat iemand gerechtvaardigd is? Dat kan alleen gezegd worden als iemand innerlijk en uiterlijk, in handel en wandel, overeenkomt met al de eisen van Gods wet.

Maar zo'n mens is er toch niet op aarde? We zijn toch allemaal zondaren? Dat is waar, maar God schenkt ons Jezus Christus en door het Evangelie biedt Hij ons de volmaakte gerechtheid van Christus. Christus heeft wel aan al de eisen van de wet voldaan! Door Zijn dood heeft Hij verzoening voor onze zonde gedaan. Omdat nu aan de strafeisen van de wet van de Rechter voldaan is, kan de veroordeelde vrijgesproken worden.

Wie deze Evangelieboodschap gelooft, en met de hand

van het geloof de volkomen gerechtigheid van Christus aanneemt (Gal. 2:16; Kol.2:6), zodat de gerechtigheid zijn persoonlijk eigendom wordt, wordt door God rechtvaardig verklaard en daarom vrijgesproken.

34. Wie is het die verdoemt? Christus is het echter Die gestorven is, ja wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook aan de rechterhand van God is, Die ook voor ons pleit.

Wie is het die verdoemt? In vers 33 werd gesproken over een beschuldiging of een aanklacht. Op grond van beschuldigingen spreekt een rechter zijn vonnis en strafeis uit. Wie zal een aanklacht inbrengen tegen Gods uitverkorenen? En als de beschuldiging is ingediend, wie zal het vonnis dan uitspreken en toepassen?

Christus is het echter Die gestorven is. Er wordt hier op de dood van Christus gewezen, omdat Hij door Zijn bloed verzoening voor onze zonden gedaan heeft bij God (Rom. 3:25; Hebr. 2:17; 1 Joh. 4:10). De Vader heeft het vonnis over Zijn Zoon uitgesproken en de Zoon heeft, in onze plaats, aan de strafeis voldaan. Door Zijn offer heeft Hij onze zonde vernietigd. Als u door het geloof dit offer aanvaard hebt, zal nooit iemand meer enige recht hebben om ons te veroordelen. Als u echter dit offer nog steeds afwijst, hangt het vonnis en de strafeis nog altijd boven uw hoofd (Joh. 3:36).

 ‘Maar nu is Hij aan het einde van de wereld eenmaal geopenbaard om de zonde teniet te doen door Zijn offer’ (Hebr. 9:26).

Ja wat meer is, Die ook opgewekt is. Hiermee wil Paulus de gedachte naar voren brengen dat God de Vader door de opwekking van Christus openlijk verklaard heeft dat Hij tevreden was met het offer van Zijn Zoon. De Vader verklaart openlijk met de opstanding van Christus dat de zonden van de gelovigen **werkelijk** verzoend zijn!

Er is niets overgebleven wat grond geeft om hen te veroordelen. Alles wat met de zonden en de dood te maken heeft, ligt nog altijd in het graf van Christus. Degenen die in Christus zijn, zijn met Hem opgestaan in een nieuw leven. Al het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden! Wat een ongeloofelijke betekenis heeft de opstanding van Christus voor ons!

Die ook aan de rechterhand van God is. De rechterhand van God is de plaats van de hoogste gunst, eer en macht. Zeven keer wordt in de zendbrieven van de apostelen gezegd dat Christus aan Gods rechterhand zit (Rom. 8:34; Ef. 1:20; Kol. 3:1; Hebr. 1:3; Hebr. 8:1; Hebr. 10:12; Hebr. 12:2).

Hoe onmogelijk is het voor hen, die in Christus zijn en met Hem in de hemel zitten (Ef. 2:6), om nog veroordeeld te worden. Ze zijn immers met Christus gestorven, opgewekt en verhoogd tot de hoogste denkbare positie, Gods rechterhand.

Die ook voor ons pleit. We moeten deze voorbeding van Christus niet opvatten, alsof Christus als een smekeling voor Gods troon knielt en zo voor ons bidt. Zo'n voorstelling is teveel ontleend aan onze menselijke opvattingen van gebed. Hij bidt als Overwinnaar met Zijn volbrachte werk als pleitgrond.

In Hebreeën 9:24 staat dat Christus voor het aangezicht van God voor ons (ten behoeve van ons) verschijnt. Hij is onze Zaakwaarnemer, onze Advocaat bij God.

📖 *‘Mijn lieve kinderen, ik schrijf u deze dingen, opdat u niet zondigt. En als iemand gezondigd heeft: wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige’ (1 Joh. 2:1).*

In het Grieks staat voor het woord ‘Voorspraak’, parakletos. Een Parakleet is iemand die bijstaat, iemand die helpt. Op aarde was Hij al de Voorspraak voor Zijn discipelen. In Johannes 17 bidt Hij om de bewaring (vs. 11 en 15), heiliging (vs. 17), eenheid (11,21-23) en verheerlijking (vs. 24). En tegen Petrus zei Hij: ‘Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken.’

Deze voorbede zet Hij in de hemel voort. In 1 Johannes 2:1 heeft de voorspraak vooral betrekking op de zonde. We leven in een wereld die doordrenkt is met zonde en we struikelen zelf ook in de zonde. En als iemand zondigt, zegt Johannes, dan keert Christus Zich tot Zijn Vader en wijst Hij de Vader op de verzoening die Hij, door Zijn bloed, aangebracht heeft. Daarom zegt Johannes: *‘Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde’* (1 Joh. 1:7). In het Grieks staat er voor ‘reinigt’ een woord dat ‘voortdurende reiniging’ betekent. Deze voortdurende reiniging van zonde hebben we dus te danken aan de voorbede van Christus. We kunnen altijd vrijmoedig tot God gaan, want ‘we hebben een grote Hogepriester over het huis van God’ (Hebr. 10:21). Jezus Christus is onze vrijmoedigheid bij God.

Een gelovige heeft dus twee Zaakwaarnemers die voor hem intreden bij de Vader:

1. De Heilige Geest in hem (vs. 26).
2. Christus boven hem, in de hemel.

Wat een heerlijke feiten vanuit Gods Woord! Geen wonder dat Paulus uitroept: 'Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?'

35. Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard?

Scheiden van. In het Grieks wordt het sterker uitgedrukt: afscheiden van. De gedachte is: wie zou het voor elkaar kunnen krijgen dat Christus' liefde tot de gelovigen stopt? Is het mogelijk dat iets of iemand het Hoofd van het lichaam kan scheiden?

We denken hier aan Johannes 13:1, waar staat dat Jezus de Zijnen tot het einde toe liefheeft.

Paulus noemt in deze tekst zeven dingen waarmee mensen en de duivel (met zijn demonen) christenen proberen afval-
lig te maken. Dat dit niet lukt, schrijft hij toe aan de kracht van Christus' liefde, dat houdt hen vast.

De vijand zoekt allerlei manieren om de gelovigen van Christus los te rukken. Maar de liefde van Jezus is voor hen het anker dat hen vasthoudt in de ruwste stormen. De liefde van de gelovigen mag dan verflauwen, maar Zijn liefde voor hen verandert nooit.

Verdrukking. De vele spanningen, rampen en moeilijkheden die in het leven voorkomen, ook in het christenleven.

Benauwdheid. De benauwde momenten in het leven waaraan u niet kunt ontkomen.

Vervolging. Elk vijandig oordeel of behandeling vanwege ons christelijke getuigenis.

Honger. Geen drinken en eten, economische tegenspoed, onvoldoende banksaldo, geen baan etc.

Naaktheid. De afwezigheid van elke fysieke luxe en fysieke behoeften.

Gevaar. De (dreigende) gevaren van elke dag in een gevallen wereld.

Zwaard. De dood, martelingen, tegenstand etc.

Welke omstandigheid of moeilijkheid ook maar denkbaar is; het zal niet in staat zijn om ons te scheiden van de liefde van Christus. De liefde die van Christus uitgaat, staat daar garant voor.

36. (Zoals geschreven staat: Want omwille van U worden wij de hele dag gedood, wij worden beschouwd als slachtschapen.)

Dat de weg van de volgelingen van het Lam een lijdensweg is, bewijst Paulus hier met een aanhaling uit Psalm 44:23.

Omwille van U. De volgelingen van het Lam lijden niet omdat ze zelf kwaad doen of omdat ze zondigen, maar omdat zij het Lam volgen.

De hele dag. Voortdurend, op het moment dat de vijand een kans krijgt.

Wij worden beschouwd als slachtschapen. Slachtschapen waren bestemd om doodgemaakt te worden. Gods kinderen voelen zich door de vijand beschouwd als een slachtschaap. De term 'slachtschaap' doet ons denken aan het grote Lam dat geslacht is.

37. Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem Die ons heeft liefgehad.

In dit alles. Elke mogelijke gebeurtenis. Het wijst op de omstandigheden en moeilijkheden van vers 35 en 36. Wat hierna volgt (meer dan overwinnaars) moeten we niet los van de context zien.

Meer dan overwinnaars. Wij zegevieren door het geloof en dat niet ternauwernood, maar met een eervolle, glansrijke overwinning!

Satan is er op uit om met allerlei middelen en manieren de gelovigen te ontmoedigen, zodat ze de nederlaag behalen. Het omgekeerde gebeurt echter! Hoe meer zij verdrukt worden, hoe meer zij zich vermenigvuldigen en uitbreiden (Ex. 1:12). Het bloed van de martelaren is het zaad van de Kerk. Zo was het, zo is het nog en zo zal het zijn tot de grote dag waarop Christus de totale overwinning zal behalen.

We moeten in dit leven, net als Paulus, leren roemen in de verdrukking (Rom. 5:3). Hij en Silas zaten in de gevangenis lofliederen te zingen tot eer van God (Hand. 16:25).

Alles, ja ook de aanvallen van de boze, werken mee ten goede voor hen die God liefhebben (vs. 28). Tien verspieters zeiden tegen Mozes: 'Het heeft geen zin om tegen dat volk op te trekken, want ze zijn vele malen sterker dan wij.'

'Wees niet bevreesd voor dat volk, laten we vrijmoedig optrekken, we zullen hen voorzeker overweldigen', was echter de geloofstaal van Jozua en Kaleb.

Door Hem. God laat ons altijd overwinnen in Christus (2 Kor. 2:14). Zijn genade is voor ons genoeg, want Zijn kracht wordt in zwakheid volbracht (2 Kor. 12:9). Christus heeft al de machten en krachten van de hel overwonnen. Alleen door Hem zijn we meer dan overwinnaars!

Die ons heeft liefgehad. Het werkwoord 'liefgehad hebben' wijst op een bepaalde liefdesdaad die Christus uitgevoerd heeft en die niet herhaald wordt: Zijn overgave voor ons in de dood.

38. Want ik ben ervan overtuigd dat niet de dood, ook niet het leven, of de engelen, de overheden, de krachten, ook niet tegenwoordige of toekomstige dingen,

Paulus staat in vers 38 en 39 op een bergtop van waar hij al de gevaren en noden ziet die de gelovigen bedreigen. Op die top ademt hij echter de liefde van God voor Zijn uitverkorenen in en dat verbant alle twijfel uit zijn hart en stelt hem gerust.

Want ik ben ervan overtuigd. Waarvan is Paulus zo zeker, zo overtuigd? Van het feit dat NIETS in staat is om Hem van Christus te scheiden.

Paulus is zo zeker van deze liefde van God, die is in Christus Jezus, dat hij als het ware hemel en aarde en hel uitdaagt om scheiding aan te brengen tussen hen.

Welke gevaren ziet Paulus?

Niet de dood, ook niet het leven. Alles wat angst kan aanjagen, schrik kan verwekken (dood), maar ook alles wat fijn en aangenaam is, wat kan weglukken (leven).

Of de engelen, overheden, machten. Geen geestelijke wezens zoals de gevallen engelen, de demonische en occulte machten (Ef. 6:12).

Tegenwoordige of toekomstige dingen. Nu niet en nooit.

39. ook niet hoogte, of diepte, of enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God, die is in Christus Jezus, onze Heere.

Ook niet hoogte. Geen voorspoed, macht, invloed, rijkdom of eer.

Of diepte. Geen tegenspoed, vernedering, gebrek, gevaar of angst.

Of enig ander schepsel. Alsof Paulus bang is om iets te vergeten zegt hij tenslotte: niets of niemand.

Ons zal kunnen scheiden. Nu niet, in de toekomst niet en tot in alle eeuwigheid niet.

Van de liefde van God. Deze liefde afkomstig van God is de bron van alle geestelijke en lichamelijke zegeningen. Deze liefde heeft ons uitverkoren in Christus en heeft de Zoon van God voor ons gegeven!

Die is in Christus Jezus, onze Heere. God heeft Zijn liefde belichaamd in Zijn Zoon (Kol. 1:15).

Let op, dat er drie namen aan Hem gegeven worden:

Christus. Gezalfde (Hand. 4:26). Gezalfd als:

- Profeet - om u te onderwijzen.
- Priester - om voor u het offer te brengen.
- Koning - om u te regeren.

Jezus. Redder. Om u te redden en te verlossen van de zonde.

Heere. Kurios. Als Heer' is Hij verhoogd aan de rechterhand van de Vader om nu te heersen in de harten van de gelovigen en straks ook daadwerkelijk en zichtbaar als Koning in Zijn koninkrijk.

Let er tenslotte nog op hoe Paulus Romeinen 5 t/m 8 afsluit:

 Romeinen 5:21: *'Opdat, evenals de zonde als koning geheerst heeft tot de dood, zo ook de genade zou heersen door gerechtigheid tot het eeuwige leven, **door***

Jezus Christus, onze Heere.'

📖 Romeinen 6:23: *'Want het loon van de zonde is de dood, maar de genadegave van God is eeuwig leven, door Jezus Christus, onze Heere.'*

📖 Romeinen 7:25: *'Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere.'*

📖 Romeinen 8:39: *'Niets zal ons kunnen scheiden van de liefde van God, die is in Christus Jezus, onze Heere.'*

Aan het einde van deze uitleg van Romeinen 6 t/m 8 willen we in dankbare aanbidding onze knieën buigen voor Jezus Christus onze Heere en uitroepen:

📖 *'Geloofd zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegen in de hemel in Christus.'* (Ef. 1:3).

📖 *'Aan Hem Die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, en Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters voor God en Zijn Vader, aan Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen.'* (Opb. 1:5,6).

📖 *'Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid, tot in eeuwigheid. Amen.'* (Rom. 11:36).

Doelstellingen van Stichting Heart Cry

- A. Geestelijke verdieping
- B. Bewustwording van de noodzaak van opwekking

ad. A. Geestelijke verdieping

Als stichting willen wij in biddend opzien en in afhankelijkheid van de Heilige Geest ons dienstbaar inzetten in Gods wijngaard, omdat gelovigen, juist in deze tijd waarin de satan rondgaat als een briesende leeuw, gezond 'voedsel' nodig hebben. Het is ons doel om gelovigen erop te wijzen dat zonder het verstaan van het diepere leven met Christus lautheid, oppervlakkigheid, onverschilligheid en gezapigheid op de loer liggen. De vernieuwende kracht van de Heilige Geest is noodzakelijk voor een gezonde groei van het persoonlijke geestelijk leven.

ad. B. Bewustwording van de noodzaak van opwekking

Vanuit onze diepe bezorgdheid over de situatie van de kerk in Nederland willen wij de noodzaak van zowel een persoonlijke als een nationale herleving onder de aandacht brengen. Opwekking is allereerst zondebesef en reformatie van lauwe christenen. Daarnaast is het de buitengewoon krachtige genadewerking van de Heilige Geest waardoor een geestelijke vernieuwing, toewijding en vervulling in het leven van gelovigen teweeggebracht wordt, zodat door hen de stroom van levend water naar de ongelovigen kan vloeien en zij uit de macht van de zonden worden verlost. Nationale herleving begint altijd persoonlijk.

Verwezenlijken van de doelstellingen

We verwezenlijken onze doelstellingen door het organiseren van conferenties, studie- en appèlavonden en Bijbelstudiedagen over opwekking, geestelijke verdieping en vernieuwing, door de uitgifte van brochures en cd's en door het organiseren van plaatselijke en landelijke bidstonden.

Voor meer informatie:

Evangelist Arjan Baan

E-mail: heartcry@filternet.nl

Website: www.heartcry.nl

Telefoon: 0418-643500

